ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΟ Ή ΔΕΞΙΟ ΜΑΝΔΥΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 155
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους άστεγους του ελλαδικού χώρου

Η δυστυχία των ανθρώπων έχει τόπους προέλευσης, έχει αιτίες, έχει υπεύθυνους, έχει αυτούς που την εκμεταλλεύονται

Πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους άστεγους του ελλαδικού χώρου

Η δυστυχία των ανθρώπων έχει τόπους προέλευσης, έχει αιτίες, έχει υπεύθυνους, έχει αυτούς που την εκμεταλλεύονται, αλλά έχει και αυτούς που θα την εξαλείψουν...

Η δυστυχία των ανθρώπων έχει τόπους προέλευσης, έχει αιτίες,
έχει υπεύθυνους, έχει αυτούς που την εκμεταλλεύονται,
αλλά έχει και αυτούς που θα την εξαλείψουν...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ...
... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Πριν από ακριβώς τρία χρόνια γράφαμε, ότι «**Ο πόλεμος στη Συρία, λοιπόν, είναι κομμάτι του τρίτου παγκόσμιου πολέμου που συνεχίζεται αδιάλειπτα εδώ και δεκαετίες και του οποίου τα χαρακτηριστικά έχουν προσαρμοστεί σύμφωνα με τις ανάγκες της ενοποιημένης κυριαρχίας, όπου οι βασικοί πρωταγωνιστές συνεχίζουν να αποφεύγουν την άμεση αντιπαράθεση στα σημεία «τριβής», αλλά αυτό δεν εμποδίζει στο να επιστρατεύουν τους κατά περίσταση συμμάχους τους που θα παίξουν το ρόλο που τους ανατίθεται και ο οποίος δεν είναι άμοιρος των συμφερόντων που έχουν**». Οι πρόσφατες και σίγουρα αναμενόμενες μαζικές επιθέσεις κατά εκατοντάδων αμάχων στο Παρίσι, για τις οποίες, επισήμως τουλάχιστον, ανέλαβε την ευθύνη το Ισλαμικό Κράτος, υπενθύμισαν ότι το ευρωπαϊκό έδαφος συνεχίζει να αποτελεί εμπόλεμη ζώνη, παρ' ότι το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται με διαφορετικό τρόπο από εκείνον, που ορίζει τον εφιάλτη που βιώνουν τεράστιοι πληθυσμοί εδώ και δεκαετίες στο Ιράκ και στο Ιράν, στο Αφγανιστάν, στην Τσετσενία, στην Λιβύη, στην Συρία, στην Υεμένη κ.α. Από την «στιγμή» που οι επιθέσεις πολλαπλασιαστούν και μάλιστα διασπαρθούν ταυτόχρονα στον ευρωπαϊκό χώρο, είναι βέβαιο ότι η περεταίρω ενίσχυση και αποδοχή της ταυτότητας του ευρωπαίου πολίτη είναι εκείνη, η οποία θα προβληθεί ως η απαραίτητη προϋπόθεση για το από κοινού ξεπέρασμα και αντιμετώπιση της «ασύμμετρης» απειλής. Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες καλούνται ήδη να συναινέσουν στην κατάκτηση εκ νέου εδαφών στην Νέα Μέση Ανατολή, να συναινέσουν στις νέες ανθρωποσφαγές, όπως αυτές που συνεχίζονται στην Συρία. Οι ενοχές σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών για την συστηματική λεηλασία μέσω της αποικιοκρατίας ή των σταυροφοριών εδώ και περίπου 1.000 χρόνια, είναι σίγουρο ότι θα «παγώσουν», εάν και εφόσον πυκνώσουν παρόμοιες επιθέσεις ή ενταθούν με την χρήση χημικών όπλων. Η ανάπτυξη 120.000 στρατιωτών στην γαλλική επικράτεια, πέραν του ότι στοχεύει στην δημιουργία εντυπώσεων ασφάλειας στον πληθυσμό, σίγουρα κυρίως αποσκοπεί στην εμπέδωση ενός πολεμικού κλίματος με ευρύτερους στόχους και προοπτικές. **Δεν είναι τυχαίο ότι**, ενώ και εδώ και σχεδόν πέντε χρόνια μαίνεται

Το τέλος της συνθήκης της Βεστφαλίας

Οι εξελίξεις προδιαγράφονται δραματικές την ώρα που συντάσσεται αυτό το σημείωμα. Η πολεμική αεροπορία του επίδοξου Χαλίφη των απανταχού τζιχαντιστών Ταγίπ Ερντογάν κατέρριψε με άνανδρο τρόπο και χωρίς καμία προειδοποίηση (όπως προβλέπεται από τους διεθνείς κανονισμούς εμπλοκής) ένα ρωσικό καταδιωκτικό Σουχόι που κινούνταν παράλληλα στην τουρκοσυριακή μεθόριο. Η δικαιολογία ότι παραβιάστηκε ο τουρκικός εναέριος χώρος είναι φανερά προσχηματική και προκλητική.

Μια μεθόριος που ήδη έχει μετακινηθεί κατά 8 χιλιόμετρα προς την Συριακή πλευρά με τουρκική «πρωτοβουλία», προκειμένου να δημιουργηθεί μια «ζώνη υποστήριξης» των ισλαμιστών από το τουρκικό κράτος. Είναι δεδομένη και εκπεφρασμένη η τουρκική βούληση να προσαρτήσει κομμάτια της Συρίας και να ελέγξει πολιτικά τα υπόλοιπα δια μέσου των ομάδων τρομοκρατίας που υποστηρίζει.

Η ρωσική πλευρά απάντησε άμεσα κονιορτοποιώντας τουρκικό κονβόι που μετέφερε «λογιστική υποστήριξη» στους τζιχαντιστές και με σειρά οικονομικών μέτρων. Η τουρκική πλευρά υποβίβασε το γεγονός, φοβούμενη πιθανότατα ότι θα αποκαλυφθεί η αποστολή στρατιωτικού υλικού στους τζιχαντιστές. Ο 14ος ή 15ος ρωσοτουρκικός πόλεμος από την εποχή που οι Οθωμανοί εδραίωσαν την παρουσία τους στην Μαύρη θάλασσα και τον Καύκασο, θεωρείται ότι έχει ξεκινήσει και τυπικά.

Το ΝΑΤΟ κάλυψε προσεκτικά την τουρκική πλευρά χωρίς καν να εξετάσει τα γε-

Εδώ και χρόνια όλοι συμφωνούν σε ένα πράγμα: ότι η συνθήκη της Βεστφαλίας του 1648, που υπογράφηκε ανάμεσα στους ηγεμόνες μετά το τέλος του περίφημου Τριακονταετούς Πολέμου, έχει καταρρεύσει οριστικά. Η κεντρική ιδέα της συνθήκης αυτής ήταν ότι στις εσωτερικές υποθέσεις ενός κράτους δεν μπορεί να αναμιγνύεται άλλο κράτος, οριοθετώντας για πρώτη φορά την έννοια του «κυρίαρχου κράτους». Ο Τριακονταετής πόλεμος ήταν ο τελευταίος τυπικός θρησκευτικός πόλεμος στο ευρωπαϊκό έδαφος. Ασφαλώς η συνθήκη της Βεστφαλίας παραβιάστηκε παμπολλές φορές, αλλά εξακολουθούσε να ισχύει ως δόγμα...

Η προσχεδιασμένη παγκόσμια πολεμική αναμέτρηση που ξεκίνησε από το 1991 στο Ιράκ, αγγίζει πια με τις φλόγες της και την Ελλάδα με έναν συντετριμμένο και φοβισμένο κόσμο, που κοντεύει να ξεχάσει πια για ποιό λόγο βρίσκεται σε αυτό τον τόπο και τί πρέπει να υπερασπίσει. Ένας όχι καλός οιωνός για τη συνέχεια...

Γιατί γελάει αυτός;

Ο Τσίπρας γελά ασταμάτητα, γελά σαν βλάκας, γιατί του έχουν πει ότι έτσι γίνεται συμπαθής στις γιαγιάδες. Γελούσε σαν χάχας όταν φορούσε την παλαιστινιακή μαντίλα για να φωτογραφηθεί στις διαδηλώσεις και να γοητεύσει τα χάπατα, σαν χάχας γελούσε όταν φόρεσε το ισραηλινό «κιπά» για ένα προσκύνημα στο εβραϊκό τείχος των δακρύων παρέα με τους σιωνιστές στην τελευταία επίσκεψή του στο Ισραήλ. Με ένα ξέγνοιαστο χαμόγελο ως τα αυτιά, δείχνοντας τα κίτρινα και στραβά δοντάκια του, συμβούλευσε τον ισραηλινό πρωθυπουργό ***«να διαφυλάξει την πολύ-πολιτισμικότητα της περιοχής και την ειρηνική συμβίωση των κατοίκων της περιοχής»***.

Τον ακούτε;

Στην συνέχεια και στα πλαίσια προηγούμενων «αμυντικών» συμφωνιών, ανήγγειλε από κοινού με τον Νετανιάχου τριμερή συ-

Π μου που συνεχίζεται αδιάλειπτα εδώ και δεκαετίες και του οποίου τα χαρακτηριστικά έχουν προσαρμοστεί σύμφωνα με τις ανάγκες της ενοποιημένης κυριαρχίας, όπου οι βασικοί πρωταγωνιστές συνεχίζουν να αποφεύγουν την άμεση αντιπαράθεση στα σημεία «τριβής», αλλά αυτό δεν εμποδίζει στο να επιστρατεύουν τους κατά περίσταση συμμάχους τους που θα παίξουν το ρόλο που τους ανατίθεται και ο οποίος δεν είναι άμοιρος των συμφερόντων που έχουν». Οι πρόσφατες και σίγουρα αναμενόμενες μαζικές επιθέσεις κατά εκατοντάδων αμάχων στο Παρίσι, για τις οποίες, επισήμως τουλάχιστον, ανέλαβε την ευθύνη το Ισλαμικό Κράτος, υπενθύμισαν ότι το ευρωπαϊκό έδαφος συνεχίζει να αποτελεί εμπόλεμη ζώνη, παρ' ότι το γεγονός αυτό επιβεβαιώνεται με διαφορετικό τρόπο από εκείνον, που ορίζει τον εφιάλτη που βιώνουν τεράστιοι πληθυσμοί εδώ και δεκαετίες στο Ιράκ και στο Ιράν, στο Αφγανιστάν, στην Τσετσενία, στην Λιβύη, στην Συρία, στην Υεμένη κ.α. Από την «στιγμή» που οι επιθέσεις πολλαπλασιαστούν και μάλιστα διασπαρθούν ταυτόχρονα στον ευρωπαϊκό χώρο, είναι βέβαιο ότι η περεταίρω ενίσχυση και αποδοχή της ταυτότητας του ευρωπαίου πολίτη είναι εκείνη, η οποία θα προβληθεί ως η απαραίτητη προϋπόθεση για το από κοινού ξεπέρασμα και αντιμετώπιση της «ασύμμετρης» απειλής. Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες καλούνται ήδη να συναινέσουν στην κατάκτηση εκ νέου εδαφών στην Νέα Μέση Ανατολή, να συναινέσουν στις νέες ανθρωποσφαγές, όπως αυτές που συνεχίζονται στην Συρία. Οι ενοχές σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών για την συστηματική λεηλασία μέσω της αποικιοκρατίας ή των σταυροφοριών εδώ και περίπου 1.000 χρόνια, είναι σίγουρο ότι θα «παγώσουν», εάν και εφόσον πυκνώσουν παρόμοιες επιθέσεις ή ενταθούν με την χρήση χημικών όπλων. Η ανάπτυξη 120.000 στρατιωτών στην γαλλική επικράτεια, πέραν του ότι στοχεύει στην δημιουργία εντυπώσεων ασφάλειας στον πληθυσμό, σίγουρα κυρίως αποσκοπεί στην εμπέδωση ενός πολεμικού κλίματος με ευρύτερους στόχους και προοπτικές. **Δεν είναι τυχαίο ότι**, ενώ και εδώ και σχεδόν πέντε χρόνια μαίνεται ο πόλεμος στην Συρία με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, εκατομμύρια πρόσφυγες, αναμεμειγμένα άμεσα ή έμμεσα δεκάδες κράτη, **οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις παραμένουν ανύπαρκτες**. Ο ευρωπαϊκός στρατός φαίνεται να καλείται (;) εσπευσμένα να συγκροτηθεί και να επέμβει με τρόπο πρωτόγνωρο για τα μέχρι τώρα εσκαμμένα, ενώ οι ρωσικές ένοπλες δυνάμεις πάσης φύσεως ήδη επιχειρούν. Η συγκέντρωση ένοπλων δυνάμεων δεκάδων κρατών στην περιοχή φαντάζει δίχως τέλος. Οι ύαινες γυαλίζουν τα δόντια τους, ενώ δεν διστάζουν να δαγκώνουν που και που η μία την άλλη, αν θεωρήσουν ότι τα λάφυρα ή οι σάρκες των θυμάτων τους δεν μοιράζονται καθώς «πρέπει» μεταξύ τους. Εν ολίγοις, ο έλεγχος μοιάζει να μπορεί (;) να «ξεφύγει» ανά πάσα στιγμή, όπως στην περίπτωση της κατάρριψης του ρωσικού μαχητικού από τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις. Το τελικό σινιάλο θα αποτελέσει, όπως διαχρονικά έχει καταγραφεί, η προθυμία ευάριθμων κοινωνικών τμημάτων είτε να συμμετάσχουν σε ρατσιστικά πογκρόμ, είτε, όπως προ-

Οι εξελίξεις προδιαγράφονται δραματικές την ώρα που συντάσσεται αυτό το σημείωμα. Η πολεμική αεροπορία του επίδοξου Χαλίφη των απανταχού τζιχαντιστών Ταγίπ Ερντογάν κατέρριψε με άνανδρο τρόπο και χωρίς καμία προειδοποίηση (όπως προβλέπεται από τους διεθνείς κανονισμούς εμπλοκής) ένα ρωσικό καταδιωκτικό Σουχόι που κινούνταν παράλληλα στην τουρκοσυριακή μεθόριο. Η δικαιολογία ότι παραβιάστηκε ο τουρκικός εναέριος χώρος είναι φανερά προσχηματική και προκλητική.

Μια μεθόριος που ήδη έχει μετακινηθεί κατά 8 χιλιόμετρα προς την Συριακή πλευρά με τουρκική «πρωτοβουλία», προκειμένου να δημιουργηθεί μια «ζώνη υποστήριξης» των ισλαμιστών από το τουρκικό κράτος. Είναι δεδομένη και εκπεφρασμένη η τουρκική βούληση να προσαρτήσει κομμάτια της Συρίας και να ελέγξει πολιτικά τα υπόλοιπα δια μέσου των ομάδων τρομοκρατίας που υποστηρίζει.

Η ρωσική πλευρά απάντησε άμεσα κονιορτοποιώντας τουρκικό κονβόι που μετέφερε «λογιστική υποστήριξη» στους τζιχαντιστές και με σειρά οικονομικών μέτρων. Η τουρκική πλευρά υποβίβασε το γεγονός, φοβούμενη πιθανότατα ότι θα αποκαλυφθεί η αποστολή στρατιωτικού υλικού στους τζιχαντιστές. Ο 14ος ή 15ος ρωσοτουρκικός πόλεμος από την εποχή που οι Οθωμανοί εδραίωσαν την παρουσία τους στην Μαύρη θάλασσα και τον Καύκασο, θεωρείται ότι έχει ξεκινήσει και τυπικά.

Το ΝΑΤΟ κάλυψε προσεκτικά την τουρκική πλευρά χωρίς καν να εξετάσει τα γεγονότα για τυπικούς λόγους. Είναι φανερό πως η τουρκική κίνηση ήταν προσχεδιασμένη, ενώ ίσως δεν είναι τυχαίο ότι η ρωσική αεροπορία είχε ξεκινήσει συντριπτικά πλήγματα κατά της οικονομικής υποδομής του «Χαλιφάτου» (ISIS) και των παραφυάδων του. Ειδικότερα, επλήγη σοβαρά, λόγω των ρωσοσυριακών βομβαρδισμών, το παράνομο δίκτυο διακίνησης πετρελαίου που είναι η σημαντικότερη πηγή εσόδων μαζί με τις απαγωγές, το εμπόριο σκλάβων και ανθρώπινων οργάνων, το λαθρεμπόριο αρχαιοτήτων και τις χορηγίες από μια σειρά κρατών. Μέσα σε πέντε μέρες καταστράφηκαν πάνω από 1.000 βυτία και βυτιοφόρα φορτηγά από τους βομβαρδισμούς. Είναι κοινό μυστικό ότι έλληνες εφοπλιστές μεταφέρουν το παράνομο πετρέλαιο στα ελληνικά και λιβυκά διυλιστήρια για «ξέπλυμα» και για περαιτέρω

κράτους». Ο Τριακονταετής πόλεμος ήταν ο τελευταίος τυπικός θρησκευτικός πόλεμος στο ευρωπαϊκό έδαφος. Ασφαλώς η συνθήκη της Βεστφαλίας παραβιάστηκε παμπολλές φορές, αλλά εξακολουθούσε να ισχύει ως δόγμα...

Η προσχεδιασμένη παγκόσμια πολεμική αναμέτρηση που ξεκίνησε από το 1991 στο Ιράκ, αγγίζει πια με τις φλόγες της και την Ελλάδα με έναν συντετριμμένο και φοβισμένο κόσμο, που κοντεύει να ξεχάσει πια για ποιό λόγο βρίσκεται σε αυτό τον τόπο και τί πρέπει να υπερασπίσει. Ένας όχι καλός οιωνός για τη συνέχεια...

Γιατί γελάει αυτός;

Ο Τσίπρας γελά ασταμάτητα, γελά σαν βλάκας, γιατί του έχουν πει ότι έτσι γίνεται συμπαθής στις γιαγιάδες. Γελούσε σαν χάχας όταν φορούσε την παλαιστινιακή μαντίλα για να φωτογραφηθεί στις διαδηλώσεις και να γοητεύσει τα χάπατα, σαν χάχας γελούσε όταν φόρεσε το ισραηλινό «κιπά» για ένα προσκύνημα στο εβραϊκό τείχος των δακρύων παρέα με τους σιωνιστές στην τελευταία επίσκεψή του στο Ισραήλ. Με ένα ξέγνοιαστο χαμόγελο ως τα αυτιά, δείχνοντας τα κίτρινα και στραβά δοντάκια του, συμβούλευσε τον ισραηλινό πρωθυπουργό ***«να διαφυλάξει την πολύ-πολιτισμικότητα της περιοχής και την ειρηνική συμβίωση των κατοίκων της περιοχής».***

Τον ακούτε;

Στην συνέχεια και στα πλαίσια προηγούμενων «αμυντικών» συμφωνιών, ανήγγειλε από κοινού με τον Νετανιάχου τριμερή συνεργασία Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Ήδη, με απόφαση της κυβέρνησης, εκκενώθηκαν οι εγκαταστάσεις μιας σημαντικής στρατιωτικής μονάδας για να γίνει βάση αμερικάνικων μη επανδρωμένων αεροσκαφών, ενώ τα ισραηλινά στρατεύματα μπορούν να σταθμεύουν σε ελληνικό έδαφος και να επιχειρούν από εκεί.

Ο Τσίπρας θα είναι ξεκαρδισμένος στα γέλια όταν θα σπρώξει τη χώρα μέσα στον πόλεμο. Θα το δείτε.

ΔΗ Ε_ΝΔ (THE END)....

Με αφορμή τις εσωκομματικές εκλογές στην ανύπαρκτη ΝΔ, δεν είναι λίγοι αυτοί που επικαλούνται την ρήση του «τσέλιγκα» Ευάγγελου Αβέρωφ ότι «ο αρχηγός πρώτα επιβάλλεται και κατόπιν εκλέγεται». Μια πολύ σοφή

μάλιστα διασπαρθούν ταυτόχρονα στον ευρωπαϊκό χώρο, είναι βέβαιο ότι η περεταίρω ενίσχυση και αποδοχή της ταυτότητας του ευρωπαΐου πολίτη είναι εκείνη, η οποία θα προβληθεί ως η απαραίτητη προϋπόθεση για το από κοινού ξεπέρασμα και αντιμετώπιση της «ασύμμετρης» απειλής. Οι ευρωπαϊκές κοινωνίες καλούνται ήδη να συναινέσουν στην κατάκτηση εκ νέου εδαφών στην Νέα Μέση Ανατολή, να συναινέσουν στις νέες ανθρωποσφαγές, όπως αυτές που συνεχίζονται στην Συρία. Οι ενοχές σημαντικών τμημάτων των ευρωπαϊκών πληθυσμών για την συστηματική λεηλασία μέσω της αποικιοκρατίας ή των σταυροφοριών εδώ και περίπου 1.000 χρόνια, είναι σίγουρο ότι θα «παγώσουν», εάν και εφόσον πυκνώσουν παρόμοιες επιθέσεις ή ενταθούν με την χρήση χημικών όπλων. Η ανάπτυξη 120.000 στρατιωτών στην γαλλική επικράτεια, πέραν του ότι στοχεύει στην δημιουργία εντυπώσεων ασφάλειας στον πληθυσμό, σίγουρα κυρίως αποσκοπεί στην εμπέδωση ενός πολεμικού κλίματος με ευρύτερους στόχους και προοπτικές. **Δεν είναι τυχαίο ότι**, ενώ και εδώ και σχεδόν πέντε χρόνια μαίνεται ο πόλεμος στην Συρία με εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, εκατομμύρια πρόσφυγες, αναμεμειγμένα άμεσα ή έμμεσα δεκάδες κράτη, **οι αντιπολεμικές διαδηλώσεις παραμένουν ανύπαρκτες**. Ο ευρωπαϊκός στρατός φαίνεται να καλείται (;) εσπευσμένα να συγκροτηθεί και να επέμβει με τρόπο πρωτόγνωρο για τα μέχρι τώρα εσκαμμένα, ενώ οι ρωσικές ένοπλες δυνάμεις πάσης φύσεως ήδη επιχειρούν. Η συγκέντρωση ένοπλων δυνάμεων δεκάδων κρατών στην περιοχή φαντάζει δίχως τέλος. Οι ύαινες γυαλίζουν τα δόντια τους, ενώ δεν διστάζουν να δαγκώνουν που και που η μία την άλλη, αν θεωρήσουν ότι τα λάφυρα ή οι σάρκες των θυμάτων τους δεν μοιράζονται καθώς «πρέπει» μεταξύ τους. Εν ολίγοις, ο έλεγχος μοιάζει να μπορεί (;) να «ξεφύγει» ανά πάσα στιγμή, όπως στην περίπτωση της κατάρριψης του ρωσικού μαχητικού από τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις. Το τελικό σινιάλο θα αποτελέσει, όπως διαχρονικά έχει καταγραφεί, η προθυμία ευάριθμων κοινωνικών τμημάτων είτε να συμμετάσχουν σε ρατσιστικά πογκρόμ, είτε, όπως προείπαμε, η απαίτησή τους να αναληφθεί επιπλέον στρατιωτική δράση. Μην ξεχνάμε ότι η καταναλωτική ραστώνη, η επίπλαστη ευημερία σημαντικών τμημάτων του ευρωπαϊκού πληθυσμού, αλλά και η χρονική και όχι μόνο αποξένωσή τους από τις τραυματικές εμπειρίες των παρελθόντων παγκοσμίων πολέμων, τούς έχουν στερήσει τα άμεσα βιώματα του ολέθρου ενός πολέμου, των ανθρώπινων απωλειών, του πόνου και της δυστυχίας με την οποία είναι συνυφασμένος κάθε πόλεμος. Παρ' όλα αυτά η απόσπαση μιας «ειδικού» τύπου συναίνεσης απαιτεί από τους κυρίαρχους λεπτούς χειρισμούς...

Δεκέμβριος 2015

Είναι δεδομένη και εκπεφρασμένη η τουρκική βούληση να προσαρτήσει κομμάτια της Συρίας και να ελέγξει πολιτικά τα υπόλοιπα δια μέσου των ομάδων τρομοκράτίας που υποστηρίζει.

Η ρωσική πλευρά απάντησε άμεσα κονιορτοποιώντας τουρκικό κονβόι που μετέφερε «λογιστική υποστήριξη» στους τζιχαντιστές και με σειρά οικονομικών μέτρων. Η τουρκική πλευρά υποβίβασε το γεγονός, φοβούμενη πιθανότατα ότι θα αποκαλυφθεί η αποστολή στρατιωτικού υλικού στους τζιχαντιστές. Ο 14ος ή 15ος ρωσοτουρκικός πόλεμος από την εποχή που οι Οθωμανοί εδραίωσαν την παρουσία τους στην Μαύρη θάλασσα και τον Καύκασο, θεωρείται ότι έχει ξεκινήσει και τυπικά.

Το ΝΑΤΟ κάλυψε προσεκτικά την τουρκική πλευρά χωρίς καν να εξετάσει τα γεγονότα για τυπικούς λόγους. Είναι φανερό πως η τουρκική κίνηση ήταν προσχεδιασμένη, ενώ ίσως δεν είναι τυχαίο ότι η ρωσική αεροπορία είχε ξεκινήσει συντριπτικά πλήγματα κατά της οικονομικής υποδομής του «Χαλιφάτου» (ISIS) και των παραφυάδων του. Ειδικότερα, επλήγη σοβαρά, λόγω των ρωσοσυριακών βομβαρδισμών, το παράνομο δίκτυο διακίνησης πετρελαίου που είναι η σημαντικότερη πηγή εσόδων μαζί με τις απαγωγές, το εμπόριο σκλάβων και ανθρώπινων οργάνων, το λαθρεμπόριο αρχαιοτήτων και τις χορηγίες από μια σειρά κρατών. Μέσα σε πέντε μέρες καταστράφηκαν πάνω από 1.000 βυτία και βυτιοφόρα φορτηγά από τους βομβαρδισμούς. Είναι κοινό μυστικό ότι έλληνες εφοπλιστές μεταφέρουν το παράνομο πετρέλαιο στα ελληνικά και λιβυκά διυλιστήρια για «ξέπλυμα» και για περαιτέρω επεξεργασία.

Την ίδια ώρα φανατικοί ισλαμιστές τρομοκράτες και οι μισθοφόροι συνεργάτες τους εξαπολύουν μια άνευ προηγουμένου επίθεση σε ανυποψίαστους ανθρώπους στην Ευρώπη, υποβοηθώντας τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις στο καταστροφικό τους έργο στη Μέση Ανατολή και στην επιβολή δρακόντειων νόμων και μέτρων στο εσωτερικό τους. Στις αποτρόπαιες, αιματηρές επιθέσεις στη Γαλλία, δεν χτυπήθηκε κανένας γαλλικός πολιτικός ή στρατιωτικός στόχος.

...γιατί του έχουν πει ότι έτσι γίνεται συμπαθής στις γιαγιάδες. Γελούσε σαν χάχας όταν φορούσε την παλαιστινιακή μαντίλα για να φωτογραφηθεί στις διαδηλώσεις και να γοητεύσει τα χάπατα, σαν χάχας γελούσε όταν φόρεσε το ισραηλινό «κιπά» για ένα προσκύνημα στο εβραϊκό τείχος των δακρύων παρέα με τους σιωνιστές στην τελευταία επίσκεψή του στο Ισραήλ. Με ένα ξέγνοιαστο χαμόγελο ως τα αυτιά, δείχνοντας τα κίτρινα και στραβά δοντάκια του, συμβούλευσε τον ισραηλινό πρωθυπουργό ***«να διαφυλάξει την πολύ-πολιτισμικότητα της περιοχής και την ειρηνική συμβίωση των κατοίκων της περιοχής»***.

Τον ακούτε;

Στην συνέχεια και στα πλαίσια προηγούμενων «αμυντικών» συμφωνιών, ανήγγειλε από κοινού με τον Νετανιάχου τριμερή συνεργασία Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. Ήδη, με απόφαση της κυβέρνησης, εκκενώθηκαν οι εγκαταστάσεις μιας σημαντικής στρατιωτικής μονάδας για να γίνει βάση αμερικάνικων μη επανδρωμένων αεροσκαφών, ενώ τα ισραηλινά στρατεύματα μπορούν να σταθμεύουν σε ελληνικό έδαφος και να επιχειρούν από εκεί.

Ο Τσίπρας θα είναι ξεκαρδισμένος στα γέλια όταν θα σπρώξει τη χώρα μέσα στον πόλεμο. Θα το δείτε.

ΔΗ Ε_ΝΔ (THE END)....

Με αφορμή τις εσωκομματικές εκλογές στην ανύπαρκτη ΝΔ, δεν είναι λίγοι αυτοί που επικαλούνται την ρήση του «τσέλιγκα» Ευάγγελου Αβέρωφ ότι «ο αρχηγός πρώτα επιβάλλεται και κατόπιν εκλέγεται». Μια πολύ σοφή ρήση που ισχύει πρακτικά σε κάθε πτυχή τού κοινοβουλευτικού πολιτεύματος.

Το φιάσκο των εσωκομματικών εκλογών ανάμεσα στους ανεκδιήγητους τέσσερις υποψήφιους προέδρους την προτελευταία Κυριακή του Νοέμβρη (συμπίπτει με την έναρξη του κυνηγιού τού ελαφιού στο Ηνωμένο Βασίλειο) ήταν τόσο μεγάλο που αμέσως ενεργοποιηθηκαν τα γνωστά συνομωσιολογικά αντανακλαστικά. Μα πως είναι δυνατόν να είναι τόσο ανίκανοι, δεν μπο-

συνέχεια στη σελ. 4

ΣΤΗΝ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ: «ΚΡΙΣΗ», «ΠΑΡΑΚΜΗ» ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ Η «ΕΞΟΔΟΣ» ΣΤΟΝ «ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΣΜΟ»...

«Και καθώς στο νου τους, ήδη για πολεμικούς λόγους, κυριαρχεί η αντίθεση «ελευθερία-ολοκληρωτισμός», δεν συνειδητοποιούν ούτε την καταγωγή του οράματος τους από ορισμένη φιλοσοφία της ιστορίας ούτε τη συνάφεια της προσφιλούς τους πανανθρώπινης κοινωνίας με οικουμενιστικές ουτοπίες -και πρώτα-πρώτα την μαρξιστική, η οποία αρχικά δεν ήταν τίποτε άλλο από μια παραλλαγή ενός ονείρου του αστικού φιλελευθερισμού: εννοώ το όνειρο της πολιτικής και ηθικής ενοποίησης του κόσμου υπό την αιγίδα μιας ανοιχτής παγκόσμιας οικονομίας [...] Η διαφορά ανάμεσα σε μετανοούντες (φιλο)κομμουνιστές και θριαμβεύοντες δυτικόφρονες είναι, όπως λέγεται συνήθως, ότι οι πρώτοι ήσαν διατεθειμένοι να παραβλέψουν ή και να χαιρετίσουν την απανθρωπία, αρκεί να διαπράττονταν στο όνομα της Ουτοπίας, ενώ οι δεύτεροι, με τον αντιουτοπικό πραγματισμό τους, υπηρέτησαν την φιλελεύθερη υπόθεση της φιλάνθρωπης ανοχής. [...] Μετά το ναυάγιο της Ουτοπίας της Ανατολής τα εξημερωμένα κατάλοιπα της «Αριστεράς» ενστερνίστηκαν έτσι την Ουτοπία της Δύσης και δίχως πολλά-πολλά αντάλλαξαν τον αριστερό «αντιφασισμό» με τον φιλελεύθερο «αντιολοκληρωτισμό». Θα διαψευσθούν για δεύτερη κατά συνέχεια φορά, αν η οικουμενική επικράτηση της δυτικής οικονομίας και ηθικής δεν συνεπιφέρει την πραγμάτωση της αντίστοιχης Ουτοπίας, αλλά τρομακτικούς αγώνες κατανομής και καταστροφές πλανητικού βεληνεκούς».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Όταν το Τίποτα προσποιείται το Πάν,
το Κενό προσποιείται το Πλήρες,
η Ένδεια προσποιείται την Ευφορία

την θέση μέσω βαθιών μεταβολών στην διάδοχη κατάσταση «ανανέωσης».

Η «παρακμή» λόγου χάρη της δημοκρατίας εξετάζεται σε συνάρτηση με τους όρους ή τον «εκτροχιασμό» της παγκοσμιοποίησης και των «αγορών» και όχι μέσω της λειτουργικής ένταξής της στην εργαλειοθήκη της κυριαρχίας, ως ένα -και όχι βέβαια το μόνο- από τα ιστορικά πολιτικά συστήματα επιβολής της κυριαρχίας.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να αναρωτηθούμε αν εντάσσεται στην **ακμή** ή στην **παρακμή** του δυτικού πολιτισμού το γεγονός, ότι τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες σε παγκόσμιο επίπεδο καλούνται να ορίσουν και περισσότερο να διαθέσουν τον «εαυτό τους» εκ νέου με αφορμή μια παγκόσμια «κρίση».

Και εδώ το στοιχείο, που πρωτίστως προβάλλεται, παραμένει το οικονομικό, παρ' ότι ουδείς αρνείται ότι η διαδικασία πρόσληψης μιας «νέας» παγκόσμιας ταυτότητας ή έστω αφομοίωσης «νέων» στοιχείων της, δεν αναιρείται λόγω των «επιμέρους» πάσης φύσεως «ιδιαιτεροτήτων» (έθιμα, γλώσσα, κουλτούρα κ.ά.), που πρέπει, επίσης, «αναλόγως» να αντιμετωπιστούν.

Η **περιλάλητη, λοιπόν, φθορά των αξιών, του πολιτισμού και των ιδεών του «Ελεύθερου Κόσμου»,** που αυτοαναγορεύθηκε ως τέτοιος το 1960 για να συμπεριλάβει τα αντιτιθέμενα κράτη, δυτικά και μη, στον κομμουνισμό, (αργότερα περιορίστηκε στον όρο «Δύση»), **ήρθε να τροφοδοτήσει την συγκεκριμένη «φάση» της παγκοσμιοποίησης, όπως αυτή εξελίσσεται ήδη από το 1989 και όχι να την καθυστερήσει.**

Παρ' ότι είναι σχεδόν αδύνατο να οριστεί το «πρόβλημα», έστω και σε επιμέρους ζητήματα, ως τοπικό,

ΣΤΟΝ «ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΟΣΜΟ»

«Και καθώς στο νου τους, ήδη για πολεμικούς λόγους, κυριαρχεί η αντίθεση «ελευθερία-ολοκληρωτισμός», δεν συνειδητοποιούν ούτε την καταγωγή του οράματος τους από ορισμένη φιλοσοφία της ιστορίας ούτε τη συνάφεια της προσφιλούς τους πανανθρώπινης κοινωνίας με οικουμενιστικές ουτοπίες -και πρώτα-πρώτα την μαρξιστική, η οποία αρχικά δεν ήταν τίποτε άλλο από μια παραλλαγή ενός ονείρου του αστικού φιλελευθερισμού: εννοώ το όνειρο της πολιτικής και ηθικής ενοποίησης του κόσμου υπό την αιγίδα μιας ανοιχτής παγκόσμιας οικονομίας [...] Η διαφορά ανάμεσα σε μετανοούντες (φιλο)κομμουνιστές και θριαμβεύοντες δυτικόφρονες είναι, όπως λέγεται συνήθως, ότι οι πρώτοι ήσαν διατεθειμένοι να παραβλέψουν ή και να χαιρετίσουν την απανθρωπία, αρκεί να διαπράττονταν στο όνομα της Ουτοπίας, ενώ οι δεύτεροι, με τον αντι-ουτοπικό πραγματισμό τους, υπηρέτησαν την φιλελεύθερη υπόθεση της φιλάνθρωπης ανοχής. [...] Μετά το ναυάγιο της Ουτοπίας της Ανατολής τα εξημερωμένα κατάλοιπα της «Αριστεράς» ενστερνίστηκαν έτσι την Ουτοπία της Δύσης και δίχως πολλά-πολλά αντάλλαξαν τον αριστερό «αντιφασισμό» με τον φιλελεύθερο «αντιολοκληρωτισμό». Θα διαψευσθούν για δεύτερη κατά συνέχεια φορά, αν η οικουμενική επικράτηση της δυτικής οικονομίας και ηθικής δεν συνεπιφέρει την πραγμάτωση της αντίστοιχης Ουτοπίας, αλλά τρομακτικούς αγώνες κατανομής και καταστροφές πλανητικού βεληνεκούς».

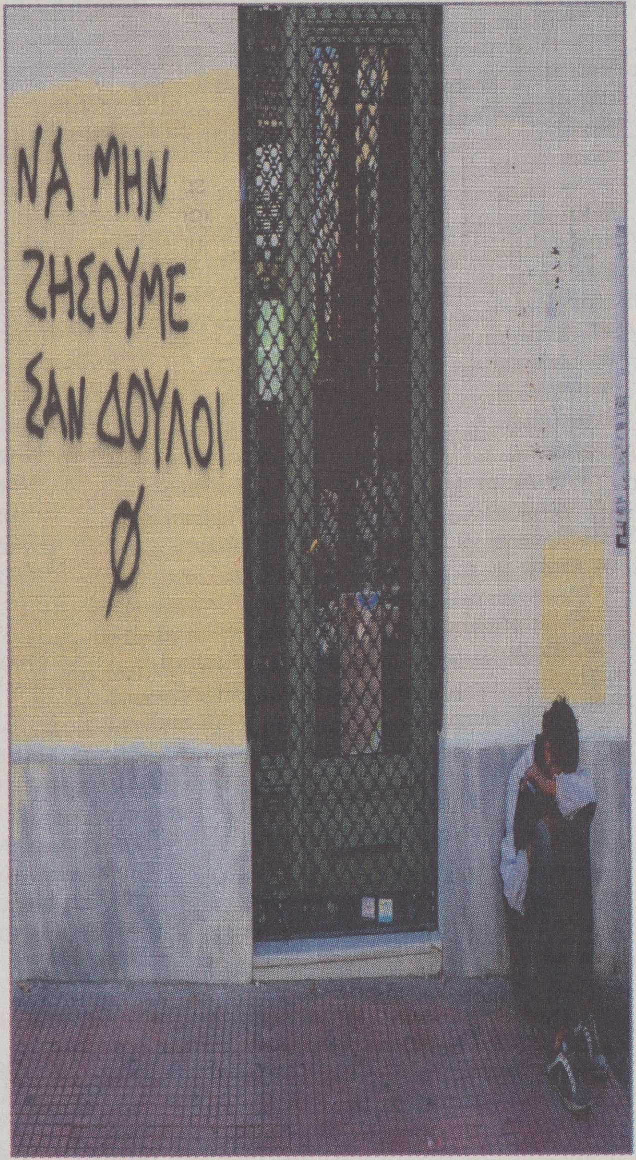
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Όταν το Τίποτα προσποιείται το Πάν,
το Κενό προσποιείται το Πλήρες,
η Ένδεια προσποιείται την Ευμάρεια,
δύσκολο να υπάρξει άνθρωπος με σταθερότητα.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Ακμή χαρακτηρίζεται η περίοδος κατά την οποία ένας πολιτισμός, ένα κράτος, μια αυτοκρατορία, ένα πολιτικό σύστημα, ένας τομέας της ανθρώπινης δραστηριότητας ή ακόμη και ένα μεμονωμένο άτομο φθάνουν στο ανώτατο σημείο ανάπτυξης.

Αντίθετα, η βαθμιαία πτώση της πολιτικής, στρατιωτικής, οικονομικής, πολιτισμικής ισχύος ορίζει την ***παρακμή***, που συνοδεύεται αντίστοιχα από την

Η «εκτυφλωτική» μεταμόρφωση, που επέρχεται από τον σαρωτικό, όπως προβάλλεται, εκσυγχρονισμό της προτέρας κατάστασης, σκεπάζει επιμελώς το γεγονός, ότι τα θεμέλια παραμένουν τα ίδια. Εν ολίγοις, **η κυριαρχία, ότι την αντιπροσωπεύει και την εκφράζει, αυτή καθεαυτή δεν κινδυνεύει, επειδή παρακμάζει και άλλο τόσο δεν είναι ανίκητη, επειδή βρίσκεται στο απόγειό της**.

Οι δυνατότητες αφομοίωσης παραμένουν στον ίδιο βαθμό, παρ' ότι εκδηλώνονται με διαφορετικό τρόπο στις περιόδους **ακμής**, αλλά και στις αντί-

την θέση μέσω βαθιών μεταβολών στην διάδοχη κατάσταση «ανανέωσης».

Η «παρακμή» λόγου χάρη της δημοκρατίας εξετάζεται σε συνάρτηση με τους όρους ή τον «εκτροχιασμό» της παγκοσμιοποίησης και των «αγορών» και όχι μέσω της λειτουργικής ένταξής της στην εργαλειοθήκη της κυριαρχίας, ως ένα -και όχι βέβαια το μόνο- από τα ιστορικά πολιτικά συστήματα επιβολής της κυριαρχίας.

Με τον ίδιο τρόπο μπορούμε να αναρωτηθούμε αν εντάσσεται στην **ακμή** ή στην **παρακμή** του δυτικού πολιτισμού το γεγονός, ότι τεράστιες πληθυσμιακές ομάδες σε παγκόσμιο επίπεδο καλούνται να ορίσουν και περισσότερο να διαθέσουν τον «εαυτό τους» εκ νέου με αφορμή μια παγκόσμια «κρίση».

Και εδώ το στοιχείο, που πρωτίστως προβάλλεται, παραμένει το οικονομικό, παρ' ότι ουδείς αρνείται ότι η διαδικασία πρόσληψης μιας «νέας» παγκόσμιας ταυτότητας ή έστω αφομοίωσης «νέων» στοιχείων της, δεν αναιρείται λόγω των «επιμέρους» πάσης φύσεως «ιδιαιτεροτήτων» (έθιμα, γλώσσα, κουλτούρα κ.ά.), που πρέπει, επίσης, «αναλόγως» να αντιμετωπιστούν.

Η **περιάλητη, λοιπόν, φθορά των αξιών, του πολιτισμού και των ιδεών του «Ελεύθερου Κόσμου»**, που αυτοαναγορεύθηκε ως τέτοιος το 1960 για να συμπεριλάβει τα αντιτιθέμενα κράτη, δυτικά και μη, στον κομμουνισμό, (αργότερα περιορίστηκε στον όρο «Δύση»), **ήρθε να τροφοδοτήσει την συγκεκριμένη «φάση» της παγκοσμιοποίησης, όπως αυτή εξελίσσεται ήδη από το 1989 και όχι να την καθυστερήσει**.

Παρ' ότι είναι σχεδόν αδύνατο να οριστεί το «πρόβλημα», έστω και σε επιμέρους ζητήματα, ως τοπικό, την ίδια στιγμή ο επονομαζόμενος δυτικός πολιτισμός προβάλλει ως παρακμιακός, με πλήθος ανθρώπων να μην πιστεύουν σε ένα καλύτερο μέλλον.

Έτσι, η παρακμή της «μονοκεντρικής» παγκοσμιοποίησης εμφανίζεται να είναι εκείνη, που έχει ήδη παραδώσει τα σκήπτρα σ' έναν πολυπολικό σύστημα κυριαρχίας. Ένα σύστημα που χαρακτηρίζεται από ένα πολυπλόκαμο διεθνές δίκτυο οικονομικών, στρατιωτικών και πολιτικών υπερθεσμών και ενοποιείται μέσω σφοδρών ανταγωνισμών, ακολουθώντας, όπως περηφανεύονται οι διάφοροι εκφραστές του, το άστρο της «οικουμενικότητας», απαλλαγμένο από τις πάλαι ποτέ αυτοκρατορικές βλέψεις και αυταπάτες.

ουτοπικό πραγματισμό τους, υπηρέτησαν την φιλελεύθερη υπόθεση της φιλάνθρωπης ανοχής. [...] Μετά το ναυάγιο της Ουτοπίας της Ανατολής τα εξημερωμένα κατάλοιπα της «Αριστεράς» ενστερνίστηκαν έτσι την Ουτοπία της Δύσης και δίχως πολλά-πολλά αντάλλαξαν τον αριστερό «αντιφασισμό» με τον φιλελεύθερο «αντιολοκληρωτισμό». Θα διαψευσθούν για δεύτερη κατά συνέχεια φορά, αν η οικουμενική επικράτηση της δυτικής οικονομίας και ηθικής δεν συνεπιφέρει την πραγμάτωση της αντίστοιχης Ουτοπίας, αλλά τρομακτικούς αγώνες κατανομής και καταστροφές πλανητικού βεληνεκούς».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

Όταν το Τίποτα προσποιείται το Πάν,
το Κενό προσποιείται το Πλήρες,
η Ένδεια προσποιείται την Ευμάρεια,
δύσκολο να υπάρξει άνθρωπος με σταθερότητα.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ

Ακμή χαρακτηρίζεται η περίοδος κατά την οποία ένας πολιτισμός, ένα κράτος, μια αυτοκρατορία, ένα πολιτικό σύστημα, ένας τομέας της ανθρώπινης δραστηριότητας ή ακόμη και ένα μεμονωμένο άτομο φθάνουν στο ανώτατο σημείο ανάπτυξης.

Αντίθετα, η βαθμιαία πτώση της πολιτικής, στρατιωτικής, οικονομικής, πολιτισμικής ισχύος ορίζει την ***παρακμή***, που συνοδεύεται αντίστοιχα από την σταδιακή μείωση και τελικά την καταρράκωση της -κατασκευασμένης ή μη- αίσθησης υπεροχής και αυτοπεποίθησης σημαντικών κοινωνικών ή πληθυσμιακών ομάδων.

Είναι εύλογο, ότι οι περίοδοι **ακμής** προσδιορίζονται ως τέτοιες, επειδή αντιπαραβάλλονται με τις αντίστοιχες περιόδους **παρακμής**, αποτελώντας ουσιαστικά το αντεστραμμένο είδωλό τους. Αυτή ακριβώς η αντιπαραβολή προϋποθέτει και ορίζει μια διαδικασία άρρηκτης σύνδεσης εκείνου, που «αποσυντίθεται» και εκείνου που «θριάμβευσε». Η εκκίνηση για την σταδιακή μετάβαση από μια κατάσταση **παρακμής** στην αντίστοιχη της **ακμής**, δίνεται ύστερα από την πιστοποίηση της προόδου έναντι της συντήρησης και της **«άνευρης σταθερότητας»**.

Η «εκτυφλωτική» μεταμόρφωση, που επέρχεται από τον σαρωτικό, όπως προβάλλεται, εκσυγχρονισμό της προτέρας κατάστασης, σκεπάζει επιμελώς το γεγονός, ότι τα θεμέλια παραμένουν τα ίδια. Εν ολίγοις, **η κυριαρχία, ότι την αντιπροσωπεύει και την εκφράζει, αυτή καθεαυτή δεν κινδυνεύει, επειδή παρακμάζει και άλλο τόσο δεν είναι ανίκητη, επειδή βρίσκεται στο απόγειό της**.

Οι δυνατότητες αφομοίωσης παραμένουν στον ίδιο βαθμό, παρ' ότι εκδηλώνονται με διαφορετικό τρόπο στις περιόδους **ακμής,** αλλά και στις αντίστοιχες, που χαρακτηρίζονται **παρακμιακές**, όπως άλλωστε εύκολα διαπιστώνεται σε κάθε περίπτωση.

Θεωρούμε, επίσης, ότι καλλιεργείται και διατηρείται μια σοβαρή σύγχυση ανάμεσα σ' ό,τι ορίζεται **«κρίση»** και σ' ότι ορίζεται ως **παρακμή,** σε σημείο μάλιστα σκόπιμης ταύτισής τους. Να σημειώσουμε ότι ένα σημαντικό σημείο διάκρισης εκτός των άλλων αποτελεί η χρονική διάρκεια, καθώς, αφ' ενός στην πρώτη περίπτωση όσο και παρατεταμένη να είναι η εκδήλωση (της «κρίσης») υπολείπεται χρονικά από την διάρκεια μιας διαπιστωμένης παρακμής.

Με άλλα λόγια η «επάνοδος» ύστερα από το ξέσπασμα μιας «κρίσης» αναμένεται πιο σύντομα, ενώ αντίθετα η γενικευμένη παρακμή συνήθως απαιτεί πολύ μεγαλύτερα χρονικά διαστήματα για να δώσει νεται ότι η διαδικασία πρόσληψης μιας «νέας» παγκόσμιας ταυτότητας ή έστω αφομοίωσης των «νέων» στοιχείων της, δεν αναιρείται λόγω των «επιμέρους» πάσης φύσεως «ιδιαιτεροτήτων» (έθιμα, γλώσσα, κουλτούρα κ.ά.), που πρέπει, επίσης, «αναλόγως» να αντιμετωπιστούν.

Η **περιλάλητη, λοιπόν, φθορά των αξιών, του πολιτισμού και των ιδεών του «Ελεύθερου Κόσμου»,** που αυτοαναγορεύθηκε ως τέτοιος το 1960 για να συμπεριλάβει τα αντιτιθέμενα κράτη, δυτικά και μη, στον κομμουνισμό, (αργότερα περιορίστηκε στον όρο «Δύση»), **ήρθε να τροφοδοτήσει την συγκεκριμένη «φάση» της παγκοσμιοποίησης, όπως αυτή εξελίσσεται ήδη από το 1989 και όχι να την καθυστερήσει.**

Παρ' ότι είναι σχεδόν αδύνατο να οριστεί το «πρόβλημα», έστω και σε επιμέρους ζητήματα, ως τοπικό, την ίδια στιγμή ο επονομαζόμενος δυτικός πολιτισμός προβάλλει ως παρακμιακός, με πλήθος ανθρώπων να μην πιστεύουν σε ένα καλύτερο μέλλον.

Έτσι, η παρακμή της «μονοκεντρικής» παγκοσμιοποίησης εμφανίζεται να είναι εκείνη, που έχει ήδη παραδώσει τα σκήπτρα σ' έναν πολυπολικό σύστημα κυριαρχίας. Ένα σύστημα που χαρακτηρίζεται από ένα πολυπλόκαμο διεθνές δίκτυο οικονομικών, στρατιωτικών και πολιτικών υπερθεσμών και ενοποιείται μέσω σφοδρών ανταγωνισμών, ακολουθώντας, όπως περηφανεύονται οι διάφοροι εκφραστές του, το άστρο της «οικουμενικότητας», απαλλαγμένο από τις πάλαι ποτέ αυτοκρατορικές βλέψεις και αυταπάτες.

Χαρακτηριστική είναι και η χρονική ενότητα της αντιπαράθεσης δύσης-ανατολής, όπως αυτή εξελίσσεται ήδη από την πρώτη αμερικάνικη επέμβαση στον Περσικό Κόλπο το 1991, ακριβώς, όμως, στα πλαίσια που προαναφέρθηκαν και στην συγκρότηση δια πυρός και σιδήρου της επονομαζόμενης Νέας Μέσης Ανατολής επανενταγμένης στον «νέο θαυμαστό» ενοποιούμενο παγκόσμιο χώρο. Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, μπορούμε να αντιληφθούμε και τις δύο παγκόσμιες ανθρωποσφαγές που προηγήθηκαν δηλαδή ως έναν ενιαίο, στην πραγματικότητα, παγκόσμιο τριακονταετή πόλεμο.

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2 - (ΕΠΙΔΡΟΜΕΣ)

ρεί, «ξένος δάχτυλος» θα εμπλέκεται ή θα έχουν συνεννοηθεί μυστικά. Είναι αδύνατον να πάει παραπέρα το μυαλό όταν είναι μαθημένο να βλέπει με δέος τους εξουσιαστές.

Μα, κάντε έναν κόπο, δείτε τους έναν, έναν. Τον θορυβώδη Βαγγέλα με τις χριστοπαναγίες του, τον ανυπόφορο Άδωνη, που είναι πιο ενοχλητικός και απ' απορροφητήρα κουζίνας, τον Μητσοτάκη τον Τρίτο με τα γουρλωμένα μάτια και κάποιον Τζιτζικώστα που διαρκώς λέει ότι εκπροσωπεί τη «γενιά του». Δείτε το τροχόσπιτο-εκλογικό περίπτερο του Άδωνη που «όργωσε» την Ελλάδα και μιλούσε σε ακροατήρια 20 το πολύ ανθρώπων (όταν δεν τον γιούχαραν), τα προεκλογικά τους σποτ, όλα τους τα καμώματα. Φόρεσαν φόρμες γυμναστικής, έβαλαν τις γυναίκες τους να μιλούν γι' αυτούς, διαφήμισαν όλες τους τις αδυναμίες κατά τα αμερικανικά πρότυπα (ένας ψηφοφόρος αυτοκτονεί με ένα ρεβόλβερ σε ένα σποτ του Άδωνη), ξεφτίλισαν τους αντιπάλους τους, ξεφτιλίστηκαν και αυτο-εξευτελίστηκαν για ποιο λόγο; Μα για να γίνουν πρόεδροι στη ΝΔ. Η παράνοια της εξουσίας δεν έχει όρια.

Ένα κόμμα που χρωστά κάπου 180 εκατομμύρια στις τράπεζες, έχει λεηλατήσει ό,τι ήταν δυνατόν να λεηλατήσει, έχει διακριθεί μόνο σε διορισμούς ημετέρων, όπως και όλα τα άλλα κόμματα, έχει προσφέρει ολόκληρη τη χώρα στους Δανειστές με ανταμοιβή την εξουσία.

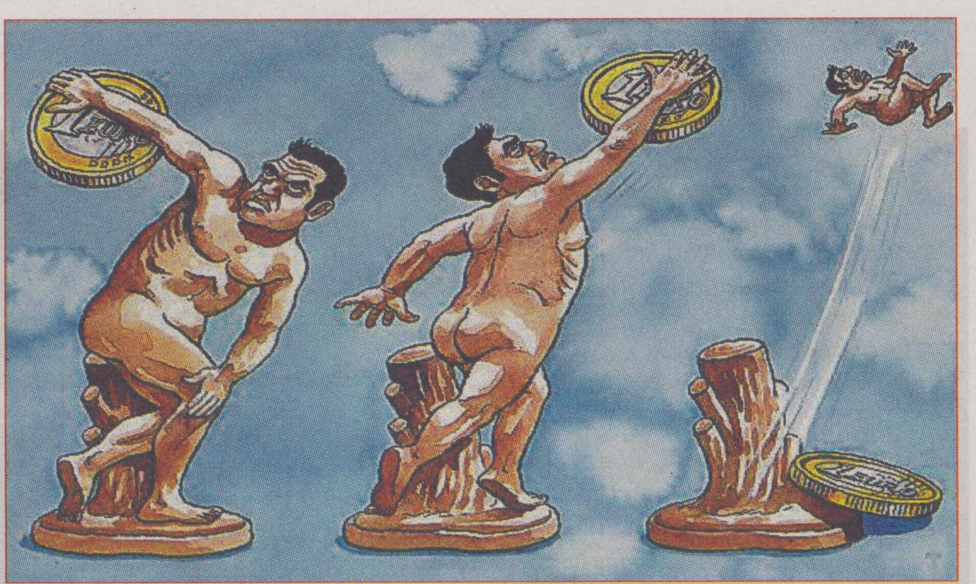
Εθνική συνεννόηση

Οι «Επιδρομές στο Πολιτικό Σκηνικό» (αναφέρουμε ολόκληρο τον τίτλο για λόγους επισημότητας), χαιρετίζουν την κίνηση του Αλεξίου του Τσίπρα του πρωθυπουργού να συγκαλέσει σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών το Σάββατο 28 Νοεμβρίου, με θέμα το «ασφαλιστικό και τα διεθνή (sic) ζητήματα». Αφού τους έχουμε που τους έχουμε, γιατί δεν τους βάζουμε όλους μαζί σε ένα δωμάτιο να περάσει η ώρα;

Πάρτε χαρτί και σημειώστε: Πρόεδρος της Δημοκρατίας: Πάκης Παυλόπουλος (που ο Μεϊμαράκης του είπε στη Βουλή «έλα να μου γλύψεις τον π...»), Αλέξιος Τσίπρας (δεν θέλει συστάσεις), Πάνος Καμμένος, Πλακιωτάκης από τη ΝΔ (ο κύριος Σκατάκης κατά τον Βαρβιτσιώτη τον Α΄, σε συνεννόηση με τους τέσσερις υποψήφιους προέδρους της ΝΔ), ο Κουτσούμπας του ΚΚΕ δεν παρέστη, η Φώφη της δημοκρατικής κάτι (Πασοκ), ο Σταύρακας Θεοδωράκης και βέβαια ο πρόεδρος της Ενωσης Κεντρώων, Βασίλης Λεβέντης! Ο νικητής του Εμφυλίου, Νίκος Μιχαλολιάκος έκατσε σπίτι του να δει τηλεόραση.

Η απεργία δεν είναι δικαίωμα, είναι καθήκον

Σε παλιότερο σημείωμα έχουμε ξαναγράψει για την σημασία των απεργιών και των κομματικών διαδηλώσεων στην τόνωση της οικονομικής ζωής στο κέντρο της Αθήνας. Η κατανάλωση καφέδων από τους ηρωικούς διαδηλωτές του ΠΑΜΕ και της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ απογειώνεται, ενώ η απεργιακή πανήγυρις κλείνει πάντα με την παραδοσιακή κρασοκατάνυξη στα ουζερί πέριξ του Συντάγματος, όπου γλεντάνε ως αργά το βράδυ. Ζωή χαρισάμενη! Φυσικά εδώ και χρόνια δεν απεργεί κανένας από

αυτές οι εξοικονομήσεις είναι ψέμματα με ουρά. Κανείς δημόσιος υπάλληλος δεν δηλώνει απεργός, όλοι απεργούν και πληρώνονται κανονικά. Αριστεροί είναι οι άνθρωποι, όχι κορόιδα!

Η Ουλή των Ελλήνων

Ένα πολύ χαριτωμένο τυπογραφικό λάθος στις ταυτότητες αρκετών βουλευτών είναι η αφορμή αυτού του μικρού σημειώματος. Η τυχαία απώλεια ενός κεφαλαίου «Β» προκάλεσε αυτό το λαμπρό αποτέλεσμα, ένα λογοπαίγνιο που ταιριάζει απόλυτα με την οργή και την αηδία μεγάλου τμήματος του ελλαδικού χώρου για τον κοινοβουλευτισμό που επανέκαμψε το 1974 και χάρη της διχοτόμησης της Κύπρου, και μετά από 40 χρόνια λεηλασίας και εκμαυλισμού φαίνεται να καταρρέει μέσα στη γενική καταισχύνη, υπογράφοντας τις τελευταίες πράξεις του ελληνικού δράματος.

Αυτό το υπέροχο λογοπαίγνιο, το χρωστάμε σε ποιόν άλλον; Στο πρόεδρο της Ουλής, εξοχώτατο κύριο Νίκο (Β)ούτση.

Κυρ Αλέκο, κυρ Αλέκο

Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε αναλυτικά το αβυσσαλέο μίσος του Αλέκου

Με μια φωνή που έμοιαζε περισσότερο με σούρσιμο -τόσο παραμορφωμένη από το μίσος- ο Αλέκος Αλαβάνος είπε στη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ πως η κυβέρνηση πρέπει να φύγει. Και όχι απλά να φύγει, αλλά με πίσσα και πούπουλα, όπως στο Φαρ Ουέστ, υπό τα δαιμονιώδη χειροκροτήματα των ακροατών του. Επίσης, κατηγόρησε με σφοδρότητα όλους τους βουλευτές και υποστηρικτές τού Σύριζα ως συνενόχους.

Όμως, ο Αλέκος Αλαβάνος δεν θα πρέπει να νιώθει καθόλου άσχημα, όπως ο σουηδός βιομήχανος και εφευρέτης Άλφρεντ Νομπέλ για τις τρομερές καταστροφές εξ αιτίας της ανακάλυψης της νιτρογλυκερίνης και της εκμετάλλευσής της για πολεμικούς σκοπούς.

Οι «επιδρομές» αισθάνονται βαθύτατα την ηθική υποχρέωση να τον συγχαρούν δημοσίως για το έργο ζωής που λέγεται «Αλέξης Τσίπρας» και πρώτη-φορά-αριστερά, (σε παλιότερο σημείωμα είχαμε συγχαρεί και τον Τσίπρα αυτοπροσώπως για τον ίδιο λόγο). Χάρη στον Αλέκο τον Αλαβάνο και ο τελευταίος κάτοικος αυτής της χώρας κατάλαβε ότι η αριστερά είναι ίδια και χειρότερη με τους προηγούμενους καταστροφείς και για μια εβδομάδα

ρο Άδωνη, που είναι πιο ενοχλητικός και απ' απορροφητήρα κουζίνας, τον Μητσοτάκη τον Τρίτο με τα γουρλωμένα μάτια και κάποιον Τζιτζικώστα που διαρκώς λέει ότι εκπροσωπεί τη «γενιά του». Δείτε το τροχόσπιτο-εκλογικό περίπτερο του Άδωνη που «όργωσε» την Ελλάδα και μιλούσε σε ακροατήρια 20 το πολύ ανθρώπων (όταν δεν τον γιούχαραν), τα προεκλογικά τους σποτ, όλα τους τα καμώματα. Φόρεσαν φόρμες γυμναστικής, έβαλαν τις γυναίκες τους να μιλούν γι' αυτούς, διαφήμισαν όλες τους τις αδυναμίες κατά τα αμερικανικά πρότυπα (ένας ψηφοφόρος αυτοκτονεί με ένα ρεβόλβερ σε ένα σποτ του Άδωνη), ξεφτίλισαν τους αντιπάλους τους, ξεφτιλίστηκαν και αυτο-εξευτελίστηκαν για ποιο λόγο; Μα για να γίνουν πρόεδροι στη ΝΔ. Η παράνοια της εξουσίας δεν έχει όρια.

Ένα κόμμα που χρωστά κάπου 180 εκατομμύρια στις τράπεζες, έχει λεηλατήσει ό,τι ήταν δυνατόν να λεηλατήσει, έχει διακριθεί μόνο σε διορισμούς ημετέρων, όπως και όλα τα άλλα κόμματα, έχει προσφέρει ολόκληρη τη χώρα στους Δανειστές με ανταμοιβή την εξουσία.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 155
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,

τους έχουμε που τους έχουμε, γιατί δεν τους βάζουμε όλους μαζί σε ένα δωμάτιο να περάσει η ώρα;

Πάρτε χαρτί και σημειώστε: Πρόεδρος της Δημοκρατίας: Πάκης Παυλόπουλος (που ο Μεϊμαράκης του είπε στη Βουλή «έλα να μου γλύψεις τον π...»), Αλέξιος Τσίπρας (δεν θέλει συστάσεις), Πάνος Καμμένος, Πλακιωτάκης από τη ΝΔ (ο κύριος Σκατάκης κατά τον Βαρβιτσιώτη τον Α΄, σε συνεννόηση με τους τέσσερις υποψήφιους προέδρους της ΝΔ), ο Κουτσούμπας του ΚΚΕ δεν παρέστη, η Φώφη της δημοκρατικής κάτι (Πασοκ), ο Σταύρακας Θεοδωράκης και βέβαια ο πρόεδρος της Ενωσης Κεντρώων, Βασίλης Λεβέντης! Ο νικητής του Εμφυλίου, Νίκος Μιχαλολιάκος έκατσε σπίτι του να δει τηλεόραση.

Η απεργία δεν είναι δικαίωμα, είναι καθήκον

Σε παλιότερο σημείωμα έχουμε ξαναγράψει για την σημασία των απεργιών και των κομματικών διαδηλώσεων στην τόνωση της οικονομικής ζωής στο κέντρο της Αθήνας. Η κατανάλωση καφέδων από τους ηρωϊκούς διαδηλωτές του ΠΑΜΕ και της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ απογειώνεται, ενώ η απεργιακή πανήγυρις κλείνει πάντα με την παραδοσιακή κρασοκατάνυξη στα ουζερί πέριξ του Συντάγματος, όπου γλεντάνε ως αργά το βράδυ. Ζωή χαρισάμενη! Φυσικά εδώ και χρόνια δεν απεργεί κανένας από τον ιδιωτικό τομέα (όσοι δουλεύουν ακόμα), και αναγκαστικά οι ευθύνες για τον «ξεσηκωμό» πέφτουν στα συνδικαλιστικά στελέχη του δημοσίου και διάφορες άλλες κατηγορίες κομματικών αργόσχολων.

Αυτό που δεν φανταζόμασταν είναι ότι η κυβέρνηση υπολογίζει πολύ σοβαρά σε αυτές τις κινητοποιήσεις και στο μακροοικονομικό πεδίο, προκειμένου να εξοικονομήσει πόρους μέσω των παρακρατήσεων λόγω της συμμετοχής στην απεργία. Έτσι, στο έγγραφο του προϋπολογισμού για το 2016 προβλέπεται εξοικονόμηση 8 εκατομμυρίων ευρώ

αυτές οι εξοικονομήσεις είναι ψέμματα με ουρά. Κανείς δημόσιος υπαλληλος δεν δηλώνει απεργός, όλοι απεργούν και πληρώνονται κανονικά. Αριστεροί είναι οι άνθρωποι, όχι κορόιδα!

Η Ουλή των Ελλήνων

Ένα πολύ χαριτωμένο τυπογραφικό λάθος στις ταυτότητες αρκετών βουλευτών είναι η αφορμή αυτού του μικρού σημειώματος. Η τυχαία απώλεια ενός κεφαλαίου «Β» προκάλεσε αυτό το λαμπρό αποτέλεσμα, ένα λογοπαίγνιο που ταιριάζει απόλυτα με την οργή και την αηδία μεγάλου τμήματος του ελλαδικού χώρου για τον κοινοβουλευτισμό που επανέκαμψε το 1974 και χάρη της διχοτόμησης της Κύπρου, και μετά από 40 χρόνια λεηλασίας και εκμαυλισμού φαίνεται να καταρρέει μέσα στη γενική καταισχύνη, υπογράφοντας τις τελευταίες πράξεις του ελληνικού δράματος.

Αυτό το υπέροχο λογοπαίγνιο, το χρωστάμε σε ποιόν άλλον; Στο πρόεδρο της Ουλής, εξοχώτατο κύριο Νίκο (Β)ούτση.

Κυρ Αλέκο, κυρ Αλέκο

Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε αναλυτικά το αβυσσαλέο μίσος του Αλέκου του Αλαβάνου για τον άλλοτε τρόφιμο, και ευνοούμενό του, Αλέξη Τσίπρα. Με πρωτοβουλία του ίδιου του Αλέκου ανέβηκε στην ηγεσία τού Σύριζα ο Αλέξιος Τσίπρας με μια βιασύνη που προκάλεσε αρκετά ερωτηματικά. Ωστόσο, η πρώτη πράξη του Τσίπρα ήταν να αφανίσει πολιτικά τον ευεργέτη και μέντορά του, που κατάντησε να παρακαλά για να παραμείνει στον Συριζα ως μια ...ταπεινή συνιστώσα. Αν μη τι άλλο αυτό ήταν ένα καλό πρώτο δείγμα του ήθους του Τσίπρα, το πως φέρθηκε σε όσους τον ευεργέτησαν και από ένα κομματικό μηδενικό με μηδέν μόρφωση και πολύ μέτριο μυαλό, του έδωσαν τη δυνατότητα να ικανοποιήσει την φιλαυτία και την εξουσιομανία του.

Με μια φωνή που έμοιαζε περισσότερο με σούρσιμο -τόσο παραμορφωμένη από το μίσος- ο Αλέκος Αλαβάνος είπε στη συνδιάσκεψη της ΛΑΕ πως η κυβέρνηση πρέπει να φύγει. Και όχι απλά να φύγει, αλλά με πίσσα και πούπουλα, όπως στο Φαρ Ουέστ, υπό τα δαιμονιώδη χειροκροτήματα των ακροατών του. Επίσης, κατηγόρησε με σφοδρότητα όλους τους βουλευτές και υποστηρικτές τού Σύριζα ως συνενόχους.

Όμως, ο Αλέκος Αλαβάνος δεν θα πρέπει να νιώθει καθόλου άσχημα, όπως ο σουηδός βιομήχανος και εφευρέτης Άλφρεντ Νομπέλ για τις τρομερές καταστροφές εξ αιτίας της ανακάλυψης της νιτρογλυκερίνης και της εκμετάλλευσής της για πολεμικούς σκοπούς.

Οι «επιδρομές» αισθάνονται βαθύτατη την ηθική υποχρέωση να τον συγχαρούν δημοσίως για το έργο ζωής που λέγεται «Αλέξης Τσίπρας» και πρώτη-φορά-αριστερά, (σε παλιότερο σημείωμα είχαμε συγχαρεί και τον Τσίπρα αυτοπροσώπως για τον ίδιο λόγο). Χάρη στον Αλέκο τον Αλαβάνο και ο τελευταίος κάτοικος αυτής της χώρας κατάλαβε ότι η αριστερά είναι ίδια και χειρότερη με τους προηγούμενους καταστροφείς και για μια εβδομάδα εξουσίας είναι ικανοί να πουλήσουν τα πάντα όπως ακριβώς και οι πολιτικοί πολέμιοί τους. Οι αριστεροί, με όλη την αυταρέσκεια και την αίσθηση ανωτερότητας που έχουν, στην πραγματικότητα είναι πολύ φτηνοί, αγοράζονται και πουλιούνται σε τιμή ευκαιρίας. Ο κάθε πλούσιος μπορεί να αγοράσει έναν-δυο ή και περισσότερους αριστερούς και να τους παρουσιάσει ως έκθεμα στα φιλανθρωπικά γκαλά και τα ΔΣ των ιδρυμάτων.

Τέλος, χάρη στον Αλαβάνο, επήλθε πια και ο περιβόητος ιστορικός συμβιβασμός. Αριστεροί και δεξιοί δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα άλλο εκτός από τα κονδύλια του ΕΣΠΑ.

Ωστόσο, ο Αλαβάνος μπορεί να εξι-

στηκαν και αυτο-εξευτελίστηκαν για ποιο λόγο; Μα για να γίνουν πρόεδροι στη ΝΔ. Η παράνοια της εξουσίας δεν έχει όρια.

Ένα κόμμα που χρωστά κάπου 180 εκατομμύρια στις τράπεζες, έχει λεηλατήσει ό,τι ήταν δυνατόν να λεηλατήσει, έχει διακριθεί μόνο σε διορισμούς ημετέρων, όπως και όλα τα άλλα κόμματα, έχει προσφέρει ολόκληρη τη χώρα στους Δανειστές με ανταμοιβή την εξουσία.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 13ος, Φύλλο 155
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2015

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

του να δει τηλεόραση.

Η απεργία δεν είναι δικαίωμα, είναι καθήκον

Σε παλιότερο σημείωμα έχουμε ξαναγράψει για την σημασία των απεργιών και των κομματικών διαδηλώσεων στην τόνωση της οικονομικής ζωής στο κέντρο της Αθήνας. Η κατανάλωση καφέδων από τους ηρωϊκούς διαδηλωτές του ΠΑΜΕ και της ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ απογειώνεται, ενώ η απεργιακή πανήγυρις κλείνει πάντα με την παραδοσιακή κρασοκατάνυξη στα ουζερί πέριξ του Συντάγματος, όπου γλεντάνε ως αργά το βράδυ. Ζωή χαρισάμενη! Φυσικά εδώ και χρόνια δεν απεργεί κανένας από τον ιδιωτικό τομέα (όσοι δουλεύουν ακόμα), και αναγκαστικά οι ευθύνες για τον «ξεσηκωμό» πέφτουν στα συνδικαλιστικά στελέχη του δημοσίου και διάφορες άλλες κατηγορίες κομματικών αργόσχολων.

Αυτό που δεν φανταζόμασταν είναι ότι η κυβέρνηση υπολογίζει πολύ σοβαρά σε αυτές τις κινητοποιήσεις και στο μακροοικονομικό πεδίο, προκειμένου να εξοικονομήσει πόρους μέσω των παρακρατήσεων λόγω της συμμετοχής στην απεργία. Έτσι, στο έγγραφο του προϋπολογισμού για το 2016 προβλέπεται εξοικονόμηση 8 εκατομμυρίων ευρώ από «συμμετοχή σε απεργίες» αντί 5 εκατομμυρίων για το 2015, που ήταν πράγματι φτωχή, σε αγωνιστική συγκομιδή. Που όρεξη για απεργία με μια αριστερή κυβέρνηση; Όλοι είχαν πέσει με τα μούτρα στη δουλειά. Το 2014 ήταν μία χρονιά πολύ αγωνιστική και αυτό αποδεικνύεται από το ότι το δημόσιο εξοικονόμησε 17 ολόκληρα εκατομμύρια. Οι αριθμοί δεν λένε ψέμματα. Φυσικά

λαμπρό αποτέλεσμα, ένα λογοπαίγνιο που ταιριάζει απόλυτα με την οργή και την αηδία μεγάλου τμήματος του ελλαδικού χώρου για τον κοινοβουλευτισμό που επανέκαμψε το 1974 και χάρη της διχοτόμησης της Κύπρου, και μετά από 40 χρόνια λεηλασίας και εκμαυλισμού φαίνεται να καταρρέει μέσα στη γενική καταισχύνη, υπογράφοντας τις τελευταίες πράξεις του ελληνικού δράματος.

Αυτό το υπέροχο λογοπαίγνιο, το χρωστάμε σε ποιόν άλλον; Στο πρόεδρο της Ουλής, εξοχώτατο κύριο Νίκο (Β)ούτση.

Κυρ Αλέκο, κυρ Αλέκο

Δεν χρειάζεται να εξηγήσουμε αναλυτικά το αβυσσαλέο μίσος του Αλέκου του Αλαβάνου για τον άλλοτε τρόφιμο, και ευνοούμενό του, Αλέξη Τσίπρα. Με πρωτοβουλία του ίδιου του Αλέκου ανέβηκε στην ηγεσία τού Σύριζα ο Αλέξιος Τσίπρας με μια βιασύνη που προκάλεσε αρκετά ερωτηματικά. Ωστόσο, η πρώτη πράξη του Τσίπρα ήταν να αφανίσει πολιτικά τον ευεργέτη και μέντορά του, που κατάντησε να παρακαλά για να παραμείνει στον Συριζα ως μια ...ταπεινή συνιστώσα. Αν μη τι άλλο αυτό ήταν ένα καλό πρώτο δείγμα του ήθους του Τσίπρα, το πως φέρθηκε σε όσους τον ευεργέτησαν και από ένα κομματικό μηδενικό με μηδέν μόρφωση και πολύ μέτριο μυαλό, του έδωσαν τη δυνατότητα να ικανοποιήσει την φιλαυτία και την εξουσιομανία του.

Τα χρόνια πέρασαν, ο Τσίπρας με τη βοήθεια εγχώριων και εξωχώριων παικτών, καβάλησε τα χάπατα που αναζητούσαν έναν Μεσσία και έγινε πρωθυπουργός αυτής της ωραίας χώρας και τώρα εφαρμόζει φανατικά τα μνημόνια. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο Αλαβάνος δεν μπορεί να κυκλοφορήσει δημοσίως, επειδή πάντα βρίσκεται κόσμος πρόθυμος να τον προπηλακίσει για λογαριασμό του Τσίπρα. Κερατάς και δαρμένος ο Αλέκος μας.

φανεί να νιώσει κάποιο αίσθημα, όπως ο σουηδός βιομήχανος και εφευρέτης Άλφρεντ Νομπέλ για τις τρομερές καταστροφές εξ αιτίας της ανακάλυψης της νιτρογλυκερίνης και της εκμετάλλευσής της για πολεμικούς σκοπούς.

Οι «επιδρομές» αισθάνονται βαθύτατα την ηθική υποχρέωση να τον συγχαρούν δημοσίως για το έργο ζωής που λέγεται «Αλέξης Τσίπρας» και πρώτη-φορά-αριστερά, (σε παλιότερο σημείωμα είχαμε συγχαρεί και τον Τσίπρα αυτοπροσώπως για τον ίδιο λόγο). Χάρη στον Αλέκο τον Αλαβάνο και ο τελευταίος κάτοικος αυτής της χώρας κατάλαβε ότι η αριστερά είναι ίδια και χειρότερη με τους προηγούμενους καταστροφείς και για μια εβδομάδα εξουσίας είναι ικανοί να πουλήσουν τα πάντα όπως ακριβώς και οι πολιτικοί πολέμιοί τους. Οι αριστεροί, με όλη την αυταρέσκεια και την αίσθηση ανωτερότητας που έχουν, στην πραγματικότητα είναι πολύ φτηνοί, αγοράζονται και πουλιούνται σε τιμή ευκαιρίας. Ο κάθε πλούσιος μπορεί να αγοράσει έναν-δυο ή και περισσότερους αριστερούς και να τους παρουσιάζει ως έκθεμα στα φιλανθρωπικά γκαλά και τα ΔΣ των ιδρυμάτων.

Τέλος, χάρη στον Αλαβάνο, επήλθε πια και ο περιβόητος ιστορικός συμβιβασμός. Αριστεροί και δεξιοί δεν έχουν να μοιράσουν τίποτα άλλο εκτός από τα κονδύλια του ΕΣΠΑ.

Ωστόσο, ο Αλαβάνος μπορεί να εξιλεωθεί αν, όπως ο Νομπέλ, αφιερώσει την (τεράστια) περιουσία του για την καθιέρωση ετήσιων βραβείων «Αλέκος Αλαβάνος». Αν επιμένει πολύ, του επιτρέπουμε να μας βραβεύσει.

Λεόν

συνέχεια από την σελ. 3 - (ΣΤΗ ΚΟΨΗ ΤΟΥ ΞΥΡΑΦΙΟΥ...)

Βρισκόμαστε, λοιπόν, επί ξυρού ακμής, λοιπόν, δηλαδή στην κόψη του ξυραφιού;

«Το πολιτικό σύστημα κλονίζεται», «η πολιτική και τα κόμματα παρακμάζουν, εκφυλίζονται συνεχώς, συμπαρασύροντας την κοινοβουλευτική νομιμότητα», «η διαφθορά που βασίλεψε διάβρωσε τα πάντα», είναι ορισμένες από τις τυποποιημένες πλέον διαπιστώσεις των θεραπόντων ιατρών ενός «συστήματος», που, όπως έχει «διαγνωστεί», βρίσκεται σε μια παρατεταμένη και «δίχως τέλος παρακμή».

Η γενικευμένη «κρίση» αξιοπιστίας, όπως πανθομολογείται αφορά κάθε θεσμό, μηχανισμό, και κόμμα μηδενός εξαιρουμένου, ενώ η έκταση και η «δομική φύση του προβλήματος» έχει οδηγήσει χωρίς καμία αμφιβολία από την «κρίση» στην παρακμή.

Η βραδύτητα «αλλαγής» του εγχώριου πολιτικού συστήματος, όμως, είναι ένα γεγονός που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα ή αποτελεί μια κατασκευασμένη εικόνα του «προβλήματος»;

Με άλλα λόγια, η «ασθένεια» του πολιτικού συστήματος ορίζεται στην πρόσκαιρη ή παρατεταμένη «αδυναμία» του να αλλάξει γοργά, να μεταρρυθμιστεί, να εκσυγχρονισθεί παρακολουθώντας τις «εξελίξεις» σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο, που κινείται σε κάθε επίπεδο με ιλιγγιώδεις ταχύτητες;

Φυσικά και όχι. Γι' αυτό και όπως έχουμε επανειλημμένα ισχυριστεί, η «λύση» Συριζα κυριολεκτικά αγκαλιάστηκε, πίσω από την φωτισμένη βιτρίνα μιας υποτιθέμενης σκληρής αντιπαράθεσης, με τις κατεστημένες ή συντηρητικές ευρωπαϊκές ελίτ, τελικά από το σύνολο των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων πολιτικοοικονομικών σχηματισμών ντόπιων και ξένων.

Για τον λόγο αυτό, δεν τέθηκε ούτε μια στιγμή της «σκληρής διαπραγμάτευσης» και από καμία πλευρά το δίλλημα «ή Εμείς ή Αυτοί». Και δεν θα μπορούσε άλλωστε, αφού **η «υποχώρηση», έστω και με «σκληρούς» ή «δυσβάστακτους» όρους για τους «ηττημένους», σήμαινε ταυτόχρονα για τις δυνάμεις, που θα επιβάλλονταν ούτως ή άλλως, την σταθερή επιλογή μιας κυριαρχικής διαχείρισης, της οποίας τα ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά δεν αναιρούνται,**

και ασφάλεια, παρά αφ' ενός την σκληρότητα των μέτρων και αφ' ετέρου την παρατεταμένη και ασφυκτική πίεση που δέχεται πλήθος ανθρώπων.

Όπως κάθε κατάσταση στον κοινωνικό χώρο που χαρακτηρίζεται από σκληρούς κατακτητικούς όρους εκ μέρους των κυρίαρχων, έτσι και αυτή που εξελίσσεται χρειάζεται χρόνο για να σταθεροποιηθεί με τρόπο που να εξυπηρετεί τα εξουσιαστικά συμφέροντα. Οι απειλές, οι εκβιασμοί, η παραδειγματική

σης με αιχμή το «συριακό», αλλά και την αναμενόμενη επέκταση του πολεμικού κλίματος σε όλη την Ευρώπη μετά τις επιθέσεις στο Παρίσι με εκατοντάδες άμαχους νεκρούς με ευθύνη του Ισλαμικού κράτους. Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι η κοινωνική συναίνεση είναι δεδομένη για τους τωρινούς διαχειριστές των κρατικών υποθέσεων.

Το αντίθετο μάλιστα. Η κοινωνική δυσαρέσκεια φουντώνει, εκτός των άλλων επειδή η εξαπάτηση τουλάχιστον μεγάλου τμήματος των ψηφοφόρων που τους επέλεξαν, έχοντας, αδιανόητες μεν, αυταπάτες δε, ήταν τεράστια και αναδεικνύεται μέρα με την μέρα ακόμη μεγαλύτερη. Ως εκ τούτου είναι βέβαιο και ανάλογο με τις «συμφωνίες» που έχουν επιβληθεί από τους δανειστές ότι διεύρυνση της κυβέρνησης θα γίνει σύντομα. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η περαιτέρω και με κάθε τρόπο, φανερό ή μη, αποδυνάμωση του κομματικού σχηματισμού που λέγεται ακόμη ΝΔ, ακριβώς για να παρέχεται πολύτιμος χρόνος στην, ήδη στριμωγμένη από τα σκληρά μέτρα που συνεχίζει να περνάει, «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση. Η μεθόδευση αυτή σχεδιάζεται να εξασφαλίσει όσο το δυνατότερο μεγαλύτερη συναίνεση, ή μάλλον να ανανεώσει το συναινετικό και οικουμενικό πολιτικά μέτωπο, που έρχεται να επιβάλλει την «συμφωνία διάσωσης», δηλαδή το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο.

Όλα μοιάζουν απόλυτα ελεγχόμενα, και κοινωνικά ζοφερά με το αδιέξοδο να επιτείνεται σε πλήθος ανθρώπων.

Όμως, κάθε κατάκτηση, για να εδραιωθεί και να σταθεροποιηθεί, χρειάζεται, όχι μόνο χρόνο, αλλά και επανειλημμένες δηλώσεις υποταγής και αναγνώρισης της νέας δουλείας. Η σιωπή των αμνών, όσο και εκκωφαντική αν είναι, δεν μπορεί να σκεπάσει τους ήχους ενός ηφαιστείου που αργά ή γρήγορα θα εκραγεί...

Συσπείρωση Αναρχικών

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει

πιστώσεις των θεραπόντων ιατρών ενός «συστήματος», που, όπως έχει «διαγνωστεί», βρίσκεται σε μια παρατεταμένη και «δίχως τέλος παρακμή».

Η γενικευμένη «κρίση» αξιοπιστίας, όπως πανθομολογείται αφορά κάθε θεσμό, μηχανισμό, και κόμμα μηδενός εξαιρουμένου, ενώ η έκταση και η «δομική φύση του προβλήματος» έχει οδηγήσει χωρίς καμία αμφιβολία από την «κρίση» στην παρακμή.

Η βραδύτητα «αλλαγής» του εγχώριου πολιτικού συστήματος, όμως, είναι ένα γεγονός που ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα ή αποτελεί μια κατασκευασμένη εικόνα του «προβλήματος»;

Με άλλα λόγια, η «ασθένεια» του πολιτικού συστήματος ορίζεται στην πρόσκαιρη ή παρατεταμένη «αδυναμία» του να αλλάξει γοργά, να μεταρρυθμιστεί, να εκσυγχρονισθεί παρακολουθώντας τις «εξελίξεις» σε έναν παγκοσμιοποιημένο κόσμο, που κινείται σε κάθε επίπεδο με ιλιγγιώδεις ταχύτητες;

Φυσικά και όχι. Γι' αυτό και όπως έχουμε επανειλημμένα ισχυριστεί, η «λύση» Συριζα κυριολεκτικά αγκαλιάστηκε, πίσω από την φωτισμένη βιτρίνα μιας υποτιθέμενης σκληρής αντιπαράθεσης, με τις κατεστημένες ή συντηρητικές ευρωπαϊκές ελίτ, τελικά από το σύνολο των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων πολιτικοοικονομικών σχηματισμών ντόπιων και ξένων.

Για τον λόγο αυτό, δεν τέθηκε ούτε μια στιγμή της «σκληρής διαπραγμάτευσης» και από καμία πλευρά το δίλημμα «ή Εμείς ή Αυτοί». Και δεν θα μπορούσε άλλωστε, αφού **η «υποχώρηση», έστω και με «σκληρούς» ή «δυσβάστακτους» όρους για τους «ηττημένους», σήμαινε ταυτόχρονα για τις δυνάμεις, που θα επιβάλλονταν ούτως ή άλλως, την σταθερή επιλογή μιας κυριαρχικής διαχείρισης, της οποίας τα ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά δεν αναιρούνται, αλλά ούτε και εξοστρακίζουν τις δημοκρατικές ευαισθησίες**...

Η αριστερή πιστοποίηση «ευλόγησε» την κατάληξη, ενώ ταυτόχρονα έσχιζε τα ιμάτια της εν μέσω μιας εξωφρενικής, είναι αλήθεια, επίδειξης μεγαλομανίας ότι θα επιβάλλει τα σκληρά μέτρα αλλά ... δεν τα πιστεύει (!!!), όπως η «επάρατη» προηγούμενη διακυβέρνηση.

Εδώ ο ολοκληρωτισμός στην προπαγάνδα έρχεται πραγματικά να αναβιώσει τους χειρότερους εφιάλτες, όταν και όπου γης η αριστερά, κομμουνιστική ή μη, είχε δώσει τα καλύτερα δείγματα γραφής ως αναπόσπαστο μέρος της κυριαρχίας.

Η υποσχετική για την πλήρη ακινητοποίηση των αντιδράσεων ενός κοινωνικού χώρου ή μάλλον των πιο αντιστεκόμενων τμημάτων του, φαίνεται να καλύπτει για την ώρα τις ανάγκες για ησυχία, τάξη

και ασφάλεια, παρά αφ' ενός την σκληρότητα των μέτρων και αφ' ετέρου την παρατεταμένη και ασφυκτική πίεση που δέχεται πλήθος ανθρώπων.

Όπως κάθε κατάσταση στον κοινωνικό χώρο που χαρακτηρίζεται από σκληρούς κατακτητικούς όρους εκ μέρους των κυρίαρχων, έτσι και αυτή που εξελίσσεται χρειάζεται χρόνο για να σταθεροποιηθεί με τρόπο που να εξυπηρετεί τα εξουσιαστικά συμφέροντα. Οι απειλές, οι εκβιασμοί, η παραδειγματική τιμωρία ορισμένων για να συνετιστούν οι υπόλοιποι, παραμένουν σημαντικά εργαλεία στην διάθεση κάθε εξουσίας. Η απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής τμημάτων του κοινωνικού χώρου έρχεται ακριβώς με αυτόν τον τρόπο να σταματήσει κάθε σκέψη για αντιδράσεις, ανυπακοή και έξοδο από την αποδοχή μιας επιβολής από ένα σημείο και μετά με όρους πραγματικά ταπείνωσης.

Και ήταν δύσκολο, πράγματι, να φανταστεί κάποιος να επιβάλλεται η εξουσία με τέτοιους όρους χωρίς την άμεση συνδρομή της αριστεράς και των πάσης φύσεως μηχανισμών της μηδενός εξαιρουμένου, καθώς οι υπόλοιποι εκφραστές των διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων αδυνατούσαν να ανταπεξέλθουν, λόγω της τεράστιας φθοράς που είχαν και συνεχίζουν να έχουν υποστεί.

Ενδεικτικές είναι, επίσης, οι ανύπαρκτες κινηματι-

φουντώνει, εκτός των άλλων επειδή η εξαπάτηση τουλάχιστον μεγάλου τμήματος των ψηφοφόρων που τους επέλεξαν, έχοντας, αδιανόητες μεν, αυταπάτες δε, ήταν τεράστια και αναδεικνύεται μέρα με την μέρα ακόμη μεγαλύτερη. Ως εκ τούτου είναι βέβαιο και ανάλογο με τις «συμφωνίες» που έχουν επιβληθεί από τους δανειστές ότι διεύρυνση της κυβέρνησης θα γίνει σύντομα. Είναι χαρακτηριστική άλλωστε η περαιτέρω και με κάθε τρόπο, φανερό ή μη, αποδυνάμωση του κομματικού σχηματισμού που λέγεται ακόμη ΝΔ, ακριβώς για να παρέχεται πολύτιμος χρόνος στην, ήδη στριμωγμένη από τα σκληρά μέτρα που συνεχίζει να περνάει, «πρώτη φορά αριστερά» κυβέρνηση. Η μεθόδευση αυτή σχεδιάζεται να εξασφαλίσει όσο το δυνατότερο μεγαλύτερη συναίνεση, ή μάλλον να ανανεώσει το συναινετικό και οικουμενικό πολιτικά μέτωπο, που έρχεται να επιβάλλει την «συμφωνία διάσωσης», δηλαδή το τρίτο και χειρότερο μνημόνιο.

Όλα μοιάζουν απόλυτα ελεγχόμενα, και κοινωνικά ζοφερά με το αδιέξοδο να επιτείνεται σε πλήθος ανθρώπων.

Όμως, κάθε κατάκτηση, για να εδραιωθεί και να σταθεροποιηθεί, χρειάζεται, όχι μόνο χρόνο, αλλά και επανειλημμένες δηλώσεις υποταγής και αναγνώρισης της νέας δουλείας. Η σιωπή των αμνών, όσο και εκκωφαντική αν είναι, δεν μπορεί να σκεπάσει τους ήχους ενός ηφαιστείου που αργά ή γρήγορα θα εκραγεί...

Συσπείρωση Αναρχικών

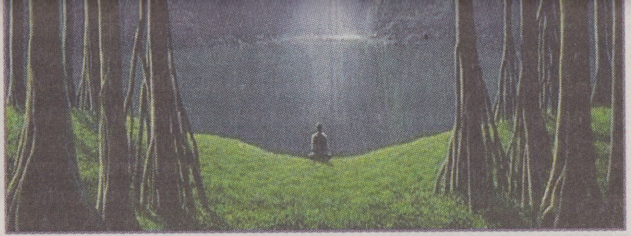
Φυσικά και όχι. Γι' αυτό και όπως έχουμε επανειλημμένα ισχυριστεί, η «λύση» Συριζα κυριολεκτικά αγκαλιάστηκε, πίσω από την φωτισμένη βιτρίνα μιας υποτιθέμενης σκληρής αντιπαράθεσης, με τις κατεστημένες ή συντηρητικές ευρωπαϊκές ελίτ, τελικά από το σύνολο των άμεσα ή έμμεσα εμπλεκομένων πολιτικοοικονομικών σχηματισμών ντόπιων και ξένων.

Για τον λόγο αυτό, δεν τέθηκε ούτε μια στιγμή της «σκληρής διαπραγμάτευσης» και από καμία πλευρά το δίλλημα «ή Εμείς ή Αυτοί». Και δεν θα μπορούσε άλλωστε, αφού **η «υποχώρηση», έστω και με «σκληρούς» ή «δυσβάστακτους» όρους για τους «ηττημένους», σήμαινε ταυτόχρονα για τις δυνάμεις, που θα επιβάλλονταν ούτως ή άλλως, την σταθερή επιλογή μιας κυριαρχικής διαχείρισης, της οποίας τα ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά δεν αναιρούνται, αλλά ούτε και εξοστρακίζουν τις δημοκρατικές ευαισθησίες**...

Η αριστερή πιστοποίηση «ευλόγησε» την κατάληξη, ενώ ταυτόχρονα έσχιζε τα ιμάτια της εν μέσω μιας εξωφρενικής, είναι αλήθεια, επίδειξης μεγαλομανίας ότι θα επιβάλλει τα σκληρά μέτρα αλλά ... δεν τα πιστεύει (!!!), όπως η «επάρατη» προηγούμενη διακυβέρνηση.

Εδώ ο ολοκληρωτισμός στην προπαγάνδα έρχεται πραγματικά να αναβιώσει τους χειρότερους εφιάλτες, όταν και όπου γης η αριστερά, κομμουνιστική ή μη, είχε δώσει τα καλύτερα δείγματα γραφής ως αναπόσπαστο μέρος της κυριαρχίας.

Η υποσχετική για την πλήρη ακινητοποίηση των αντιδράσεων ενός κοινωνικού χώρου ή μάλλον των πιο αντιστεκόμενων τμημάτων του, φαίνεται να καλύπτει για την ώρα τις ανάγκες για ησυχία, τάξη

και ασφάλεια, παρά αφ' ενός την σκληρότητα των μέτρων και αφ' ετέρου την παρατεταμένη και ασφυκτική πίεση που δέχεται πλήθος ανθρώπων.

Όπως κάθε κατάσταση στον κοινωνικό χώρο που χαρακτηρίζεται από σκληρούς κατακτητικούς όρους εκ μέρους των κυρίαρχων, έτσι και αυτή που εξελίσσεται χρειάζεται χρόνο για να σταθεροποιηθεί με τρόπο που να εξυπηρετεί τα εξουσιαστικά συμφέροντα. Οι απειλές, οι εκβιασμοί, η παραδειγματική τιμωρία ορισμένων για να συνετιστούν οι υπόλοιποι, παραμένουν σημαντικά εργαλεία στην διάθεση κάθε εξουσίας. Η απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής τμημάτων του κοινωνικού χώρου έρχεται ακριβώς με αυτόν τον τρόπο να σταματήσει κάθε σκέψη για αντιδράσεις, ανυπακοή και έξοδο από την αποδοχή μιας επιβολής από ένα σημείο και μετά με όρους πραγματικά ταπείνωσης.

Και ήταν δύσκολο, πράγματι, να φανταστεί κάποιος να επιβάλλεται η εξουσία με τέτοιους όρους χωρίς την άμεση συνδρομή της αριστεράς και των πάσης φύσεως μηχανισμών της μηδενός εξαιρουμένου, καθώς οι υπόλοιποι εκφραστές των διαφόρων εξουσιαστικών μερίδων αδυνατούσαν να ανταπεξέλθουν, λόγω της τεράστιας φθοράς που είχαν και συνεχίζουν να έχουν υποστεί.

Ενδεικτικές είναι, επίσης, οι ανύπαρκτες κινηματικές αντιδράσεις στα κρατικά σχέδια που υπηρετεί πιστά η κυβέρνηση Συριζα-Ανελ, καθώς απουσιάζει η έστω και υποτυπώδης πραγματική αντιπαράθεση, ενώ μπροστά μας έχουμε την επιβολή της λεγόμενης μεταρρύθμισης του ασφαλιστικού, με τις συντάξεις που θα αποδίδονται να μοιάζουν με κάτι χειρότερο από ψίχουλα.

Η κοινωνική αδράνεια μοιάζει παρατεταμένη και δίχως τέλος, γεγονός που φαίνεται να επιβαρύνεται από την κλιμάκωση της διεθνούς εμπόλεμης σύρραξης και αντιπαράθε-

και χειρότερο μνημόνιο.

Όλα μοιάζουν απόλυτα ελεγχόμενα, και κοινωνικά ζοφερά με το αδιέξοδο να επιτείνεται σε πλήθος ανθρώπων.

Όμως, κάθε κατάκτηση, για να εδραιωθεί και να σταθεροποιηθεί, χρειάζεται, όχι μόνο χρόνο, αλλά και επανειλημμένες δηλώσεις υποταγής και αναγνώρισης της νέας δουλείας. Η σιωπή των αμνών, όσο και εκκωφαντική αν είναι, δεν μπορεί να σκεπάσει τους ήχους ενός ηφαιστείου που αργά ή γρήγορα θα εκραγεί...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο χώρος της **ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ ΑΘΗΝΑΣ**
βρίσκεται στην οδό Σαριπόλου 8
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
και ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ.
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 73 79 92 07

Η **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ και
το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30 πμ 12.30 μμ
Το τηλέφωνο επικοινωνίας είναι: 69 92 23 12 86

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

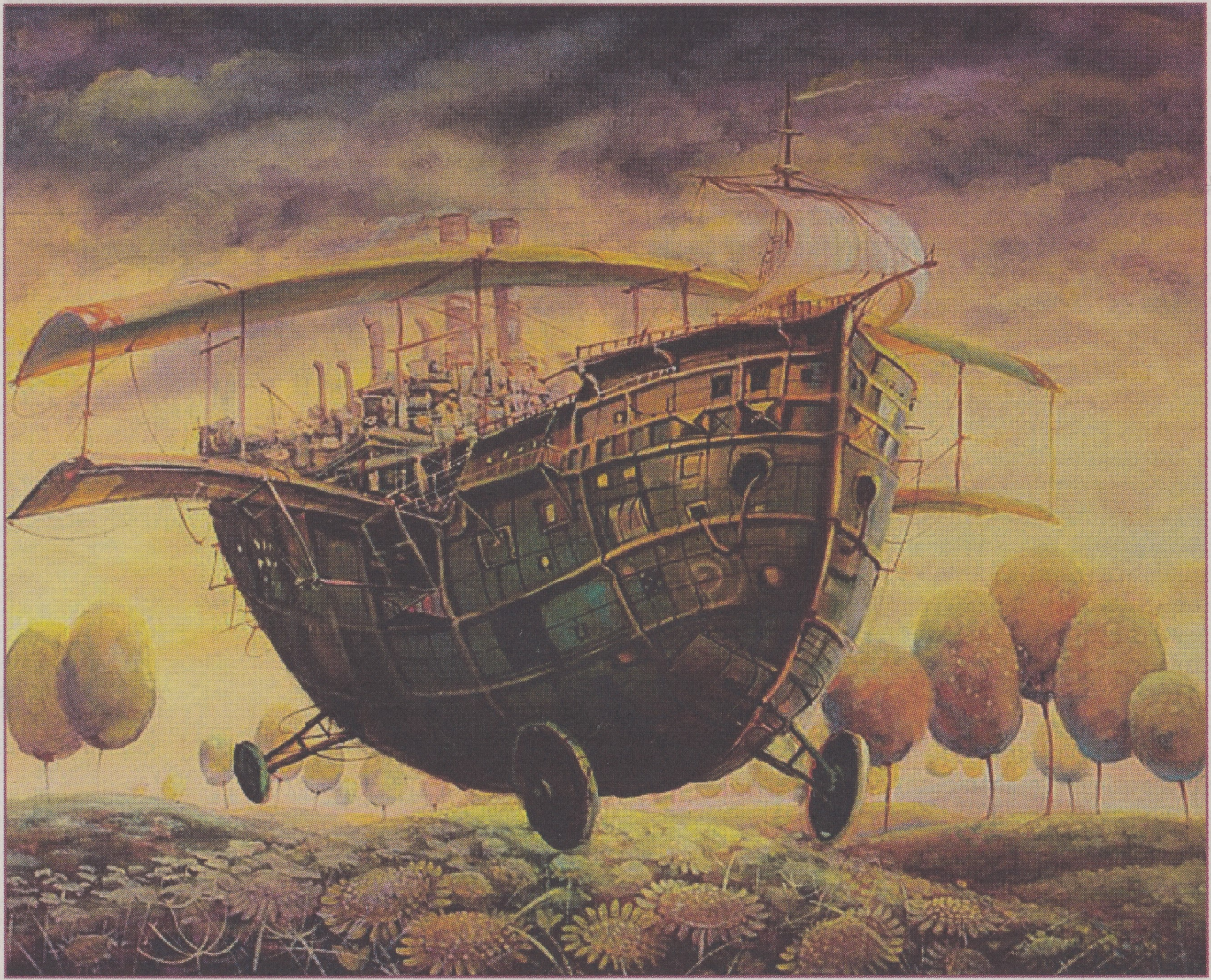
**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

«Πρόκειται να έρθει το νέο είδος των ανθρώπων ένα άλλο είδος ξαφνικό. Μια νέα ράτσα κι απόλυτοι θα έχουν μια αφάνταστη τελειότητα. Οι παλιοί άνθρωποι κι αυτός ο τρομαγμένος λαός πρέπει να εξαφανιστούν. Κανονίστηκε να πεθάνουν σε μια ωρισμένη μέρα. Αλλά πρέπει να γυρίσουν ο καθένας στον τόπο του κι εκεί να πεθάνει».[1]

ΓΙΩΡΓΟ ΧΕΙΜΩΝΑ, *Ο γιατρός Ινεότης*

Κι εκείνος στη στιγμή με γνώρισε θωρώντας με μπροστά του,
και μες στα κλάματα ανεμάρπαστα μου συντυχαίνει λόγια:
Γιέ του Λαέρτη αρχοντογέννητε, πολύτεχνε Οδυσσέα,
ίδια και συ τραβάς, βαριόμοιρε, τρισάθλια μοίρα, βλέπω,
σαν που κι εγώ τραβούσα αδιάκοπα κάτω απ' το φως, του γήλιου!

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ, *Ραψωδία Λ΄ (Νέκυια), στίχοι 615-619*

Σε καιρούς που χάνονται τα ονόματα και ένας παλιός κόσμος πεθαίνει, ακόμη κι ένας πολυμήχανος Οδυσσέας χάνει το δρόμο του· στέκει αμήχανος και λέει τα τελευταία του λόγια. Πριν περάσει στο βουβό σκοτάδι, θ' αντικρύσει στα μάτια τις βουβές σκιές δίχως ψυχή. Μόνο που αυτές αναπνέουν αδιάφορες για τη ζωή τους. Και τον αφήνουν μεταίωρο ταξιδιώτη του σήμερα και του πάντα.

Την προσοχή σας σύντροφοι, θέλω να σας μιλήσω, ίσως για φορά τελευταία, που, όμως, στα χείλη μου σαν πρώτη μοιάζει. Εγώ, ο πολυμήχανος Οδυσσέας, της Τροίας πορθητής, που της Κίρκης τον έρωτα και την χολή βύζαξα στο κορμί μου, εδώ εμπρός σας στέκομαι, ξαρμάτωτος, ξέσκεπος, δίχως σκουτάρι δρύινο, δίχως

πάντοτε ετοιμοπόλεμοι, πάντοτε εκλεκτικοί. Διαλέξαμε, όμως, την γραμμικότητα της ευθείας, ταξιδεύοντας ακούραστα στου χωροχρόνου το πολύεδρο κουφάρι. Και τούτο είναι τ' αληθινό το κρίμα μας, όχι του Πολύφημου ο άδειος οφθαλμός. Η αλαζονεία μας δεν υπήρξε πλήγμα στων θεών τα παλάτια, μα στων ανθρώπων την ουσία. Αλλά μήτε σχοινί, μήτε κερί μας γλίτωσε απ' των Σειρήνων το τραγούδι, κορόιδα πιαστήκαμε και την φιλία εγκαταλείψαμε για των ομιλούντων οθονών τις νεκρικές κραυγές. Λατρέψαμε την μηχανή και την παντρέψαμε βίαια με τον κόσμο. Και γεννήσαμε θηρίο,

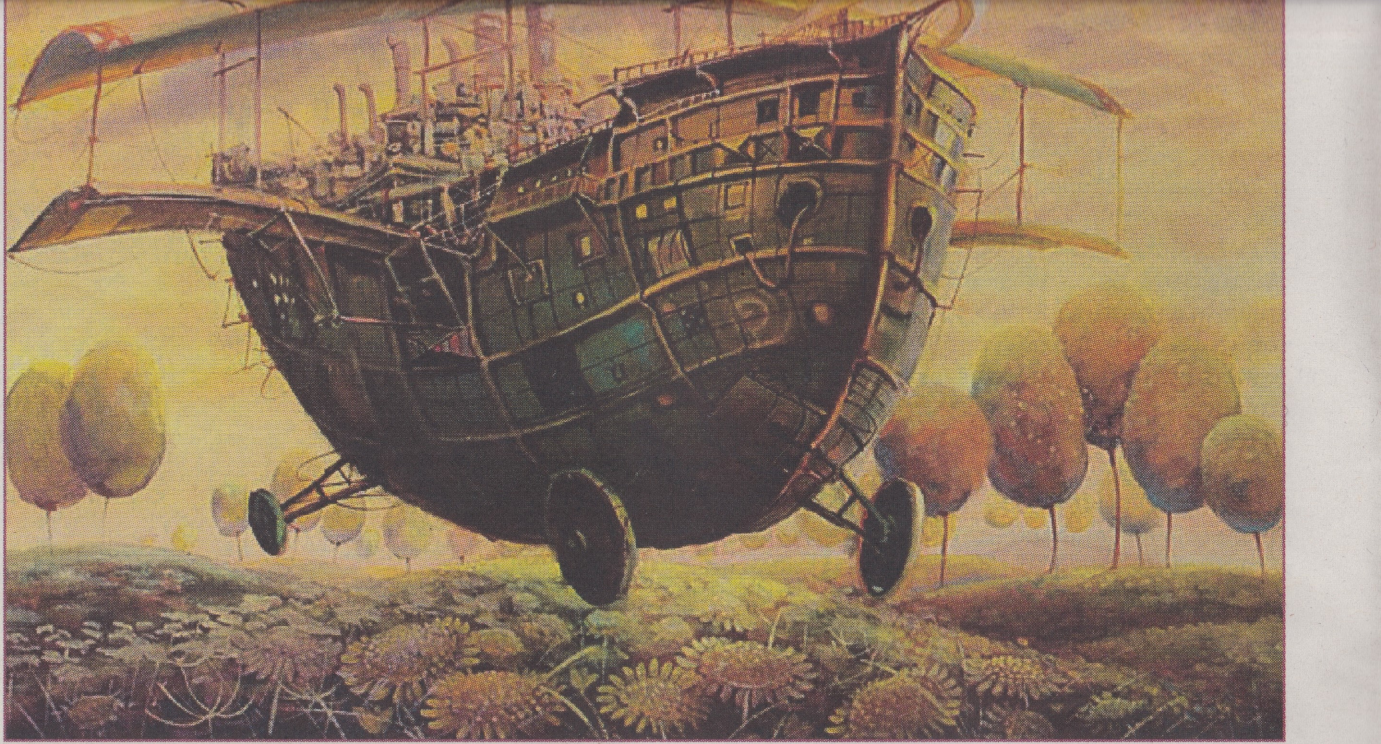
δίκαιο και το άδικο. Απρόσωπα. Αυτοί που ξεχωρίζουν δεν είναι πρόσωπα, είναι διάσημοι. Είναι διάσημες και γνωστές εκδοχές της αποπροσωποποίησης. Είναι εκδοχές της, που οι άλλοι θέλουν να μοιάσουν. Κι όσοι έχουν πρόσωπο μοιάζουν με τους παραμορφωμένους ανθρώπους του τσίρκου.

Τους κοιτούν όλοι και τους μελετούν. Τους βλέπουν πίσω απ' τη βιτρίνα. Το πολύ να θέλουν να τους αγγίξουν από περιέργεια, από απλή περιέργεια οι απρόσωποι. Το νέο γένος ανθρώπων είναι μια μάσκα. Φιλοδοξεί να παράγεται από τεκνοποιητές υψηλής πιστότητας κι

Γιωργο Χειμωνα, *Ο γιατρός Ινεότης*

Κι εκείνος στη στιγμή με γνώρισε θωρώντας με μπροστά του,
και μες στα κλάματα ανεμάρπαστα μου συντυχαίνει λόγια:
Γιέ του Λαέρτη αρχοντογέννητε,
πολύτεχνε Οδυσσέα,
ίδια και συ τραβάς, βαριόμοιρε,
τρισάθλια μοίρα, βλέπω,
σαν που κι εγώ τραβούσα αδιάκοπα
κάτω απ' το φως, του γήλιου!

Ομηρου Οδυσσεια, *Ραψωδία Λ΄ (Νέκυια), στίχοι 615-619*

Σε καιρούς που χάνονται τα ονόματα και ένας παλιός κόσμος πεθαίνει, ακόμη κι ένας πολυμήχανος Οδυσσέας χάνει το δρόμο του· στέκει αμήχανος και λέει τα τελευταία του λόγια. Πριν περάσει στο βουβό σκοτάδι, θ' αντικρύσει στα μάτια τις βουβές σκιές δίχως ψυχή. Μόνο που αυτές αναπνέουν αδιάφορες για τη ζωή τους. Και τον αφήνουν μεταίωρο ταξιδιώτη του σήμερα και του πάντα.

Την προσοχή σας σύντροφοι, θέλω να σας μιλήσω, ίσως για φορά τελευταία, που, όμως, στα χείλη μου σαν πρώτη μοιάζει. Εγώ, ο πολυμήχανος Οδυσσέας, της Τροίας πορθητής, που της Κίρκης τον έρωτα και την χολή βύζαξα στο κορμί μου, εδώ εμπρός σας στέκομαι, ξαρμάτωτος, ξέσκεπος, δίχως σκουτάρι δρύινο, δίχως φωτόσπαθο λαμπρό να σχίζει τον αέρα. Εν πλήρη συνειδήσει, το προσωνύμιό μου, που, από θεούς κι ανθρώπους φέρω κατάρα κι ευλογία, αρνιέμαι μια για πάντα. Νιώθω πια αμήχανος, στα χέρια και την ψυχή, το ταξίδι άλλο δεν ξέρω πώς να συνεχίσω. Στην πέτρα τούτη, της Γαίας οστό, καθήμενος αναστοχάζομαι το πριν, το τώρα, το μετά.

Έρχεται η μέρα που όλες οι τριήρεις και τα αστρόπλοια, θα γίνουν κονιορτός μες τους αιώνες. Οι αρχαίοι χάρτες, οι αστρολάβοι, τα GPS, ήδη φθίνουν, κουράζουν και κουράζονται, δεν δείχνουν μήτε την πορεία, μήτε της επιστροφής την γλύκα· ήλοι, γρανάζια και μικροτσίπ, γύρω μας άχρηστος σορός. Κι αν πιστέψαμε για μια στιγμή, πως εμείς, σαν από μηχανής θνητοί, στου Κρόνου-Χρόνου το άυλο κορμί απείρως θα περιδιαβαίναμε, πόσο μα πόσο κάναμε λάθος. Ο οργισμένος Ποσειδώνας, οι Λαιστρυγόνες και οι Κύκλωπες, δεν ήταν γύρω, αλλά μέσα μας. Ειδ' άλλως, το ταξίδι μας θα

πάντοτε ετοιμοπόλεμοι, πάντοτε εκλεκτικοί. Διαλέξαμε, όμως, την γραμμικότητα της ευθείας, ταξιδεύοντας ακούραστα στου χωροχρόνου το πολύεδρο κουφάρι. Και τούτο είναι τ' αληθινό το κρίμα μας, όχι του Πολύφημου ο άδειος οφθαλμός. Η αλαζονεία μας δεν υπήρξε πλήγμα στων θεών τα παλάτια, μα στων ανθρώπων την ουσία. Αλλά μήτε σχοινί, μήτε κερί μας γλίτωσε απ' των Σειρήνων το τραγούδι, κορόιδα πιαστήκαμε και την φιλία εγκαταλείψαμε για των ομιλούντων οθονών τις νεκρικές κραυγές. Λατρέψαμε την μηχανή και την παντρέψαμε βίαια με τον κόσμο. Και γεννήσαμε θηρίο, το απόλυτο θηρίο, που, εμπρός του, η Σκύλλα και η Χάρυβδις μοιάζουν πάνινες κούκλες.

Σύντροφοι, είμαστε σαν τον άμυαλο εκείνον άνθρωπο, που ολημερίς έχτιζε κι έχτιζε την οικία του, για να αντιληφθεί, όταν το σκότος κέρδισε την μέρα, πως είχε λησμονήσει μέρος για την πόρτα. Έτσι κι εμείς. Μια φυλακή φτιάξαμε με καλώδια κι ελάσματα και την είπαμε «κόσμο».

Μα θρύμματα είναι πια αυτός ο κόσμος, θρύμματα απ' ατσάλι και μπετόν, γελοίες παραστάσεις κι ασύνδετες εικόνες. Κι όσο κι αν προσπαθούν χέρια μηχανικές να τα μοντάρουν, μένουν άψυχα κι ατροφικά, σαν λαίμαργα κλωνάρια. Δεν υπάρχει επιστροφή στον κόσμο τούτο, το γνωρίζω και το γνωρίζετε καλά κι εσείς· οι μηχανές μας σαπίζουν και σκουριάζουν στο χώμα, σαν ιδέες που δεν αγάπησε ειλικρινά κανείς. Είμαστε όμως της Γαίας γεννήματα, ας μην το ξεχνούμε, με το φως των αστεριών στο στήθος μας, αλάνθαστη πυξίδα, τον

δίκαιο και το άδικο. Απρόσωπα. Αυτοί που ξεχωρίζουν δεν είναι πρόσωπα, είναι διάσημοι. Είναι διάσημες και γνωστές εκδοχές της αποπροσωποποίησης. Είναι εκδοχές της, που οι άλλοι θέλουν να μοιάσουν. Κι όσοι έχουν πρόσωπο μοιάζουν με τους παραμορφωμένους ανθρώπους του τσίρκου.

Τους κοιτούν όλοι και τους μελετούν. Τους βλέπουν πίσω απ' τη βιτρίνα. Το πολύ να θέλουν να τους αγγίξουν από περιέργεια, από απλή περιέργεια οι απρόσωποι. Το νέο γένος ανθρώπων είναι μια μάσκα. Φιλοδοξεί να παράγεται από τεκνοποιητές υψηλής πιστότητας κι ευκρίνειας. Να έχει προδιαγραφές. Δε θα χρειάζονται ιδρύματα πια, γιατί όλος ο κόσμος θα είναι ένα ίδρυμα. Ένα ίδρυμα παραγωγής πιστοποιημένης απροσωπείας.

Ο νέος θεός θα έχει τετράγωνο σχήμα. Δε θα έχει σύμβολα τον κεραυνό, την σπείρα ή τον σταυρό. Θα έχει σύμβολα το @, το / και το {. Η γλώσσα του δε θα μιλιέται, ούτε θα τυπώνεται. Θα είναι ένα ολόγραμμα, που θα χάνεται αυτοστιγμή στο φάσμα του χρόνου, που διπλώνει και ξεδιπλώνει, σα λευκό σεντόνι, απλωμένο στον ήλιο. Κι ούτε νοιάζεται για νέο και παλιό. Ο χρόνος ο αδιάφορος.

Δείτε τι απέγιναν σήμερα οι παράξενοι τόποι, η καρδιά του απρόσωπου, του νέου κόσμου που συνθλίβει και αφανίζει τη μνήμη. Ή όλα ή τίποτε. Το παρόν μας υποθηκεύτηκε κάποτε, στα ζάρια που έριξαν οι παλιές αυτοκρατορίες. Από τα σάπια τους σπόρια φύτρωσε ο νέος κόσμος. Η ζαριά δεν υλοποίησε την Ουτοπία.

Η ελευθερία δεν περιορίζεται στο να έχει κάποιος

Σε καιρούς που χάνονται τα ονόματα και ένας παλιός κόσμος πεθαίνει, ακόμη κι ένας πολυμήχανος Οδυσσέας χάνει το δρόμο του· στέκει αμήχανος και λέει τα τελευταία του λόγια. Πριν περάσει στο βουβό σκοτάδι, θ' αντικρύσει στα μάτια τις βουβές σκιές δίχως ψυχή. Μόνο που αυτές αναπνέουν αδιάφορες για τη ζωή τους. Και τον αφήνουν μεταίωρο ταξιδιώτη του σήμερα και του πάντα.

Την προσοχή σας σύντροφοι, θέλω να σας μιλήσω, ίσως για φορά τελευταία, που, όμως, στα χείλη μου σαν πρώτη μοιάζει. Εγώ, ο πολυμήχανος Οδυσσέας, της Τροίας πορθητής, που της Κίρκης τον έρωτα και την χολή βύζαξα στο κορμί μου, εδώ εμπρός σας στέκομαι, ξαρμάτωτος, ξέσκεπος, δίχως σκουτάρι δρύινο, δίχως φωτόσπαθο λαμπρό να σχίζει τον αέρα. Εν πλήρη συνειδήσει, το προσωνύμιό μου, που, από θεούς κι ανθρώπους φέρω κατάρα κι ευλογία, αρνιέμαι μια για πάντα. Νιώθω πια αμήχανος, στα χέρια και την ψυχή, το ταξίδι άλλο δεν ξέρω πώς να συνεχίσω. Στην πέτρα τούτη, της Γαίας οστό, καθήμενος αναστοχάζομαι το πριν, το τώρα, το μετά.

Έρχεται η μέρα που όλες οι τριήρεις και τα αστρόπλοια, θα γίνουν κονιορτός μες τους αιώνες. Οι αρχαίοι χάρτες, οι αστρολάβοι, τα GPS, ήδη φθίνουν, κουράζουν και κουράζονται, δεν δείχνουν μήτε την πορεία, μήτε της επιστροφής την γλύκα· ήλοι, γρανάζια και μικροτσίπ, γύρω μας άχρηστος σορός. Κι αν πιστέψαμε για μια στιγμή, πως εμείς, σαν από μηχανής θνητοί, στου Κρόνου-Χρόνου το άυλο κορμί απείρως θα περιδιαβαίναμε, πόσο μα πόσο κάναμε λάθος. Ο οργισμένος Ποσειδώνας, οι Λαιστρυγόνες και οι Κύκλωπες, δεν ήταν γύρω, αλλά μέσα μας. Ειδ' άλλως, το ταξίδι μας θα ήταν πληκτικό, όπως των φιλήσυχων ανθρώπων τ' άδειο βλέμμα. Περάσαμε πολλά μαζί. Μας κατάπιαν γαλαξίες και μας ξέβρασαν ωκεανοί. Μα σώοι βγήκαμε. Άλλοτε με την τουρμπίνα, άλλοτε με το κουπί. Δώσαμε μάχες, ερμηνεύσαμε χρησμούς, παραστήσαμε τους σοβαρούς ή τους γελοίους κατά περίπτωση. Αρνηθήκαμε ακόμη και τα εγκόσμια, με την αίγλη του λαμπρού κοσμοπολίτη, στου Άδη το πικρό βασίλειο φευγαλέοι οδοιπόροι. Με δόρατα ή ακτίνες λέιζερ διασκεδάσαμε τον κίνδυνο, πάντοτε ετοιμοπόλεμοι, πάντοτε εκλεκτικοί. Διαλέξαμε, όμως, την γραμμικότητα της ευθείας, ταξιδεύοντας ακούραστα στου χωροχρόνου το πολύεδρο κουφάρι. Και τούτο είναι τ' αληθινό το κρίμα μας, όχι του Πολύφημου ο άδειος οφθαλμός. Η αλαζονεία μας δεν υπήρξε πλήγμα στων θεών τα παλάτια, μα στων ανθρώπων την ουσία. Αλλά μήτε σχοινί, μήτε κερί μας γλίτωσε απ' των Σειρήνων το τραγούδι, κορόιδα πιαστήκαμε και την φιλία εγκαταλείψαμε για των ομιλούντων οθονών τις νεκρικές κραυγές. Λατρέψαμε την μηχανή και την παντρέψαμε βίαια με τον κόσμο. Και γεννήσαμε θηρίο, το απόλυτο θηρίο, που, εμπρός του, η Σκύλλα και η Χάρυβδις μοιάζουν πάνινες κούκλες.

Σύντροφοι, είμαστε σαν τον άμυαλο εκείνον άνθρωπο, που ολημερίς έχτιζε κι έχτιζε την οικία του, για να αντιληφθεί, όταν το σκότος κέρδισε την μέρα, πως είχε λησμονήσει μέρος για την πόρτα. Έτσι κι εμείς. Μια φυλακή φτιάξαμε με καλώδια κι ελάσματα και την είπαμε «κόσμο».

Μα θρύμματα είναι πια αυτός ο κόσμος, θρύμματα απ' ατσάλι και μπετόν, γελοίες παραστάσεις κι ασύνδετες εικόνες. Κι όσο κι αν προσπαθούν χείρες μηχανικές να τα μοντάρουν, μένουν άψυχα κι ατροφικά, σαν λαίμαργα κλωνάρια. Δεν υπάρχει επιστροφή στον κόσμο τούτο, το γνωρίζω και το γνωρίζετε καλά κι εσείς· οι μηχανές μας σαπίζουν και σκουριάζουν στο χώμα, σαν ιδέες που δεν αγάπησε ειλικρινά κανείς. Είμαστε όμως της Γαίας γεννήματα, ας μην το ξεχνούμε, με το φως των αστεριών στο στήθος μας, αλάνθαστη πυξίδα, τον Βορρά της απλότητας και της αλήθειας να μας δείχνει συνεχώς. Εμείς έχουμε για σύμμαχο την ανθρωπιά μας· οι βίδες και οι στρόφαλοι μας είναι περιττοί για το ταξίδι, καθώς τ' αληθινά ταξίδια είναι ενδόμυχα, εσωτερικά· μοιάζουν με καλειδοσκόπιο σε κύκλο τέλειο, από τα μάτια, απ' την πνοή και πάλι μέσα μας.

Ο κόσμος προχώρησε παραπέρα. Με άλματα, με θλίψη, με βρυχηθμούς. Πριν η λάμψη των σπινθήρων καταπιεί τα σύννεφα, καθένας ήταν ένα πρόσωπο, προστάτευε, αγαπούσε, βοηθούσε ένα πρόσωπο. Έκανε λάθη και σωστά ως πρόσωπο. Η ευθύνη προσωπική. Τώρα δεν έχουμε πρόσωπα. Έχουμε τα πάντα δίχως όψη. Το καλό και το κακό απρόσωπα. Το σωστό, το λάθος, το δίκαιο και το άδικο. Απρόσωπα. Αυτοί που ξεχωρίζουν δεν είναι πρόσωπα, είναι διάσημοι. Είναι διάσημες και γνωστές εκδοχές της αποπροσωποποίησης. Είναι εκδοχές της, που οι άλλοι θέλουν να μοιάσουν. Κι όσοι έχουν πρόσωπο μοιάζουν με τους παραμορφωμένους ανθρώπους του τσίρκου.

Τους κοιτούν όλοι και τους μελετούν. Τους βλέπουν πίσω απ' τη βιτρίνα. Το πολύ να θέλουν να τους αγγίξουν από περιέργεια, από απλή περιέργεια οι απρόσωποι. Το νέο γένος ανθρώπων είναι μια μάσκα. Φιλοδοξεί να παράγεται από τεκνοποιητές υψηλής πιστότητας κι ευκρίνειας. Να έχει προδιαγραφές. Δε θα χρειάζονται ιδρύματα πια, γιατί όλος ο κόσμος θα είναι ένα ίδρυμα. Ένα ίδρυμα παραγωγής πιστοποιημένης απροσωπείας.

Ο νέος θεός θα έχει τετράγωνο σχήμα. Δε θα έχει σύμβολα τον κεραυνό, την σπείρα ή τον σταυρό. Θα έχει σύμβολα το @, το / και το {. Η γλώσσα του δε θα μιλιέται, ούτε θα τυπώνεται. Θα είναι ένα ολόγραμμα, που θα χάνεται αυτοστιγμή στο φάσμα του χρόνου, που διπλώνει και ξεδιπλώνει, σα λευκό σεντόνι, απλωμένο στον ήλιο. Κι ούτε νοιάζεται για νέο και παλιό. Ο χρόνος ο αδιάφορος.

Δείτε τι απέγιναν σήμερα οι παράξενοι τόποι, η καρδιά του απρόσωπου, του νέου κόσμου που συνθλίβει και αφανίζει τη μνήμη. Ή όλα ή τίποτε. Το παρόν μας υποθηκεύτηκε κάποτε, στα ζάρια που έριξαν οι παλιές αυτοκρατορίες. Από τα σάπια τους σπόρια φύτρωσε ο νέος κόσμος. Η ζαριά δεν υλοποίησε την Ουτοπία.

Η ελευθερία δεν περιορίζεται στο να έχει κάποιος πολλές επιλογές. Ούτε στο να διαλέγει. Χρειάζεται κι ένα επόμενο βήμα. Είναι απαραίτητο να είμαστε σε θέση να συνθέσουμε την ολότητα.

Κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του όλο το σύμπαν. Ακόμη κι αυτό που η επιστήμη δεν έχει εξερευνήσει ακόμα. Μπορεί να διασχίσουμε τη ζωή μας, ανακαλύπτοντας το σύμπαν, μπορεί να μείνουμε καρφωμένοι σε ένα μικρό δωμάτιο, νιώθοντας ότι βρήκαμε τον κόσμο. Κι αυτό να γίνει η δική μας προσωπική αλήθεια.

Η σύνθεση αυτή, η αντίληψη της ενότητας, μάς απελευθερώνει από κάθε τι που μπορεί να φυλακίσει την ίδια μας τη φύση. Μπορεί να αποδεσμεύσει τόσο την αντίληψή μας, ώστε να φαίνεται γελοία οποιαδήποτε

---

1. Διατηρήθηκε η γραμματική κι η ορθογραφία του πρωτοτύπου.

Αμήχανος Οδυσσέας

προσπάθεια κάποιου να μας καλουπώσει. Η αποσπασματικότητα και η διάσπαση του σύμπαντός μας είναι εχθροί της ελευθερίας κάθε πλάσματος. Ακόμη κι ένα ζώο, που ζει περιορισμένο στη σκλαβιά, έχει λησμονήσει την φύση του. Όταν, μάλιστα, μιλάμε για ανθρώπους, τότε τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα.

Η υποδούλωση της ανθρωπότητας δεν περιορίζεται σε φυλακές, μανίες κάθε είδους κι εξαρτήσεις. Το τέχνασμα τους απλό, αλλά, έως τα σήμερα, επιτυχές: συγκεντρώνουν με γητείες ή με κάθε είδους βία την ανθρωπότητα στις μητροπόλεις, μετατρέπουν κάθε πτυχή της καθημερινότητάς τους σε ντελίριο άγχους και τρόμου, ενώ, παράλληλα, επιχειρούν να ελέγξουν το σύνολο της φύσης, ώστε άπαντες να διαθέτουν μηδενική πρόσβαση σε φυσικούς πόρους. Όσο πιο ιδρυματοποιημένοι, τόσο πιο χειραγωγήσιμοι.

Μας πήρανε τους φίλους μας και μας δώσανε «έξυπνες» συσκευές, να «επικοινωνούμε» μαζί τους. Κι εμείς το δεχτήκαμε, ανταλλάξαμε του γαλαξία την πνοή με σκέτη τέφρα, αλλά δεν είχαμε πια μάτια για να δούμε, μας τα αφαίρεσαν κι αυτά. Μας αποξένωσαν, μετατρέποντας τον καθένα μας σε ναό αδιαφορίας, αλλά, τι φοβερό, ήρθαν με τις τεχνολογικές τους καινοτόμες υπερβάσεις, να δώσουν «λύσεις», να χρωματίσουν τα γκρίζα όνειρά μας, όμοια με την στάχτη που μας σφράγισαν το στόμα.

Τελικά, ποια είναι τα όρια μας; Ποιες οι κόκκινες γραμμές μας; Κρατάμε τον λόγο μας ακόμη ή γίναμε άνανδρα-ανδράποδα; Ξέρετε πόσο οριστικό είναι να χάσεις τον εαυτό σου; Συχνά όσο κι ο θάνατος. Θέλετε να μάθετε τι κάνει αδιάφορους τους ανθρώπους; Το πρόσωπο-απρόσωπο του φόβου. Κι όσο φοβούνται, τόσο κλείνονται στους εαυτούς τους. Περπατάς, περπατάς ανάμεσα στα πλήθη κι αισθάνεσαι την μοναξιά να σου τρυπάει τα κόκαλα. Κάποιες φορές νιώθω σα να σπαράσσεται ο εαυτός μου και τα κομμάτια-σπα-

δράματος, έχοντας πληρώσει ωστόσο τα εισιτήρια κι όσων θέσεων έμειναν κενές, μιας και θεωρούμαι, αγνοώ το γιατί, αποκλειστικά υπεύθυνος για την άδεια ζωή μου. Θέλει αρετή και τόλμη η μοναξιά. Η ελευθερία εξ άλλου είναι κάτι τόσο λαμπερό, μα, ίσως, κι απροσδιόριστο, που θα ήταν καλύτερα να την αφήσουμε, επί του παρόντος, στην ησυχία της, τούτες τις έσχατές μας κοινές στιγμές.

Ίσως εκείνο που θα βοηθούσε κάπως τα πράγματα θα ήταν να είχε ο καθένας πλάι του μια προσωπική μαϊμού, που θα τον μιμείται, χωρίς να του μιλάει. Θα επαναλαμβάνει σαν καθρέφτης τις κινήσεις του, κοροϊδεύοντας τους νόμους της εξέλιξης και θυμίζοντας στην εναπομείνασα νοημοσύνη πόσο γελοία εικόνα παρουσιάζει η ανθρωπότητα, που χώνει τα μούτρα της σε «έξυπνες» συσκευές, προσποιείται τη μοιραία με στυλ ομοιόμορφο, ετεροκαθορίζεται από την ισοπέδωση, κυνηγάει την επιφάνεια από τον φόβο του ξεχωριστού.

Η απόπειρα εγκαθίδρυσης μιας παγκόσμιας τάξης, δηλαδή μιας παγκόσμιας ενιαίας αντίληψης για όλους κι από όλους, είναι τόσο ισοπεδωτική, που, από τα σπάργανά της είναι θνησιγενής. Όσο κι αν οι δυνάμεις μοιάζουν μεγάλες και πανίσχυρες παραβλέπουν ένα απλό στοιχείο, που γίνεται το τρωτό τους σημείο. Ότι δηλαδή ο κόσμος διέπεται από αέναη ποικιλομορφία, τρέφεται από τη σύνθεση των αντιθέσεων. **Ένας ισοπεδωμένος κόσμος, που θα επιβάλλει μια ενιαία αντίληψη είναι καταδικασμένος από τη φύση του.** Η ανησυχία δεν είναι αν θα καθιερωθεί η παγκοσμιοποίηση, αλλά ποιους θα πάρει πεθαίνοντας μαζί της και τι θα απομείνει από την έκρηξη.

Ας αναπνέουμε κι ας θωρούμε τον κόσμο που φεύγει. Θα περάσουμε σαν φύλλα και θα περάσει κι αυτός από μέσα μας. Θα ακουμπήσουμε κάποτε και θα ξεκουραστούμε. Απ' το βλέμμα μας θα μείνουν μόνο δυο άδειες κόγχες; Απ' τα αγγίγματά μας θα μείνουν

ξέρει... Ας περάσουμε. Με το μεγαλείο του δάσους, με το μεγαλείο της στιγμής, που έχουμε ρίζες βαθιά στο χώμα της αγάπης και βλέπουμε τη φωτιά να πλησιάζει. Κι εμείς δε φωνάζουμε και δεν τρέχουμε. Στρέφουμε τα κλαδιά μας στον ουρανό. Ο κόσμος πεθαίνει και πιο πολύ εμείς, οι παλιοί άνθρωποι, φεύγουμε μαζί του. Κοιτώντας τον ουρανό, που δεν τελειώνει ποτέ και φτιάχνει φωλιές σε όλους τους θεούς, σ' όλη την απέραντη απελπισία κι όλη τη μνήμη του σύμπαντος.

σύντροφοι για την

Αμήχανος Οδυσσέας

προσπάθεια κάποιου να μας καλουπώσει. Η αποσπασματικότητα και η διάσπαση του σύμπαντός μας είναι εχθροί της ελευθερίας κάθε πλάσματος. Ακόμη κι ένα ζώο, που ζει περιορισμένο στη σκλαβιά, έχει λησμονήσει την φύση του. Όταν, μάλιστα, μιλάμε για ανθρώπους, τότε τα πράγματα γίνονται ακόμη πιο δύσκολα.

Η υποδούλωση της ανθρωπότητας δεν περιορίζεται σε φυλακές, μανίες κάθε είδους κι εξαρτήσεις. Το τέχνασμα τους απλό, αλλά, έως τα σήμερα, επιτυχές: συγκεντρώνουν με γητείες ή με κάθε είδους βία την ανθρωπότητα στις μητροπόλεις, μετατρέπουν κάθε πτυχή της καθημερινότητάς τους σε ντελίριο άγχους και τρόμου, ενώ, παράλληλα, επιχειρούν να ελέγξουν το σύνολο της φύσης, ώστε άπαντες να διαθέτουν μηδενική πρόσβαση σε φυσικούς πόρους. Όσο πιο ιδρυματοποιημένοι, τόσο πιο χειραγωγήσιμοι.

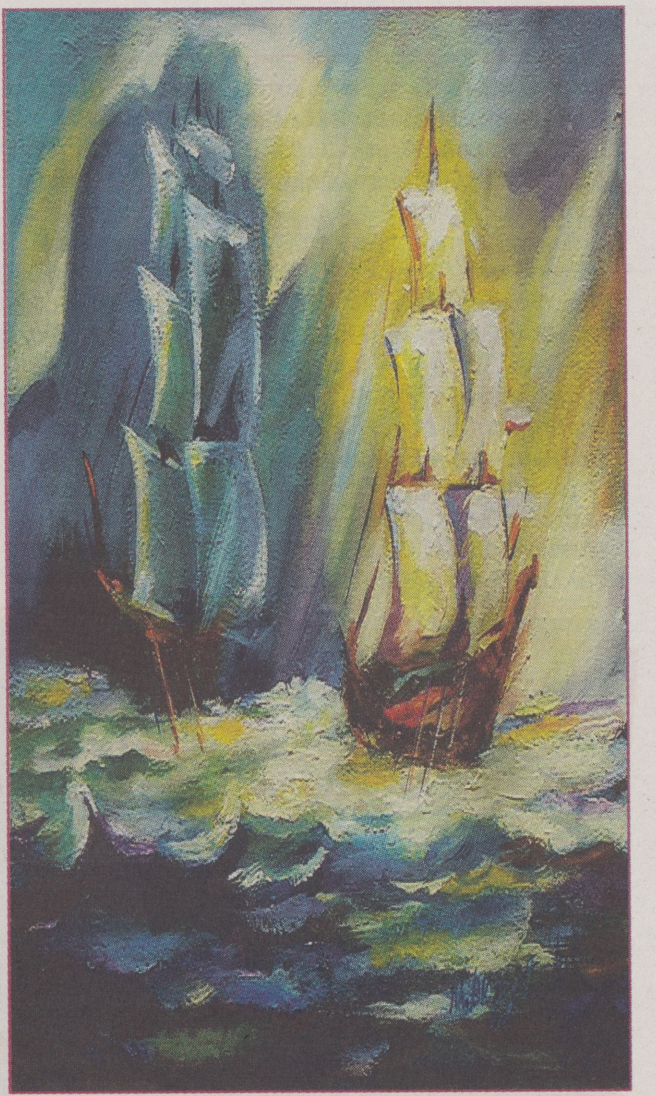
Μας πήρανε τους φίλους μας και μας δώσανε «έξυπνες» συσκευές, να «επικοινωνούμε» μαζί τους. Κι εμείς το δεχτήκαμε, ανταλλάξαμε του γαλαξία την πνοή με σκέτη τέφρα, αλλά δεν είχαμε πια μάτια για να δούμε, μας τα αφαίρεσαν κι αυτά. Μας αποξένωσαν, μετατρέποντας τον καθένα μας σε ναό αδιαφορίας, αλλά, τι φοβερό, ήρθαν με τις τεχνολογικές τους καινοτόμες υπερβάσεις, να δώσουν «λύσεις», να χρωματίσουν τα γκρίζα όνειρά μας, όμοια με την στάχτη που μας σφράγισαν το στόμα.

Τελικά, ποια είναι τα όρια μας; Ποιες οι κόκκινες γραμμές μας; Κρατάμε τον λόγο μας ακόμη ή γίναμε άνανδρα-ανδράποδα; Ξέρετε πόσο οριστικό είναι να χάσεις τον εαυτό σου; Συχνά όσο κι ο θάνατος. Θέλετε να μάθετε τι κάνει αδιάφορους τους ανθρώπους; Το πρόσωπο-απρόσωπο του φόβου. Κι όσο φοβούνται, τόσο κλείνονται στους εαυτούς τους. Περπατάς, περπατάς ανάμεσα στα πλήθη κι αισθάνεσαι την μοναξιά να σου τρυπάει τα κόκαλα. Κάποιες φορές νιώθω να σπαράσσεται ο εαυτός μου και τα κομμάτια-σπαράγματά του να χάνονται σε βάλτους ανυποληψίας, αργά-αργά. Κι εγώ να είμαι ο μοναδικός θεατής του δράματος, έχοντας πληρώσει ωστόσο τα εισιτήρια κι όσων θέσεων έμειναν κενές, μιας και θεωρούμαι, αγνοώ το γιατί, αποκλειστικά υπεύθυνος για την άδεια ζωή μου. Θέλει αρετή και τόλμη η μοναξιά. Η ελευθερία εξ άλλου είναι κάτι τόσο λαμπερό, μα, ίσως, κι απροσδιόριστο, που θα ήταν καλύτερα να την αφήσουμε, επί του παρόντος, στην ησυχία της, τούτες τις έσχατές μας κοινές στιγμές.

Ίσως εκείνο που θα βοηθούσε κάπως τα πράγματα θα ήταν να είχε ο καθένας πλάι του μια προσωπική μαϊμού, που θα τον μιμείται, χωρίς να του μιλάει. Θα επαναλαμβάνει σαν καθρέφτης τις κινήσεις του, κοροϊδεύοντας τους νόμους της εξέλιξης και θυμίζοντας στην εναπομείνασα νοημοσύνη πόσο γελοία εικόνα παρουσιάζει η ανθρωπότητα, που χώνει τα μούτρα της σε «έξυπνες» συσκευές, προσποιείται τη μοιραία με στυλ ομοιόμορφο, ετεροκαθορίζεται από την ισοπέδωση, κυνηγάει την επιφάνεια από τον φόβο του ξεχωριστού.

Η απόπειρα εγκαθίδρυσης μιας παγκόσμιας τάξης, δηλαδή μιας παγκόσμιας ενιαίας αντίληψης για όλους κι από όλους, είναι τόσο ισοπεδωτική, που, από τα σπάργανά της είναι θνησιγενής. Όσο κι αν οι δυνάμεις μοιάζουν μεγάλες και πανίσχυρες παραβλέπουν ένα απλό στοιχείο, που γίνεται το τρωτό τους σημείο. Ότι δηλαδή ο κόσμος διέπεται από αέναη ποικιλομορφία, τρέφεται από τη σύνθεση των αντιθέσεων. **Ένας ισοπεδωμένος κόσμος, που θα επιβάλλει μια ενιαία αντίληψη είναι καταδικασμένος από τη φύση του.** Η ανησυχία δεν είναι αν θα καθιερωθεί η παγκοσμιοποίηση, αλλά ποιους θα πάρει πεθαίνοντας μαζί της και τι θα απομείνει από την έκρηξη.

Ας αναπνέουμε κι ας θωρούμε τον κόσμο που φεύγει. Θα περάσουμε σαν φύλλα και θα περάσει κι αυτός από μέσα μας. Θα ακουμπήσουμε κάποτε και θα ξεκουραστούμε. Απ' το βλέμμα μας θα μείνουν μόνο δυο άδειες κόγχες; Απ' τα αγγίγματά μας θα μείνουν η ωλένη κι η κερκίδα; Απ' τα βήματά μας θα μείνει μονάχα ένα θρυμματισμένο οστό με ηλικία χρόνων; Ποιος

ξέρει... Ας περάσουμε. Με το μεγαλείο του δάσους, με το μεγαλείο της στιγμής, που έχουμε ρίζες βαθιά στο χώμα της αγάπης και βλέπουμε τη φωτιά να πλησιάζει. Κι εμείς δε φωνάζουμε και δεν τρέχουμε. Στρέφουμε τα κλαδιά μας στον ουρανό. Ο κόσμος πεθαίνει και πιο πολύ εμείς, οι παλιοί άνθρωποι, φεύγουμε μαζί του. Κοιτώντας τον ουρανό, που δεν τελειώνει ποτέ και φτιάχνει φωλιές σε όλους τους θεούς, σ' όλη την απέραντη απελπισία κι όλη τη μνήμη του σύμπαντος.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

το δεχτήκαμε, ανταλλάξαμε του γαλαξία την πνοή με σκέτη τέφρα, αλλά δεν είχαμε πια μάτια για να δούμε, μας τα αφαίρεσαν κι αυτά. Μας αποξένωσαν, μετατρέποντας τον καθένα μας σε ναό αδιαφορίας, αλλά, τι φοβερό, ήρθαν με τις τεχνολογικές τους καινοτόμες υπερβάσεις, να δώσουν «λύσεις», να χρωματίσουν τα γκρίζα όνειρά μας, όμοια με την στάχτη που μας σφράγισαν το στόμα.

Τελικά, ποια είναι τα όρια μας; Ποιες οι κόκκινες γραμμές μας; Κρατάμε τον λόγο μας ακόμη ή γίναμε άνανδρα-ανδράποδα; Ξέρετε πόσο οριστικό είναι να χάσεις τον εαυτό σου; Συχνά όσο κι ο θάνατος. Θέλετε να μάθετε τι κάνει αδιάφορους τους ανθρώπους; Το πρόσωπο-απρόσωπο του φόβου. Κι όσο φοβούνται, τόσο κλείνονται στους εαυτούς τους. Περπατάς, περπατάς ανάμεσα στα πλήθη κι αισθάνεσαι την μοναξιά να σου τρυπάει τα κόκαλα. Κάποιες φορές νιώθω σα να σπαράσσεται ο εαυτός μου και τα κομμάτια-σπαράγματά του να χάνονται σε βάλτους ανυποληψίας, αργά-αργά. Κι εγώ να είμαι ο μοναδικός θεατής του

Η απόπειρα εγκαθίδρυσης μιας παγκόσμιας τάξης, δηλαδή μιας παγκόσμιας ενιαίας αντίληψης για όλους κι από όλους, είναι τόσο ισοπεδωτική, που, από τα σπάργανά της είναι θνησιγενής. Όσο κι αν οι δυνάμεις μοιάζουν μεγάλες και πανίσχυρες παραβλέπουν ένα απλό στοιχείο, που γίνεται το τρωτό τους σημείο. Ότι δηλαδή ο κόσμος διέπεται από αέναη ποικιλομορφία, τρέφεται από τη σύνθεση των αντιθέσεων. **Ένας ισοπεδωμένος κόσμος, που θα επιβάλλει μια ενιαία αντίληψη είναι καταδικασμένος από τη φύση του.** Η ανησυχία δεν είναι αν θα καθιερωθεί η παγκοσμιοποίηση, αλλά ποιους θα πάρει πεθαίνοντας μαζί της και τι θα απομείνει από την έκρηξη.

Ας αναπνέουμε κι ας θωρούμε τον κόσμο που φεύγει. Θα περάσουμε σαν φύλλα και θα περάσει κι αυτός από μέσα μας. Θα ακουμπήσουμε κάποτε και θα ξεκουραστούμε. Απ' το βλέμμα μας θα μείνουν μόνο δυο άδειες κόγχες; Απ' τα αγγίγματά μας θα μείνουν η ωλένη κι η κερκίδα; Απ' τα βήματά μας θα μείνει μονάχα ένα θρυμματισμένο οστό με ηλικία χρόνων; Ποιος

ξέρει... Ας περάσουμε. Με το μεγαλείο του δάσους, με το μεγαλείο της στιγμής, που έχουμε ρίζες βαθιά στο χώμα της αγάπης και βλέπουμε τη φωτιά να πλησιάζει. Κι εμείς δε φωνάζουμε και δεν τρέχουμε. Στρέφουμε τα κλαδιά μας στον ουρανό. Ο κόσμος πεθαίνει και πιο πολύ εμείς, οι παλιοί άνθρωποι, φεύγουμε μαζί του. Κοιτώντας τον ουρανό, που δεν τελειώνει ποτέ και φτιάχνει φωλιές σε όλους τους θεούς, σ' όλη την απέραντη απελπισία κι όλη τη μνήμη του σύμπαντος.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

Το αναρχικό διήμερο 2015,

Την Κυριακή 15 και την Δευτέρα 16 Νοεμβρίου, επ' ευκαιρία των ετήσιων εκδηλώσεων μνήμης για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973, πραγματοποιήθηκε διήμερο που διοργανώθηκε από την Αναρχική Αρχειοθήκη.

Την πρώτη ημέρα προβλήθηκαν, κατά σειράν, οι παρακάτω πέντε ταινίες: **Μάϊνχοφ, Η δίκη των Βασανιστών της δικτατορίας, Ημερολόγια Μοτοσυκλέτας, Οι Παράνομοι, Το μυστικό του ΝΙΚΟΛΑ ΤΕΣΛΑ.**

Στις 7:15 ξεκίνησε η συζήτηση που είχε θέμα: ***Η «κρίση» και η εξαθλίωση των φτωχών, ο διεθνής πόλεμος και η διάλυση του «παλιού κόσμου».***

Διαβάστηκε μία σύντομη εισήγηση και τοποθέτηση, που αναφερόταν σε αναλύσεις που προέβλεπαν τα όσα συνέβησαν πριν δύο ημέρες στην Γαλλία. Στην συνέχεια αναπτύχθηκε το ζήτημα της εξόντωσης και του ξεριζωμού των ανθρώπων μέσω της «κρίσης» και των πολέμων. Πρόκειται για αυτές τις δύο καταστάσεις, που προκαλούνται από τις δυνάμεις που κυριαρχούν στον πλανήτη, προκειμένου αυτές να αναδιανείμουν τους χώρους τους οποίους θα ελέγχουν και να εγκαθιδρύσουν τους νέους όρους επιβολής τους. Έτσι, εκατομμύρια ανθρώπων οδηγούνται στην εξαθλίωση και τον θάνατο, ενώ την ίδια στιγμή οι καταστροφές που προκαλούνται στο σώμα και στα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη είναι ανυπολόγιστες και εκτεταμένες.

Αναλύθηκε, επίσης, το γεγονός της κοινής συμπόρευσης των κυρίαρχων (παρά τις αντιθέσεις τους) σε αυτή την αναδιανομή και οι αντιθέσεις τους αναφορικά με το ένα ή τα πολλά κέντρα, μέσα από τα οποία προτίθεται να «εργασθεί» η ενοποιημένη και ενοποιούμενη παγκόσμια κυριαρχία. Επίσης, μία από τις κύριες πτυχές της συζήτησης αφορούσε τους πραγματικά ξεριζωμένους πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου, οι οποίοι «συναντώνται» στον ελλαδικό χώρο με τους άστεγους και τους νεόπτωχους, που αποτελούν θύματα της άλλης όψης της «κρίσης».

Την δεύτερη ημέρα προβλήθηκαν οι παρακάτω ταινίες: **Μπάαντερ, Η συμμορία του Νεντ Κέλλυ, ΕΝΑ, ΕΝΑ,ΤΕΣΣΕΡΑ, Το μυστικό του ΝΙΚΟΛΑ ΤΕΣΛΑ (σε επανάληψη), Όνειρο Αριστερής Νύχτας.**

Κατά τις 7:20 άρχισε η συζήτηση με θέμα: ***Τάξη, Εξουσία και Κοινωνικός Ανταγωνισμός,*** που

Τί Πολυτεχνείο κι αυτό!

Η εφετινή 42η χρονιά από την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 στιγματίστηκε από δύο καταστάσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με την παρουσία κόσμου κατά τον τριήμερο εορτασμό, η οποία ήταν η ισχνότερη της τελευταίας εικοσαετίας, τουλάχιστον. Το ίδιο λιγοστός ήταν και ο κόσμος στα μπλοκ που πορεύτηκαν προς την αμερικανική πρεσβεία. Όσο για παλμό καλύτερα να μην το σκεφτόμαστε... Αντίθετα,

Στις 7:15 ξεκίνησε η συζήτηση που είχε θέμα: ***Η «κρίση» και η εξαθλίωση των φτωχών, ο διεθνής πόλεμος και η διάλυση του «παλιού κόσμου».***

Διαβάστηκε μία σύντομη εισήγηση και τοποθέτηση, που αναφερόταν σε αναλύσεις που προέβλεπαν τα όσα συνέβησαν πριν δύο ημέρες στην Γαλλία. Στην συνέχεια αναπτύχθηκε το ζήτημα ωση και τον θάνατο, ενώ την ίδια στιγμή οι καταστροφές που προκαλούνται στο σώμα και στα υπόλοιπα έμβια όντα του πλανήτη είναι ανυπολόγιστες και εκτεταμένες.

Αναλύθηκε, επίσης, το γεγονός της κοινής συμπόρευσης των κυρίαρχων (παρά τις αντιθέσεις τους) σε αυτή την αναδιανομή και οι αντιθέσεις

Την δεύτερη ημέρα προβλήθηκαν οι παρακάτω ταινίες: **Μπάαντερ, Η συμμορία του Νεντ Κέλλυ, ΕΝΑ, ΕΝΑ,ΤΕΣΣΕΡΑ, Το μυστικό του ΝΙΚΟΛΑ ΤΕΣΛΑ (σε επανάληψη), Όνειρο Αριστερής Νύχτας.**

Κατά τις 7:20 άρχισε η συζήτηση με θέμα: ***Τάξη, Εξουσία και Κοινωνικός Ανταγωνισμός,*** που

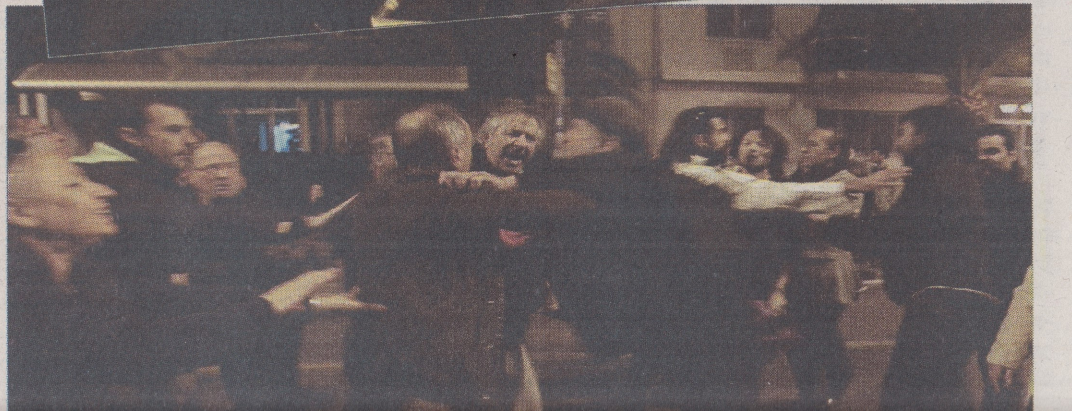

Τί Πολυτεχνείο κι αυτό!

Η εφετινή 42η χρονιά από την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 στιγματίστηκε από δύο καταστάσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με την παρουσία κόσμου κατά τον τριήμερο εορτασμό, η οποία ήταν η ισχνότερη της τελευταίας εικοσαετίας, τουλάχιστον. Το ίδιο λιγοστός ήταν και ο κόσμος στα μπλοκ που πορεύτηκαν προς την αμερικανική πρεσβεία. Όσο για παλμό καλύτερα να μην το σκεφτόμαστε... Αντίθετα, το ξεχωριστό μπλοκ του ΚΚΕ ήταν πολυάριθμο και ξεπερνούσε κατά πολύ σε αριθμό και παλμό το σύνολο των συμμετεχόντων στην παραδοσιακή πορεία, την οποία προαναφέραμε. Η αλήθεια να λέγεται. Μια αλήθεια που αποδεικνύει, σε αρκετό βαθμό, πως όσο οι άνθρωποι αρνούνται κάθε προσπάθεια «να ξεπεράσουν τα εσκαμμένα», στριφογυρίζουν συνεχώς από το ένα σημείο στο άλλο και τανάπαλιν.

Η δεύτερη σχετίζεται με την παρουσία του Σύριζα, τόσο στη διάρκεια του τριημέρου όσο και στην πορεία.

Ως προς το τριήμερο, ο Σύριζα ήταν άφαντος. Ούτε στην συνηθισμένη αίθουσα του κτιρίου Τοσίτσα υπήρχε η καθιερωμένη, εδώ και αρκετά χρόνια, έκθεση που διοργάνωνε η νεολαία του, ούτε και κάποιο τραπεζάκι στον ευρύτερο χώρο του Πολυτεχνείου. Η μόνη παρουσία Συριζαίων υπήρξε κατά την κατάθεση στεφάνων, όπου μία δράκα από αυτούς τους εξουσιομανείς προσήλθε να καταθέσει στεφάνι με την συνοδεία ασφαλιτών και σφογγοκολάριων κάτω από τα γιούχα των παρευρισκομένων αριστερών φοιτητικών παρατάξεων. Ο δε Τσίπρας κατέθεσε στεφάνι με την «διαδικασία του κατεπείγοντος» και στη μούγκα και αποχώρησε χωρίς την παραμικρή δήλωση.

Η συνέχεια ήρθε στην πορεία, όπου το ολιγομελές μπλοκ του Σύριζα στήθηκε στο τέλος της πορείας με την συνοδεία διμοιρίας ΜΑΤ. Σ' όλη την διάρκεια της παρουσίας τους έγιναν αποδέκτες ύβρεων και γιούχα από τον

Τί Πολυτεχνείο κι αυτό!

Η εφετινή 42η χρονιά από την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973 στιγματίστηκε από δύο καταστάσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με την παρουσία κόσμου κατά τον τριήμερο εορτασμό, η οποία ήταν η ισχνότερη της τελευταίας εικοσαετίας, τουλάχιστον. Το ίδιο λιγοστός ήταν και ο κόσμος στα μπλοκ που πορεύτηκαν προς την αμερικανική πρεσβεία. Όσο για παλμό καλύτερα να μην το σκεφτόμαστε... Αντίθετα, το ξεχωριστό μπλοκ του ΚΚΕ ήταν πολυάριθμο και ξεπερνούσε κατά πολύ σε αριθμό και παλμό το σύνολο των συμμετεχόντων στην παραδοσιακή πορεία, την οποία προαναφέραμε. Η αλήθεια να λέγεται. Μια αλήθεια που αποδεικνύει, σε αρκετό βαθμό, πως όσο οι άνθρωποι αρνούνται κάθε προσπάθεια «να ξεπεράσουν τα εσκαμμένα», στριφογυρίζουν συνεχώς από το ένα σημείο στο άλλο και τανάπαλιν.

Η δεύτερη σχετίζεται με την παρουσία του Σύριζα, τόσο στη διάρκεια του τριημέρου όσο και στην πορεία.

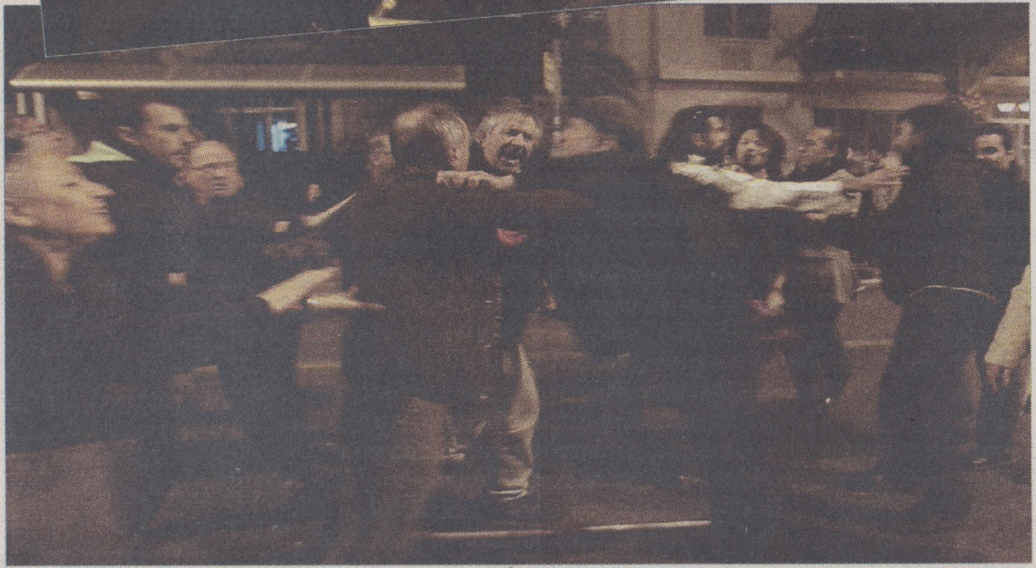
Ως προς το τριήμερο, ο Σύριζα ήταν άφαντος. Ούτε στην συνηθισμένη αίθουσα του κτιρίου Τοσίτσα υπήρχε η καθιερωμένη, εδώ και αρκετά χρόνια, έκθεση που διοργάνωνε η νεολαία του, ούτε και κάποιο τραπεζάκι στον ευρύτερο χώρο του Πολυτεχνείου. Η μόνη παρουσία Συριζαίων υπήρξε κατά την κατάθεση στεφάνων, όπου μία δράκα από αυτούς τους εξουσιομανείς προσήλθε να καταθέσει στεφάνι με την συνοδεία ασφαλιταράδων και σφογγοκολάριων κάτω από τα γιούχα των παρευρισκομένων αριστερών φοιτητικών παρατάξεων. Ο δε Τσίπρας κατέθεσε στεφάνι με την «διαδικασία του κατεπείγοντος» και στη μούγκα και αποχώρησε χωρίς την παραμικρή δήλωση.

Η συνέχεια ήρθε στην πορεία, όπου το ολιγομελές μπλοκ του Σύριζα στήθηκε στο τέλος της πορείας με την συνοδεία διμοιρίας ΜΑΤ. Σ' όλη την διάρκεια της παρουσίας τους έγιναν αποδέκτες ύβρεων και γιούχα από τον κόσμο με ιδιαίτερα σημεία «τριβής» το σύνταγμα και την αμερικανική πρεσβεία.

Καθώς, λοιπόν, το φρουρούμενο, πάντα, από τα ΜΑΤ, μπλοκ κατέφθασε στην αμερικανική πρεσβεία, τα γιούχα δυνάμωσαν ενώ ένας καφές προσγειώθηκε στο παρμπρίζ του ντουντουκοφόρου αυτοκινήτου των Συριζαίων. Ο συριζαίος οδηγός αντέδρασε με προκλητικές χειρονομίες, με αποτέλεσμα να χειροτερέψει η κατάσταση. Το αυτοκίνητο δέχτηκε κλωτσιές, ενώ ένας από τους παρευρισκόμενους διαδηλωτές, εξοργισμένος από την προκλητικότητα των συριζαίων, που ένοιωθαν ασφαλείς από την παρουσία των ΜΑΤ, όρμησε στο μπλοκ και απέσπασε την συριζαίικη σημαία ενός απ' αυτούς. Θρασύτατοι συριζαίοι, (καθώς τα ΜΑΤ παρέμεναν ουδέτερα από τον φόβο ότι η επέμβασή τους θα έπληττε και τους συριζαίους λόγω της αναμπουμπούλας που επικρατούσε), όρμησαν στον διαδηλωτή με αποτέλεσμα να γενικευτεί η σύρραξη. Ο διαδηλωτής αποσπάστηκε από τα χέρια των συριζαίων ανέπαφος και με την σημαία στα χέρια. Στη συνέχεια, η σημαία παραδόθηκε στην πυρά από τους παρευρισκόμενους.

Άντε και του χρόνου, εις ανώτερα!

στο Πολυτεχνείο της Αθήνας

αφορούσε και την παρουσίαση του νέου ομώνυμου βιβλίου, που εκδόθηκε πρόσφατα από την Αναρχική Αρχειοθήκη.

Κατά την διάρκεια της συζήτησης, εκτός από την παρουσίαση των τμημάτων του βιβλίου και τη σημασία που αποδίδεται από την συγγραφική ομάδα στον ουσιαστικό προσδιορισμό τού **τί είναι τάξη**, έγινε επισήμανση του γεγονότος πως η διαχωριστική λογική της εξουσίας διαπνέει την υποτιθέμενη πάλη των τάξεων και τις ταξικές αναφορές των μαρξιστών-λενινιστών, καθώς και του αριστερόφρονος αναρχισμού. Τονίστηκε, επίσης, πως το καλλιεργημένο ψεύδος για την υποτιθέμενη εργατική τάξη αποτέλεσε το μέσο για την εξαπάτηση των ανθρώπων και το εργαλείο για την αποσύνθεση των απελευθερωτικών προσπαθειών των σκλαβωμένων ομάδων του κοινωνικού χώρου, συγκαλύπτοντας με την υποτιθέμενη ταξική πάλη το γεγονός πως **υπάρχει μόνο μία Τάξη**, η οποία ανανεώνεται και αναζωογονείται μέσα από τις «πρωτοπόρες» ηγεσίες των διαφόρων κινημάτων και κομμάτων, τις οποίες είτε ενσωματώνει άμεσα, είτε διατηρεί ως εφεδρείες, είτε συνδυάζοντας τις δύο αυτές καταστάσεις. Αυτό το σημείο, άλλωστε, αποτελεί και έναν από τους βασικούς κορμούς της ανάλυσης του βιβλίου.

Κατά τη διάρκεια του διημέρου υπήρχε έκθεση φωτογραφίας με τα παρακάτω θέματα: α) Εξέγερση του Νοέμβρη 1973, β) Εξέγερση του 1995, καθώς φέτος συμπληρώθηκαν 20 χρόνια, γ) Διεθνής πόλεμος, δ) Πρόσφυγες από τις εμπόλεμες περιοχές, ε) Άστεγοι του ελλαδικού χώρου. Τα τρία τελευταία θέματα παρουσιάσθηκαν υπό το γενικό τίτλο, ***«Οι πρόσφυγες του διεθνούς πολέμου συναντούν τους άστεγους του ελλαδικού χώρου»***.

Επίσης, τόσο στον χώρο των εκδηλώσεων, (στο ισόγειο του κτιρίου Τοσίτσα), όσο και επί της οδού Πατησίων, (στην συμβολή με την οδό Στουρνάρα), υπήρχαν, αντιστοίχως, τραπέζια με έντυπα και βιβλία που εκδίδει η Αναρχική Αρχειοθήκη.

Στην Πατησίων και Στουρνάρα υπήρχε αναρτημένο πανώ της Αναρχικής Αρχειοθήκης, στο οποίο είχε γραφτεί η φράση:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΝΙΑ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ,
ΣΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ

Βιβλιοπαρουσίαση-Συζήτηση

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ

η διαχωριστική λογική της εξουσίας διαπνέει την υποτιθέμενη πάλη των τάξεων και τις ταξικές αναφορές των μαρξιστών-λενινιστών, καθώς και του αριστερόφρονος αναρχισμού. Τονίστηκε, επίσης, πως το καλλιεργημένο ψεύδος για την υποτιθέμενη εργατική τάξη αποτέλεσε το μέσο για την εξαπάτηση των ανθρώπων και το εργαλείο για την αποσύνθεση των απελευθερωτικών προσπαθειών

ντας τις δύο αυτές καταστάσεις. Αυτό το σημείο, άλλωστε, αποτελεί και έναν από τους βασικούς κορμούς της ανάλυσης του βιβλίου.

Κατά τη διάρκεια του διημέρου υπήρχε έκθεση φωτογραφίας με τα παρακάτω θέματα: α) Εξέγερση του Νοέμβρη 1973, β) Εξέγερση του 1995, καθώς φέτος συμπληρώθηκαν 20 χρόνια, γ) Διεθνής πόλεμος, δ) Πρόσφυγες από τις εμπόλεμες περι-

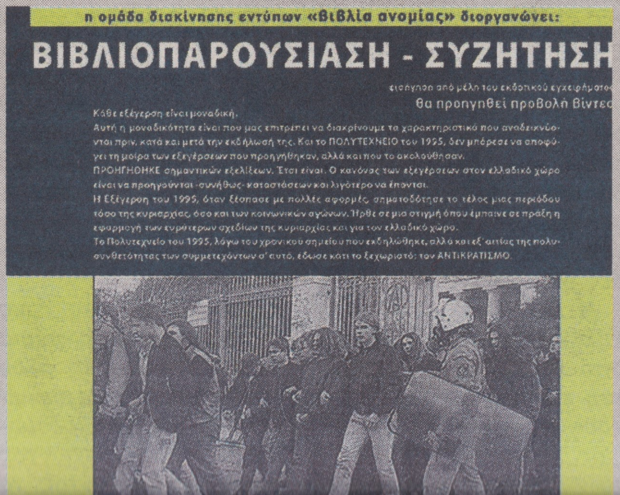
Στην Πατησίων και Στουρνάρα υπήρχε αναρτημένο πανώ της Αναρχικής Αρχειοθήκης, στο οποίο είχε γραφτεί η φράση:

**ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΧΝΙΑ
ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΜΕΝΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ,
ΣΤΟ ΦΩΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ
ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ**

Βιβλιοπαρουσίαση-Συζήτηση

Στις 7 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995. Η διοργάνωση έγινε από την ομάδα διακίνησης εντύπων «βιβλία ανομίας», στο Ελευθεριακό Εργαστήρι Φαρενάϊτ 451, στα **Ιωάννινα**. Η παρουσίαση έγινε από συντρόφους της Συσπείρωσης Αναρχικών και της Αναρχικής Αρχειοθήκης, από την

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

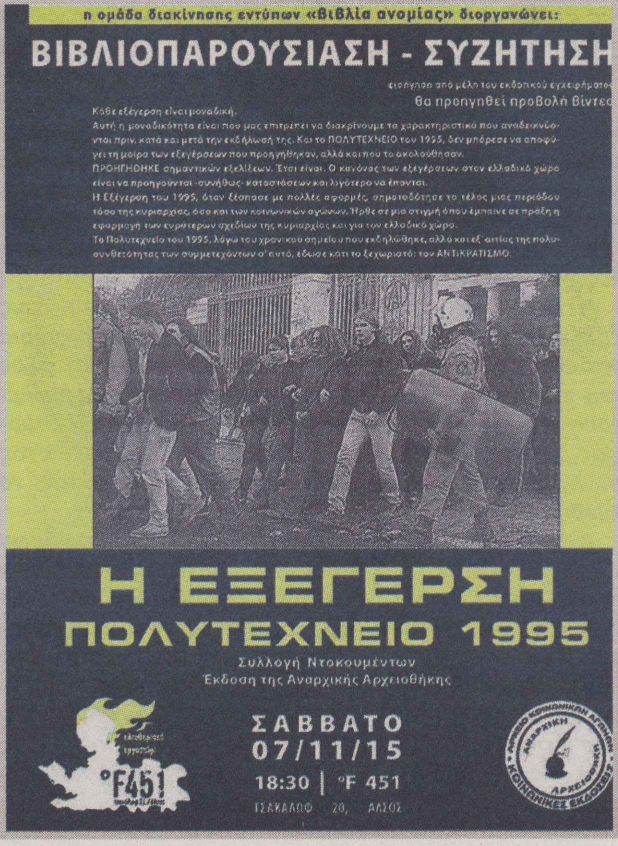

Στην Αθήνα διατίθεται στην Αναρχική Αρχειοθήκη και στα βιβλιοπωλεία: Ελεύθερος Τύπος, Πρωτοπορία, Ναυτίλος, Κομμούνα, Επί Λέξει, Πολιτεία.

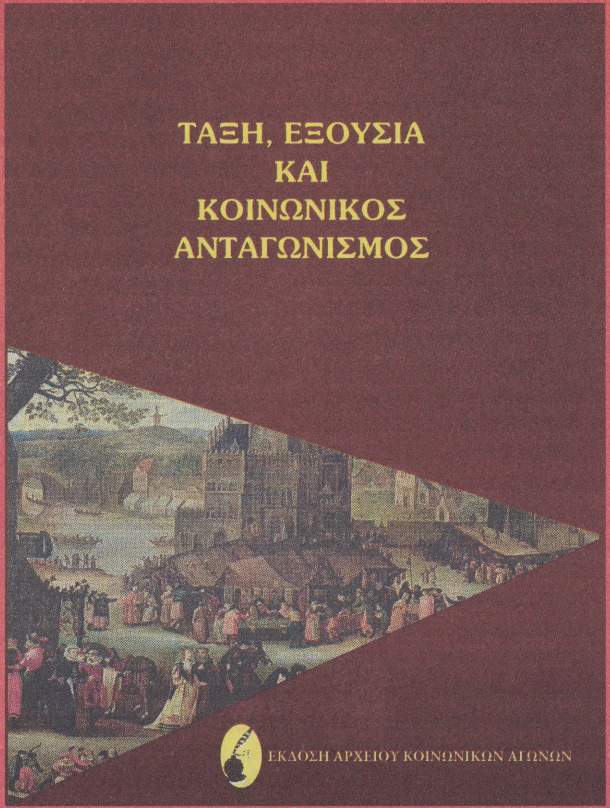
Βιβλιοπαρουσίαση-Συζήτηση

Στις 7 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου

Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1995. Η διοργάνωση έγινε από την ομάδα διακίνησης εντύπων «βιβλία ανομίας», στο Ελευθεριακό Εργαστήρι Φαρενάϊτ 451, στα **Ιωάννινα**. Η παρουσίαση έγινε από συντρόφους της Συσπείρωσης Αναρχικών και της Αναρχικής Αρχειοθήκης, από την οποία έχει εκδοθεί αυτό το βιβλίο. Προηγήθηκε προβολή βίντεο από την εξέγερση, από το ξέσπασμα της οποίας συμπληρώθηκαν εφέτος 20 χρόνια. Μετά την παρουσίαση ακολούθησε συζήτηση.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΟ ΝΕΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Στην Αθήνα διατίθεται στην Αναρχική Αρχειοθήκη και στα βιβλιοπωλεία: Ελεύθερος Τύπος, Πρωτοπορία, Ναυτίλος, Κομμούνα, Επί Λέξει, Πολιτεία.

Στην Θεσσαλονίκη θα το βρείτε στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης και στα βιβλιοπωλεία Κεντρί και Σαιξπηρικόν.

Η Ιστορία ενός Φυλλαδίου και η Μοίρα του Αναρχικού Varshavskiy

(Από την Ιστορία της Αναρχικής Αντίστασης ενάντια στον Ολοκληρωτισμό)

Κάποιοι ερευνητές, ακολουθώντας γενικά τη σοβιετική ιστοριογραφική παράδοση των δεκαετιών του 1960-1980, βλέπουν τη δεκαετία του '20 σαν μια περίοδο κρίσης και παρακμής του αναρχικού κινήματος στο γεωγραφικό χώρο της ΕΣΣΔ[1]. Σύμφωνα με έργα άλλων συγγραφέων και τα έγγραφα που δημοσιεύθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '90 με αρχές της δεκαετίας του 2000, υπάρχουν αποδείξεις ότι ο αγώνας των αναρχικών οργανώσεων σε πολλές περιοχές της ΕΣΣΔ συνεχίσθηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920 σε συνθήκες καταστολής και παρανομίας. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, οι αναρχικοί αποπειράθηκαν να ξαναστήσουν τις οργανώσεις που προηγουμένως διαλύθηκαν, εξέδωσαν φυλλάδια και παράνομα περιοδικά, συμμετείχαν δραστήρια στις συγκρούσεις των ανέργων εργατών, προώθησαν τη δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων εργατών, ανέργων και αγροτών, κάλεσαν στον αγώνα για την καταστροφή του γραφειοκρατικού καθεστώτος μέσω της κοινωνικής επανάστασης και το χτίσιμο της χωρίς κράτος κομμουνιστικής κοινωνίας βασισμένης στην αυτο-κυβέρνηση.

Η OGPU σημείωνε ακόμα και τις περιπτώσεις απαλλοτριώσεων που οργάνωναν αναρχικοί. Το εύρος των κοινωνικών στρωμάτων με τα οποία δούλεψαν οι αναρχικοί αυτή την περίοδο είναι πολύ πλατύ. Είναι εργάτες, άνεργοι, αγρότες, δάσκαλοι, φοιτητές και εκείνοι που «εκκαθαρίστηκαν» από θεσμούς της ανώτερης εκπαίδευσης λόγω του ότι ήταν πολιτικά ύποπτοι, κληρωτοί και στρατιώτες, μέλη της RKSM (Ενωση Ρωσικής Κομμουνιστικής Νεολαίας) και του πρώην VKP(b) (Πανρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα - μπολσεβίκικο), ακόμη και Κοζάκους[2]. Οι αναρχο-απόκρυφοι κύκλοι που λειτούργησαν ανάμεσα στην διανόηση ήταν, επίσης, πολυπληθείς τη δεκαετία του '20[3]. Οι προσπάθειες να συναντήσεις σε εργοστάσια και αποστολή ανακοινώσεων στις ΗΠΑ[5].

Οι αναρχικοί συμμετείχαν, επίσης, στην καμπάνια για τους Σάκκο και Βαντσέττι. Το καλοκαίρι του 1927 μια ομάδα Μοσχοβιτών αναρχικών έστειλε ένα τηλεγράφημα διαμαρτυρίας για την ποινή που επιβλήθηκε στους δύο. Ήταν υπογεγραμμένο από 12 άτομα. Την ίδια στιγμή οι αναρχικοί της Μόσχας αποφάσισαν να διοργανώσουν μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας. Ήταν αναμενόμενο ότι ο προτεινόμενος σκοπός -η έκφραση διαμαρτυρίας για τις διώξεις μελών του επαναστατικού εργατικού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες- δεν θα απαγορευόταν. Εκτός από τον αρχικό σκοπό της συγκέντρωσης, όπως σημείωσε ένας από τους υποστηρικτές της, ο N. I. Varshavskiy αρκετά χρόνια αργότερα: «υποτίθεται ότι η συγκέντρωση θα μας έδινε την ευκαιρία να προπαγανδίσουμε τις αναρχικές ιδέες και το σκοπό μας στους ακροατές, για να μας συμπαθήσουν»[6].

Στη συγκέντρωση υποτίθεται ότι θα συμμετείχαν και θα μιλούσαν γνωστοί αναρχικοί οι Vladimir Barmash, Alexei Borovoi, Nikolai Rogdayev, Vladimir Khudolei και Ivan Kharkhardin. Ο Barmash και ο Varshavskiy υπέβαλαν αίτηση για να γίνει η συγκέντρωση στο Διοικητικό τμήμα του σοβιέτ της Μόσχας αρκετές φορές, αλλά τους το αρνήθηκαν. Έτσι, η συγκέντρωση δεν έγινε.

Ας μιλήσουμε λίγο για το κεντρικό πρόσωπο αυτού του άρθρου.

Noi Ilyich Varshavskiy [σημείωση του μεταφραστή (*στα αγγλικά*)]: Η βιογραφία στον ιστότοπο Memorial (http://socialist.memo.ru/lists/bio/l4.htm) από τον Anatoly Dubovik αναφέρει το μικρό του όνομα σαν Noi (όχι Non). Από έγγραφα του Πολιτικού Ερυθρού Σταυρού (Politicheskiy Krasniy Krest), και ερωτηματολόγιά τους.]

Αγανακτισμένος με την άρνηση των αρχών να επιτρέψουν τη συγκέντρωση, στις αρχές Αυγούστου του 1927 ο Varshavskiy έγραψε ένα φυλλάδιο, το κείμενο του οποίου αναπαράγουμε εδώ:

Με τους καταπιεσμένους ενάντια στους καταπιεστές - πάντα!

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Για επτά χρόνια, κάθε μέρα περιμένοντας για την εκτέλεση, στους θαλάμους βασανιστηρίων της αμερικανικής μπουρζουαζίας, δύο εργάτες υποφέρουν,

***Οι αναρχικοί* ΣΑΚΚΟ *και* ΒΑΝΤΣΕΤΤΙ.**

Η ηλεκτρική καρέκλα απειλεί τους μαχητές που έδωσαν την ζωή τους στο σκοπό της απελευθέρωσης των καταπιεσμένων από το ζυγό του κεφαλαίου, στο σκοπό του αγώνα για τη μελλοντική κοινωνία όπου

ενάντια στον Ολοκληρωτισμό)

Κάποιοι ερευνητές, ακολουθώντας γενικά τη σοβιετική ιστοριογραφική παράδοση των δεκαετιών του 1960-1980, βλέπουν τη δεκαετία του '20 σαν μια περίοδο κρίσης και παρακμής του αναρχικού κινήματος στο γεωγραφικό χώρο της ΕΣΣΔ[1]. Σύμφωνα με έργα άλλων συγγραφέων και τα έγγραφα που δημοσιεύθηκαν στα τέλη της δεκαετίας του '90 με αρχές της δεκαετίας του 2000, υπάρχουν αποδείξεις ότι ο αγώνας των αναρχικών οργανώσεων σε πολλές περιοχές της ΕΣΣΔ συνεχίσθηκε κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920 σε συνθήκες καταστολής και παρανομίας. Κατά τη διάρκεια εκείνης της περιόδου, οι αναρχικοί αποπειράθηκαν να ξαναστήσουν τις οργανώσεις που προηγουμένως διαλύθηκαν, εξέδωσαν φυλλάδια και παράνομα περιοδικά, συμμετείχαν δραστήρια στις συγκρούσεις των ανέργων εργατών, προώθησαν τη δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων εργατών, ανέργων και αγροτών, κάλεσαν στον αγώνα για την καταστροφή του γραφειοκρατικού καθεστώτος μέσω της κοινωνικής επανάστασης και το χτίσιμο της χωρίς κράτος κομμουνιστικής κοινωνίας βασισμένης στην αυτο-κυβέρνηση.

Η OGPU σημείωνε ακόμα και τις περιπτώσεις απαλλοτριώσεων που οργάνωναν αναρχικοί. Το εύρος των κοινωνικών στρωμάτων με τα οποία δούλεψαν οι αναρχικοί αυτή την περίοδο είναι πολύ πλατύ. Είναι εργάτες, άνεργοι, αγρότες, δάσκαλοι, φοιτητές και εκείνοι που «εκκαθαρίστηκαν» από θεσμούς της ανώτερης εκπαίδευσης λόγω του ότι ήταν πολιτικά ύποπτοι, κληρωτοί και στρατιώτες, μέλη της RKSM (Ενωση Ρωσικής Κομμουνιστικής Νεολαίας) και του πρώην VKP(b) (Πανρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα - μπολσεβίκικο), ακόμη και Κοζάκους[2]. Οι αναρχο-απόκρυφοι κύκλοι που λειτούργησαν ανάμεσα στην διανόηση ήταν, επίσης, πολυπληθείς τη δεκαετία του '20[3]. Οι προσπάθειες να ξαναστηθούν οι αναρχικές οργανώσεις συνεχίσθηκαν την δεκαετία του '30. Οι πιο γνωστές απ' αυτές ήταν η Συνομοσπονδία των Ουκρανών Αναρχικών Nabat (Konfederatsiya anarkhistov Ukrainy Nabat) το 1934 και η δραστηριότητα της παράνομης αναρχικής ομάδας στο χημικό εργοστάσιο του Στάλινγκραντ το 1937[4].

Μελετώντας τις αρχειοθετημένες υποθέσεις των αναρχικών, ξετυλίγονται για τους ερευνητές νέα, άγνωστα μέχρι τώρα, γεγονότα που σχετίζονται με την ιστορία της αντίστασης στο Μπολσεβίκικο καθεστώς στα τέλη της δεκαετίας του '20. Για ένα απ' αυτά θα μιλήσουμε σ' αυτό το άρθρο.

Στις 11 Ιανουαρίου 1926, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ επικύρωσε, τελικά, τη θανατική ποινή για τους δύο αμερικανούς αναρχο-κομμουνιστές, μέλη του εργατικού κινήματος, Νίκολα Σάκκο και Μπαρτολομέο Βαντσέττι, που συνελήφθησαν με ψευδείς κατηγορίες για τη ληστεία και δολοφονία ενός ταμία εργοστασίου υποδημάτων στο South Braintree στις 15/4/1920, όπως συναντήσεις σε εργοστάσια και αποστολή ανακοινώσεων στις ΗΠΑ[5].

Οι αναρχικοί συμμετείχαν, επίσης, στην καμπάνια για τους Σάκκο και Βαντσέττι. Το καλοκαίρι του 1927 μια ομάδα Μοσχοβιτών αναρχικών έστειλε ένα τηλεγράφημα διαμαρτυρίας για την ποινή που επιβλήθηκε στους δύο. Ήταν υπογεγραμμένο από 12 άτομα. Την ίδια στιγμή οι αναρχικοί της Μόσχας αποφάσισαν να διοργανώσουν μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας. Ήταν αναμενόμενο ότι ο προτεινόμενος σκοπός -η έκφραση διαμαρτυρίας για τις διώξεις μελών του επαναστατικού εργατικού κινήματος στις καπιταλιστικές χώρες- δεν θα απαγορευόταν. Εκτός από τον αρχικό σκοπό της συγκέντρωσης, όπως σημείωσε ένας από τους υποστηρικτές της, ο N. I. Varshavskiy αρκετά χρόνια αργότερα: «υποτίθεται ότι η συγκέντρωση θα μας έδινε την ευκαιρία να προπαγανδίσουμε τις αναρχικές ιδέες και το σκοπό μας στους ακροατές, για να μας συμπαθήσουν»[6].

Στη συγκέντρωση υποτίθεται ότι θα συμμετείχαν και θα μιλούσαν γνωστοί αναρχικοί οι Vladimir Barmash, Alexei Borovoi, Nikolai Rogdayev, Vladimir Khudolei και Ivan Kharkhardin. Ο Barmash και ο Varshavskiy υπέβαλαν αίτηση για να γίνει η συγκέντρωση στο Διοικητικό τμήμα του σοβιέτ της Μόσχας αρκετές φορές, αλλά τους το αρνήθηκαν. Έτσι, η συγκέντρωση δεν έγινε.

Ας μιλήσουμε λίγο για το κεντρικό πρόσωπο αυτού του άρθρου.

Noi Ilyich Varshavskiy [σημείωση του μεταφραστή (*στα αγγλικά*)]: Η βιογραφία στον ιστότοπο Memorial (http://socialist.memo.ru/lists/bio/l4.htm) από τον Anatoly Dubovik αναφέρει το μικρό του όνομα σαν Noi (όχι Non). Από έγγραφα του Πολιτικού Ερυθρού Σταυρού (Politicheskiy Krasniy Krest), και ερωτηματολόγιά τους.] Γεννήθηκε το 1895 στην Poltava σε μια εβραϊκή μικροαστική οικογένεια. Ο πατέρας του ήταν υπάλληλος σε τυπογραφείο. Από τα παιδικά του χρόνια ο Varshavskiy έζησε στο Kursk, όπου αποφοίτησε από ένα εμπορικό σχολείο το 1914. Ανάμεσα στο 1915 και το 1921 έζησε στο Κίεβο όπου πήγε για να συνεχίσει τις σπουδές του. Φαίνεται ότι δεν πέτυχε σ' αυτό καθώς το ερωτηματολόγιο που συμπλήρωσε κατά τη σύλληψή του το 1949 αναφέρει την εκπαίδευσή του σαν «βασική»[7]. Από το 1921 έζησε στη Μόσχα. Μέχρι τότε ο Varshavskiy παντρεύτηκε[8] και απέκτησε μια κόρη[9]. Μετά τη συνάντησή του με τον αναρχικό P. Chernenko στο Kursk το 1911, ήταν συμπαθών των αναρχικών αν και δεν συμμετείχε ενεργά στο κίνημα. Ανάμεσα στο 1915 και το 1927 το ενδιαφέρον του Varshavskiy για τον αναρχισμό εκφράστηκε με την αγορά και ανάγνωση αναρχικής βιβλιογραφίας, τη φιλία με κάποιους αναρχικούς και την επίσκεψη -το 1917 και το 1919- στον αναρχικό και μαξιμαλιστικό όμιλο στο Κίεβο. Στην ουσία, η ενεργή συμμετοχή

Αγανακτισμένος με την άρνηση των αρχών να επιτρέψουν τη συγκέντρωση, στις αρχές Αυγούστου του 1927 ο Varshavskiy έγραψε ένα φυλλάδιο, το κείμενο του οποίου αναπαράγουμε εδώ:

Με τους καταπιεσμένους ενάντια στους καταπιεστές - πάντα!

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Για επτά χρόνια, κάθε μέρα περιμένοντας για την εκτέλεση, στους θαλάμους βασανιστηρίων της αμερικανικής μπουρζουαζίας, δύο εργάτες υποφέρουν,

***Οι αναρχικοί* ΣΑΚΚΟ *και* ΒΑΝΤΣΕΤΤΙ.**

Η ηλεκτρική καρέκλα απειλεί τους μαχητές που έδωσαν την ζωή τους στο σκοπό της απελευθέρωσης των καταπιεσμένων από το ζυγό του κεφαλαίου, στο σκοπό του αγώνα για τη μελλοντική κοινωνία όπου κανένας άνθρωπος δεν θα εκμεταλλεύεται κανέναν.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι μαινόμενοι ιδιοκτήτες σκλάβων προσπαθούν να τελειώνουν γρήγορα με εκείνους που αντιλαμβάνονται το τι τους περιμένει. Δεν υπάρχει καμμία κυβέρνηση στον κόσμο, είτε είναι φασιστική, είτε δημοκρατική, είτε σοβιετική, που δεν θα βάψει τα χέρια της με το αίμα των συνειδητών αναρχικών προλετάριων, αλλά καμμιά τρομοκρατία δεν θα σταματήσει την επερχόμενη επανάσταση, καμιά τρομοκρατία δεν θα αδυνατίσει τη βούληση των εργατών να αγωνιστούν. Κάθε εκτέλεση φέρνει χιλιάδες στις τάξεις μας.

Η άγρια εκδίκηση που προετοιμάζεται για τους Σάκκο και Βαντσέττι έχει ξεσηκώσει εκατομμύρια από τις μάζες των εργατών. Το προλεταριάτο όλου του κόσμου παλεύει να σώσει τους δυο αφοσιωμένους μαχητές από τα σκληρά νύχια της μπουρζουαζίας μέσω απεργιών και διαδηλώσεων, πολιορκώντας τα Αμερικανικά προξενεία και υποϊκετάροντας τα

γκρούσεις των άνεργων εργατών, προώθησαν τη δημιουργία ανεξάρτητων συνδικάτων εργατών, ανέργων και αγροτών, κάλεσαν στον αγώνα για την καταστροφή του γραφειοκρατικού καθεστώτος μέσω της κοινωνικής επανάστασης και το χτίσιμο της χωρίς κράτος κομμουνιστικής κοινωνίας βασισμένης στην αυτο-κυβέρνηση.

Η OGPU σημείωνε ακόμα και τις περιπτώσεις απαλλοτριώσεων που οργάνωναν αναρχικοί. Το εύρος των κοινωνικών στρωμάτων με τα οποία δούλεψαν οι αναρχικοί αυτή την περίοδο είναι πολύ πλατύ. Είναι εργάτες, άνεργοι, αγρότες, δάσκαλοι, φοιτητές και εκείνοι που «εκκαθαρίστηκαν» από θεσμούς της ανώτερης εκπαίδευσης λόγω του ότι ήταν πολιτικά ύποπτοι, κληρωτοί και στρατιώτες, μέλη της RKSM (Ενωση Ρωσικής Κομμουνιστικής Νεολαίας) και του πρώην VKP(b) (Πανρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα - μπολσεβίκικο), ακόμη και Κοζάκους[2]. Οι αναρχο-απόκρυφοι κύκλοι που λειτούργησαν ανάμεσα στην διανόηση ήταν, επίσης, πολυπληθείς τη δεκαετία του '20[3]. Οι προσπάθειες να ξαναστηθούν οι αναρχικές οργανώσεις συνεχίσθηκαν την δεκαετία του '30. Οι πιο γνωστές απ' αυτές ήταν η Συνομοσπονδία των Ουκρανών Αναρχικών Nabat (Konfederatsiya anarkhistov Ukrainy Nabat) το 1934 και η δραστηριότητα της παράνομης αναρχικής ομάδας στο χημικό εργοστάσιο του Στάλινγκραντ το 1937[4].

Μελετώντας τις αρχειοθετημένες υποθέσεις των αναρχικών, ξετυλίγονται για τους ερευνητές νέα, άγνωστα μέχρι τώρα, γεγονότα που σχετίζονται με την ιστορία της αντίστασης στο Μπολσεβίκικο καθεστώς στα τέλη της δεκαετίας του '20. Για ένα απ' αυτά θα μιλήσουμε σ' αυτό το άρθρο.

Στις 11 Ιανουαρίου 1926, το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ επικύρωσε, τελικά, τη θανατική ποινή για τους δύο αμερικανούς αναρχο-κομμουνιστές, μέλη του εργατικού κινήματος, Νίκολα Σάκκο και Μπαρτολομέο Βαντσέττι, που συνελήφθησαν με ψευδείς κατηγορίες για τη ληστεία και δολοφονία ενός ταμία εργοστασίου υποδημάτων στο South Braintree στις 15/4/1920, όπως και για άλλες ληστείες. Αν και η αθωότητά τους αποδείχτηκε στο δικαστήριο, οι δικαστές αρνήθηκαν την έφεση της υπεράσπισης. Στις 23/8/1927 εκτελέστηκαν και οι δύο. Οι καμπάνιες διαμαρτυρίας, που σε πολλές χώρες περιελάμβαναν πορείες μπροστά σε πρεσβείες των ΗΠΑ και συγκρούσεις με την αστυνομία, δεν αγνοήθηκαν από την ΕΣΣΔ. Στις 26 και 27/8/1927 η Εκτελεστική Επιτροπή της Κομμουνιστικής Διεθνούς εξέδωσε ανακοινώσεις διαμαρτυρίας για την εκτέλεση των Σάκκο και Βαντσέττι. Η ηγεσία του VKP(b) και οργανώσεις υπό τον έλεγχό του ανέπτυξαν μια πανρωσική επίσημη διαμαρτυρία που περιελάμβανε μαζικές διαδηλώσεις,

ρα. «Υποτίθεται ότι η συγκέντρωση θα μας έδινε την ευκαιρία να προπαγανδίσουμε τις αναρχικές ιδέες και το σκοπό μας στους ακροατές, για να μας συμπαθήσουν»[6].

Στη συγκέντρωση υποτίθεται ότι θα συμμετείχαν και θα μιλούσαν γνωστοί αναρχικοί οι Vladimir Barmash, Alexei Borovoi, Nikolai Rogdayev, Vladimir Khudolei και Ivan Kharkhardin. Ο Barmash και ο Varshavskiy υπέβαλαν αίτηση για να γίνει η συγκέντρωση στο Διοικητικό τμήμα του σοβιέτ της Μόσχας αρκετές φορές, αλλά τους το αρνήθηκαν. Έτσι, η συγκέντρωση δεν έγινε.

Ας μιλήσουμε λίγο για το κεντρικό πρόσωπο αυτού του άρθρου.

Noi Ilyich Varshavskiy [σημείωση του μεταφραστή (*στα αγγλικά*)]: Η βιογραφία στον ιστότοπο Memorial (http://socialist.memo.ru/lists/bio/l4.htm) από τον Anatoly Dubovik αναφέρει το μικρό του όνομα σαν Noi (όχι Non). Από έγγραφα του Πολιτικού Ερυθρού Σταυρού (Politicheskiy Krasniy Krest), και ερωτηματολόγιά τους.] Γεννήθηκε το 1895 στην Poltava σε μια εβραϊκή μικροαστική οικογένεια. Ο πατέρας του ήταν υπάλληλος σε τυπογραφείο. Από τα παιδικά του χρόνια ο Varshavskiy έζησε στο Kursk, όπου αποφοίτησε από ένα εμπορικό σχολείο το 1914. Ανάμεσα στο 1915 και το 1921 έζησε στο Κίεβο όπου πήγε για να συνεχίσει τις σπουδές του. Φαίνεται ότι δεν πέτυχε σ' αυτό καθώς το ερωτηματολόγιο που συμπλήρωσε κατά τη σύλληψή του το 1949 αναφέρει την εκπαίδευσή του σαν «βασική»[7]. Από το 1921 έζησε στη Μόσχα. Μέχρι τότε ο Varshavskiy παντρεύτηκε[8] και απέκτησε μια κόρη[9]. Μετά τη συνάντησή του με τον αναρχικό P. Chernenko στο Kursk το 1911, ήταν συμπαθών των αναρχικών αν και δεν συμμετείχε ενεργά στο κίνημα. Ανάμεσα στο 1915 και το 1927 το ενδιαφέρον του Varshavskiy για τον αναρχισμό εκφράστηκε με την αγορά και ανάγνωση αναρχικής βιβλιογραφίας, τη φιλία με κάποιους αναρχικούς και την επίσκεψη -το 1917 και το 1919- στον αναρχικό και μαξιμαλιστικό όμιλο στο Κίεβο. Στην ουσία, η ενεργή συμμετοχή του Varshavskiy στο αναρχικό κίνημα ξεκίνησε το 1927. Τότε δούλευε σαν αναπληρωτής υπεύθυνος στο τμήμα εργασιακής προστασίας στην Κεντρική Επιτροπή του χημικού βιομηχανικού συνδικάτου, όπου συνάντησε την αναρχική Mariya Vartanovna Petrosova που δούλευε στο ίδιο τμήμα. Η Petrosova τον γνώρισε σε έναν από τους ηγέτες των αναρχο-κομμουνιστών της Μόσχας, τον Vladimir Vladimirovich Barmash με τον οποίο δημιούργησε στενή φιλία. Ο Varshavskiy ήξερε, επίσης, και άλλους αναρχικούς, τους Khudolei, Kharkhardin, Ghezzi, Rogdayev, Borovoi, Alexei Solonovich, όπως και τον αναρχο-συνδικαλιστή Gerasimchuk[10].

Αγανακτισμένος με την άρνηση των αρχών να επιτρέψουν τη συγκέντρωση, στις αρχές Αυγούστου του 1927 ο Varshavskiy έγραψε ένα φυλλάδιο, το κείμενο του οποίου αναπαράγουμε εδώ:

Με τους καταπιεσμένους ενάντια στους καταπιεστές - πάντα!

ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ/ΕΣ ΑΝΤΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

Για επτά χρόνια, κάθε μέρα περιμένοντας για την εκτέλεση, στους θαλάμους βασανιστηρίων της αμερικανικής μπουρζουαζίας, δύο εργάτες υποφέρουν,

***Οι αναρχικοί* ΣΑΚΚΟ *και* ΒΑΝΤΣΕΤΤΙ.**

Η ηλεκτρική καρέκλα απειλεί τους μαχητές που έδωσαν την ζωή τους στο σκοπό της απελευθέρωσης των καταπιεσμένων από το ζυγό του κεφαλαίου, στο σκοπό του αγώνα για τη μελλοντική κοινωνία όπου κανένας άνθρωπος δεν θα εκμεταλλεύεται κανέναν.

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι μαινόμενοι ιδιοκτήτες σκλάβων προσπαθούν να τελειώνουν γρήγορα με εκείνους που αντιλαμβάνονται το τι τους περιμένει. Δεν υπάρχει καμμία κυβέρνηση στον κόσμο, είτε είναι φασιστική, είτε δημοκρατική, είτε σοβιετική, που δεν θα βάψει τα χέρια της με το αίμα των συνειδητών αναρχικών προλετάριων, αλλά καμμιά τρομοκρατία δεν θα σταματήσει την επερχόμενη επανάσταση, καμιά τρομοκρατία δεν θα αδυνατίσει τη βούληση των εργατών να αγωνιστούν. Κάθε εκτέλεση φέρνει χιλιάδες στις τάξεις μας.

Η άγρια εκδίκηση που προετοιμάζεται για τους Σάκκο και Βαντσέττι έχει ξεσηκώσει εκατομμύρια από τις μάζες των εργατών. Το προλεταριάτο όλου του κόσμου παλεύει να σώσει τους δυο αφοσιωμένους μαχητές από τα σκληρά νύχια της μπουρζουαζίας μέσω απεργιών και διαδηλώσεων, πολιορκώντας τα Αμερικανικά προξενεία και μποϊκοτάροντας τα αμερικανικά προϊόντα.

Ακόμα και η γραφειοκρατική κλίκα των διαφόρων κίτρινων συνδικάτων και κομμάτων, καθώς φοβάται ότι θα χάσει τους υπόλοιπους συμμάχους της, αναγκάζεται να γράψει υποκριτικά κείμενα διαμαρτυρίας.

Καθώς το κυβερνόν Κομμουνιστικό κόμμα θορυβεί για να υποστηρίξει τους Σάκκο και Βαντσέττι, την ίδια στιγμή γεμίζει τις φυλακές με τους συντρόφους τους, και αυξάνει το εμπόριο με το αμερικανικό κεφάλαιο «στη ζούλα».

Οι εργάτες της ΕΣΣΔ που καταπιέζονται από τον κλοιό της κομμουνιστικής αντίδρασης δεν θα άφηναν έτσι κι αλλιώς τους αδερφούς τους στο εξωτερικό και θα εξεπλήρωναν το καθήκον τους μέχρι το τέλος.

Σύντροφοι, διαμαρτυρηθείτε ενάντια στην εκτέλεση των Σάκκο και Βαντσέττι.

Ξεσκεπάστε την υποκρισία του κυβερνώντος κόμματος, απαιτήστε την απελευθέρωση των αναρχικών συντρόφων των Σάκκο και Βαντσέττι που μαραίνονται στις φυλακές της ΕΣΣΔ.

Απαιτήστε να σπάσουν οι εμπορικές σχέσεις με τις ΗΠΑ.

Κάτω οι κυβερνήσεις των εκτελεστών! Κάτω το κράτος, το κεφάλαιο και οι φυλακές!

Σηκώστε ψηλότερα τη μαύρη σημαία της αναρχίας, για την οικονομική ισότητα, για την καταστροφή της ανεργίας, για τις ελεύθερες οργανώσεις των πόλεων και των χωριών - συνδικάτα και κο-οπερατίβες ανεξάρτητες από το κράτος.

Ζήτω η αναρχία!

Μια ομάδα αναρχικών[11].

Το αναπαραχθέν κείμενο του φυλλαδίου προέρχεται από το δακτυλογραφημένο αντίγραφο που βρισκόταν στο φάκελο του Varshavskiy όταν ξανασυνελήφθη το 1949. Υποστήριξε τότε ότι έφτιαξε οκτώ δακτυλογραφημένα αντίγραφα του φυλλαδίου. Δεν είναι ξεκάθαρο αν οι πράξεις του ήταν μέρος μιας προσχεδιασμένης καμπάνιας από τους Μοσχοβίτες αναρχικούς. Ούτε είναι γνωστό αν οι άλλοι αναρχικοί στη Μόσχα ήξεραν γι' αυτό το φυλλάδιο ή αν προσπάθησαν να το πάρουν και να το μοιράσουν. Το υλικό στον αρχειοθετημένο φάκελο του Varshavskiy δεν περιέχει καμμία πληροφορία για τη διανομή του φυλλαδίου στη Μόσχα. Στην κατάθεσή του στους ανακριτές, τόσο το 1927 όσο και το 1949, ο Varshavskiy υποστήριξε ότι δεν μοίρασε το φυλλάδιο στη Μόσχα και δεν ενημέρωσε κανέναν άλλο αναρχικό για τα σχέδιά του. Αρνήθηκε να πει τίνος ήταν η γραφομηχανή, που χρησιμοποιήθηκε για να γίνουν τα αντίγραφα του φυλλαδίου. Ο Vladimir Barmash, που επίσης ανακρίθηκε σε σχέση με την υπόθεση Varshavskiy το 1927, αρνήθηκε κάθε σχέση του φυλλαδίου με τους Μοσχοβίτες αναρχικούς.

Κρίνοντας από τις περαιτέρω πράξεις του, ο Varshavskiy, προσπάθησε να ξεκινήσει διασυνδέσεις με τους αναρχικούς στα Νότια της χώρας. Κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών του διακοπών πήγε στην Οδησσό όπου στις 22 Αυγούστου επισκέφτηκε τη γνωστή αναρχικό Olga Taratuta, που ήταν ανακριτές, όταν συνελήφθη. Πέραν του ότι αρνήθηκε να πει ποιος τον βοήθησε να δακτυλογραφήσει το φυλλάδιο στη Μόσχα, αρνήθηκε να κατονομάσει το άτομο με το οποίο σκόπευε να συναντηθεί στην Οδησσό και να πει ποιοι πραγματικά ήταν οι «Dvof» και «Aron» (που αναφέρονται στο σημείωμα που βρέθηκε επάνω του) και προσπάθησε να προστατέψει την Taratuta. Επέμενε ότι τη συνάντησε κατά λάθος, σαν παλιός φίλος, και δεν συζήτησε για τον αναρχισμό ή για φυλλάδια μαζί της. Ισχυρίστηκε ότι είχε μαζί του μόνο τα φυλλάδια που βρέθηκαν στο σιδηροδρομικό σταθμό τη στιγμή της σύλληψης. Αρνήθηκε, επίσης, ότι είχε κάποιο εγκληματικό σχέδιο ενάντια στις αρχές και είπε ότι τα φυλλάδια γράφτηκαν απ' αυτόν με σκοπό όχι να διανεμηθούν αλλά «από διάθεση». Ακόμα και όταν η GPU της Οδησσού έψαξε το σπίτι της Taratuta και βρήκε 2 αντίγραφα του φυλλαδίου, ο Varshavskiy υπερασπίστηκε τη γραμμή του και ισχυρίστηκε ότι δεν ήξερε πώς βρέθηκαν αυτά τα φυλλάδια στο σπίτι της. Κάποιες από τις δηλώσεις του Varshavskiy στους ανακριτές του φαίνονται αρκετά αφελείς και απροετοίμαστες. Για παράδειγμα, ισχυρίστηκε: «Δεν έχω σχέση με τη συνάντηση έτσι κι αλλιώς, πήγα με τον Barmash [στο Διοικητικό τμήμα του Μοσχοβίτικου σοβιέτ. - D.R.] επειδή ήμουν αδρανής»[14]. Ο Varshavskiy οδηγήθηκε στη Μόσχα και στις 23 Δεκεμβρίου 1927 καταδικάστηκε με απόφαση του Ειδικού Συμβουλίου της OGPU σύμφωνα με

σκέψεις συμπέρανα ότι η ιδέα της ήταν ανέφικτη»[16]. Αφού εξέτισε την ποινή του, το 1930 εξορίστηκε στη Σιβηρία για 3 χρόνια.

Με την επιστροφή του στη Μόσχα το 1933, ο Varshavskiy βρήκε μια δουλειά σαν επιστάτης σε εργοτάξια. Αυτή την περίοδο δεν συσχετίστηκε με κανέναν αναρχικό που ήξερε πριν, με εξαίρεση τον Ιταλό αναρχικό εμιγκρέ Francesco Ghezzi που ζούσε στο Odintsovo στην περιοχή της Μόσχας και ο οποίος επισκέφτηκε μια φορά τον Varshavskiy.

Το Σεπτέμβριο του 1942 ο Varshavskiy στρατολογήθηκε στον Κόκκινο Στρατό και μέχρι τον Οκτώβριο του 1945 υπηρέτησε σαν στρατιωτικός υπάλληλος και φορτωτής στις βορειοδυτικές οπισθοφυλακές, στο Λένινγκραντ και αργότερα στο ανατολικό μέτωπο. Μετά την λήξη του πολέμου αποστρατεύθηκε και του απονεμήθηκε μετάλλιο «Για τη Νίκη επί της Γερμανίας». Ακολούθως δούλεψε σαν εργοδηγός στην κρατική φάρμα Ozeretskiy και στην συνέχεια σαν μηχανικός στο τμήμα μεγάλων κατασκευών MOSPO.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1949 ο Varshavskiy, όπως και πολλοί άλλοι που είχαν καταδικασθεί προηγουμένως με το άρθρο 58 του Ποινικού Κώδικα RSFSR, συνελήφθη εκ νέου, κατηγορούμενος για «ενεργή αντι-σοβιετική δράση»[17]. Κατά τη διάρκεια έρευνας στο διαμέρισμά του βρέθηκαν και κατασχέθηκαν βιβλία για την θεωρία και την ιστορία του αναρχισμού, τα οποία διατηρούσε από τη δεκαετία του '20. Τα: Lev Chorniy: «On Classes» (εκδ. 1919) και A. Borovoi και N. Otverzhenniy: «The Bakunin Myth» (εκδ. 1925)[18]. Το υλικό της υπόθεσης δείχνει τις προσπάθειες των ανακριτών να πιέσουν τον Varshavskiy να ομολογήσει τις «αντι-σοβιετικές του δράσεις». Ισχυρίστηκε με κατηγορηματικό τρόπο ότι δεν είχε καμμία δράση μετά την καταδίκη του το 1927 και ότι δεν είχε καμμία επαφή με αναρχικούς[18]. Φαίνεται ότι ο Varshavskiy υπέστη τις συνηθισμένες και ποικίλες μεθόδους πίεσης κατά την ανάκριση. Αρκεί να πούμε ότι οι ανακρίσεις που καταγράφονται στην υπόθεσή του έλαβαν όλες χώρα κατά το βράδυ και διήρκεσαν από 1 1/2 έως 6 ώρες η καθεμία[20].

Αν και κατά την ανάκριση φάνηκε ότι «δεν βρέθηκε κάποια απόδειξη που να δείχνει ότι ο κατηγορούμενος είχε αντι-σοβιετικές δράσεις τα χρόνια που ακολούθησαν της πρώτης σύλληψής του», ο Varshavskiy, όντας ενεργός αναρχικός στο παρελθόν, χαρακτηρίσθηκε σαν «κοινωνικά επικίνδυνο άτομο». Στις 25 Φεβρουαρίου 1950 καταδικάστηκε από το Ειδικό Συμβούλιο του Υπουργείου Κρατικής Ασφάλειας της ΕΣΣΔ με τα άρ-

Απαιτήστε να σπάσουν οι εμπορικές σχέσεις με τις ΗΠΑ.

Κάτω οι κυβερνήσεις των εκτελεστών! Κάτω το κράτος, το κεφάλαιο και οι φυλακές!

Σηκώστε ψηλότερα τη μαύρη σημαία της αναρχίας, για την οικονομική ισότητα, για την καταστροφή της ανεργίας, για τις ελεύθερες οργανώσεις των πόλεων και των χωριών - συνδικάτα και κο-οπερατίβες ανεξάρτητες από το κράτος.

Ζήτω η αναρχία!

Μια ομάδα αναρχικών[11].

Το αναπαραχθέν κείμενο του φυλλαδίου προέρχεται από το δακτυλογραφημένο αντίγραφο που βρισκόταν στο φάκελο του Varshavskiy όταν ξανασυνελήφθη το 1949. Υποστήριξε τότε ότι έφτιαξε οκτώ δακτυλογραφημένα αντίγραφα του φυλλαδίου. Δεν είναι ξεκάθαρο αν οι πράξεις του ήταν μέρος μιας προσχεδιασμένης καμπάνιας από τους Μοσχοβίτες αναρχικούς. Ούτε είναι γνωστό αν οι άλλοι αναρχικοί στη Μόσχα ήξεραν γι' αυτό το φυλλάδιο ή αν προσπάθησαν να το πάρουν και να το μοιράσουν. Το υλικό στον αρχειοθετημένο φάκελο του Varshavskiy δεν περιέχει καμμία πληροφορία για τη διανομή του φυλλαδίου στη Μόσχα. Στην κατάθεσή του στους ανακριτές, τόσο το 1927 όσο και το 1949, ο Varshavskiy υποστήριξε ότι δεν μοίρασε το φυλλάδιο στη Μόσχα και δεν ενημέρωσε κανέναν άλλο αναρχικό για τα σχέδιά του. Αρνήθηκε να πει τίνος ήταν η γραφομηχανή, που χρησιμοποιήθηκε για να γίνουν τα αντίγραφα του φυλλαδίου. Ο Vladimir Barmash, που επίσης ανακρίθηκε σε σχέση με την υπόθεση Varshavskiy το 1927, αρνήθηκε κάθε σχέση του φυλλαδίου με τους Μοσχοβίτες αναρχικούς.

Κρίνοντας από τις περαιτέρω πράξεις του, ο Varshavskiy, προσπάθησε να ξεκινήσει διασυνδέσεις με τους αναρχικούς στα Νότια της χώρας. Κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών του διακοπών πήγε στην Οδησσό όπου στις 22 Αυγούστου επισκέφτηκε τη γνωστή αναρχική Olga Ilyinichna Taratuta την οποία συνάντησε, σύμφωνα με την κατάθεσή του στην ανάκριση, ξανά στον αναρχικό όμιλο του Κιέβου. Συζήτησε τα περιεχόμενα του φυλλαδίου μαζί της και άφησε 2 αντίτυπα για να αντιγραφούν και διανεμηθούν. Το γιατί έπρεπε να συναντηθεί μαζί της ο Varshavskiy δεν έχει ξεκαθαριστεί. Ίσως ενεργούσε σε συνεννόηση με τους Μοσχοβίτες αναρχικούς Barmash και Petrosova, με τους οποίους είχε πιο στενή σχέση απ' ότι με άλλους συντρόφους. Ίσως ήταν λόγω του γεγονότος ότι η Olga Ilyinichna, παλιά επαναστάτρια και πολιτική κατάδικος της εποχής του Τσάρου, απολάμβανε μεγάλου σεβασμού ανάμεσα στους αναρχικούς, και λόγω της διένεξής της με τον Σύνδεσμο Πολιτικών Κρατούμενων, σαν διαμαρτυρία για το ότι οι Μπολσεβίκοι κυριαρχούσαν στις δομές τους, είχε τη φήμη της αντι-κομφορμίστριας. Σε κάθε περίπτωση, ο Varshavskiy ζητούσε την έγκριση και την συμβουλή της: «Η Taratuta είχε κύρος ανάμεσα στους

που βρέθηκαν στο σιδηροδρομικό σταθμό τη στιγμή της σύλληψης. Αρνήθηκε, επίσης, ότι είχε κάποιο εγκληματικό σχέδιο ενάντια στις αρχές και είπε ότι τα φυλλάδια γράφτηκαν απ' αυτόν με σκοπό όχι να διανεμηθούν αλλά «από διάθεση». Ακόμα και όταν η GPU της Οδησσού έψαξε το σπίτι της Taratuta και βρήκε 2 αντίγραφα του φυλλαδίου, ο Varshavskiy υπερασπίστηκε τη γραμμή του και ισχυρίστηκε ότι δεν ήξερε πώς βρέθηκαν αυτά τα φυλλάδια στο σπίτι της. Κάποιες από τις δηλώσεις του Varshavskiy στους ανακριτές του φαίνονται αρκετά αφελείς και απροετοίμαστες. Για παράδειγμα, ισχυρίστηκε: «Δεν έχω σχέση με τη συνάντηση έτσι κι αλλιώς, πήγα με τον Barmash [στο Διοικητικό τμήμα του Μοσχοβίτικου σοβιέτ. - D.R.] επειδή ήμουν αδρανής»[14]. Ο Varshavskiy οδηγήθηκε στη Μόσχα και στις 23 Δεκεμβρίου 1927 καταδικάστηκε με απόφαση του Ειδικού Συμβουλίου της OGPU σύμφωνα με

το άρθρο 58-10 του Ποινικού Κώδικα RSFSR σε τρία χρόνια σε ITL (στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας)[15]. Εξέτισε την ποινή του στην «πολιτική απομόνωση» του Suzdal. Οι Μοσχοβίτες αναρχικοί φέρονται να πληροφόρησαν τους συντρόφους στο εξωτερικό για τη σύλληψη του Varshavskiy, αφού το 1928, ενώ ήταν στην πολιτική απομόνωση, έλαβε δύο μικρές χρηματικές επιταγές από Γάλλους αναρχικούς. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του, κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού του, ο Varshavskiy απομακρύνθηκε από την ενεργή συμμετοχή στις αναρχικές οργανώσεις. Τα λόγια του δείχνουν ότι αυτό έγινε λόγω της συμπάθειας των Μοσχοβιτών αναρχικών της ομάδας Barmash προς τις ιδέες της «Πλατφόρμας» των Μάχνο και Αρσίνοβ, που πρότεινε την δημιουργία ενός αναρχικού κόμματος, το ρόλο του

Το Σεπτέμβριο του 1942 ο Varshavskiy στρατολογήθηκε στον Κόκκινο Στρατό και μέχρι τον Οκτώβριο του 1945 υπηρέτησε σαν στρατιωτικός υπάλληλος και φορτωτής στις βορειοδυτικές οπισθοφυλακές, στο Λένινγκραντ και αργότερα στο ανατολικό μέτωπο. Μετά την λήξη του πολέμου αποστρατεύθηκε και του απονεμήθηκε μετάλλιο «Για τη Νίκη επί της Γερμανίας». Ακολούθως δούλεψε σαν εργοδηγός στην κρατική φάρμα Ozeretskiy και στην συνέχεια σαν μηχανικός στο τμήμα μεγάλων κατασκευών MOSPO.

Στις 22 Σεπτεμβρίου 1949 ο Varshavskiy, όπως και πολλοί άλλοι που είχαν καταδικασθεί προηγουμένως με το άρθρο 58 του Ποινικού Κώδικα RSFSR, συνελήφθη εκ νέου, κατηγορούμενος για «ενεργή αντι-σοβιετική δράση»[17]. Κατά τη διάρκεια έρευνας στο διαμέρισμά του βρέθηκαν και κατασχέθηκαν βιβλία για την θεωρία και την ιστορία του αναρχισμού, τα οποία διατηρούσε από τη δεκαετία του '20. Τα: Lev Chorniy: «On Classes» (εκδ. 1919) και A. Borovoi και N. Otverzhenniy: «The Bakunin Myth» (εκδ. 1925)[18]. Το υλικό της υπόθεσης δείχνει τις προσπάθειες των ανακριτών να πιέσουν τον Varshavskiy να ομολογήσει τις «αντι-σοβιετικές του δράσεις». Ισχυρίστηκε με κατηγορηματικό τρόπο ότι δεν είχε καμμία δράση μετά την καταδίκη του το 1927 και ότι δεν είχε καμμία επαφή με αναρχικούς[18]. Φαίνεται ότι ο Varshavskiy υπέστη τις συνηθισμένες και ποικίλες μεθόδους πίεσης κατά την ανάκριση. Αρκεί να πούμε ότι οι ανακρίσεις που καταγράφονται στην υπόθεσή του έλαβαν όλες χώρα κατά το βράδυ και διήρκεσαν από $1\,^1/_2$ έως 6 ώρες η καθεμία[20].

Αν και κατά την ανάκριση φάνηκε ότι «δεν βρέθηκε κάποια απόδειξη που να δείχνει ότι ο κατηγορούμενος είχε αντι-σοβιετικές δράσεις τα χρόνια που ακολούθησαν της πρώτης σύλληψής του», ο Varshavskiy, όντας ενεργός αναρχικός στο παρελθόν, χαρακτηρίσθηκε σαν «κοινωνικά επικίνδυνο άτομο». Στις 25 Φεβρουαρίου 1950 καταδικάστηκε από το Ειδικό Συμβούλιο του Υπουργείου Κρατικής Ασφάλειας της ΕΣΣΔ με τα άρθρα 7-35 του Ποινικού Κώδικα RSFSR σε δέκα χρόνια εσωτερικής εξορίας στην περιοχή Krasnoyarsk[21].

Ο Varshavskiy προσπάθησε να αναστείλει την απόφαση του OSO (Ειδικό Συμβούλιο) σαν παράνομη. Αλλά η αίτησή του στον Υπουργό Εσωτερικών Υποθέσεων Lavrentiy Beria, που κατατέθηκε στις 18 Μάη 1953 [σημ. της αγγλικής μετάφρασης: λίγες εβδομάδες μετά το θάνατο του Στάλιν. Το 1953 υπήρχαν μαζικές αμνηστίες, κυρίως μη-πολιτικών κατάδικων] απορρίφθηκε. Η αποκατάσταση έγινε το 1955 με απόφαση του δικαστικού συμβουλίου ποινικών υποθέσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου της ΕΣΣΔ. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για την περαιτέρω τύχη του Varshavskiy.

Η επιλογή του Varshavskiy να συμμετέχει στον ενεργό αναρχικό αγώνα φαίνεται να ήταν συνειδητή. Δραστηριοποιήθηκε όντας ενήλικας, οικογενειάρχης, και στον πιο δύσκολο καιρό για τους αναρχικούς. Βλέποντας από την προσωπική του εμπειρία μέσα σε ένα

ναι γνωστό αν οι άλλοι αναρχικοί στη Μόσχα ήξεραν γι' αυτό το φυλλάδιο ή αν προσπάθησαν να το πάρουν και να το μοιράσουν. Το υλικό στον αρχειοθετημένο φάκελο του Varshavskiy δεν περιέχει καμμία πληροφορία για τη διανομή του φυλλαδίου στη Μόσχα. Στην κατάθεσή του στους ανακριτές, τόσο το 1927 όσο και το 1949, ο Varshavskiy υποστήριξε ότι δεν μοίρασε το φυλλάδιο στη Μόσχα και δεν ενημέρωσε κανέναν άλλο αναρχικό για τα σχέδιά του. Αρνήθηκε να πει τίνος ήταν η γραφομηχανή, που χρησιμοποιήθηκε για να γίνουν τα αντίγραφα του φυλλαδίου. Ο Vladimir Barmash, που επίσης ανακρίθηκε σε σχέση με την υπόθεση Varshavskiy το 1927, αρνήθηκε κάθε σχέση του φυλλαδίου με τους Μοσχοβίτες αναρχικούς.

Κρίνοντας από τις περαιτέρω πράξεις του, ο Varshavskiy, προσπάθησε να ξεκινήσει διασυνδέσεις με τους αναρχικούς στα Νότια της χώρας. Κατά τη διάρκεια των καλοκαιρινών του διακοπών πήγε στην Οδησσό όπου στις 22 Αυγούστου επισκέφτηκε τη γνωστή αναρχική Olga Ilyinichna Taratuta την οποία συνάντησε, σύμφωνα με την κατάθεσή του στην ανάκριση, ξανά στον αναρχικό όμιλο του Κιέβου. Συζήτησε τα περιεχόμενα του φυλλαδίου μαζί της και άφησε 2 αντίτυπα για να αντιγραφούν και διανεμηθούν. Το γιατί έπρεπε να συναντηθεί μαζί της ο Varshavskiy δεν έχει ξεκαθαριστεί. Ίσως ενεργούσε σε συνεννόηση με τους Μοσχοβίτες αναρχικούς Barmash και Petrosova, με τους οποίους είχε πιο στενή σχέση απ' ότι με άλλους συντρόφους. Ίσως ήταν λόγω του γεγονότος ότι η Olga Ilyinichna, παλιά επαναστάτρια και πολιτική κατάδικος της εποχής του Τσάρου, απολάμβανε μεγάλου σεβασμού ανάμεσα στους αναρχικούς, και λόγω της διένεξής της με τον Σύνδεσμο Πολιτικών Κρατούμενων, σαν διαμαρτυρία για το ότι οι Μπολσεβίκοι κυριαρχούσαν στις δομές τους, είχε τη φήμη της αντι-κομφορμίστριας. Σε κάθε περίπτωση, ο Varshavskiy ζητούσε την έγκριση και την συμβουλή της: «Η Taratuta είχε κύρος ανάμεσα στους αναρχικούς και γι' αυτό ζήτησα τη συμβουλή της»[12].

Ο Varshavskiy, ως δραστήριος αναρχικός, ήταν προφανώς υπό παρακολούθηση απ' τη στιγμή που έφυγε από τη Μόσχα. Αυτό δείχνουν οι συνθήκες της γρήγορης σύλληψής του. Σκόπευε να πάει στο Κίεβο από την Οδησσό. Αμέσως μετά την συνομιλία του με την Taratuta πήγε στο σιδηροδρομικό σταθμό όπου και συνελήφθη [σημ. της αγγλικής μετάφρασης: μια μέρα πριν εκτελεσθούν οι Σάκκο και Βαντσέττι! Το φυλλάδιο έλεγε την αλήθεια]. Κατά τη σύλληψή του τα υπόλοιπα 6 αντίγραφα βρέθηκαν επάνω του, όπως και ένα σημείωμα από κάποιον «Dvof» προς κάποιον «Aron»[13].

Ο Varshavskiy αρνήθηκε να συνεργαστεί με τους

το άρθρο 58-10 του Ποινικού Κώδικα RSFSR σε τρία χρόνια σε ITL (στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας)[15]. Εξέτισε την ποινή του στην «πολιτική απομόνωση» του Suzdal. Οι Μοσχοβίτες αναρχικοί φέρονται να πληροφόρησαν τους συντρόφους στο εξωτερικό για τη σύλληψη του Varshavskiy, αφού το 1928, ενώ ήταν στην πολιτική απομόνωση, έλαβε δύο μικρές χρηματικές επιταγές από Γάλλους αναρχικούς. Σύμφωνα με τη μαρτυρία του, κατά τη διάρκεια του εγκλεισμού του, ο Varshavskiy απομακρύνθηκε από την ενεργή συμμετοχή στις αναρχικές οργανώσεις. Τα λόγια του δείχνουν ότι αυτό έγινε λόγω της συμπάθειας των Μοσχοβιτών αναρχικών της ομάδας Barmash προς τις ιδέες της «Πλατφόρμας» των Μάχνο και Αρσίνοβ, που πρότεινε την δημιουργία ενός αναρχικού κόμματος, το ρόλο του οποίου στο εργατικό κίνημα αντιλαμβάνονταν σχεδόν όπως οι Μπολσεβίκοι.

Η ιδεολογική εξέλιξη των συντρόφων, που εκτιμούσε, η πρόθεσή τους να δημιουργήσουν μια κεντρική κομματική οργάνωση ήταν στα μάτια του Varshavskiy μια απόδειξη της αποτυχίας του αναρχισμού: «Αργότερα συνέχισα να υπερασπίζομαι τις αναρχικές ιδέες, αλλά αφού συνάντησα τους Barmash, Khudolei και Kharkhardin ξανά το 1929 στην πολιτική απομόνωση και αντιλαμβανόμενος ότι υποστηρίζουν την δημιουργία ενός αναρχικού κόμματος, που δεν συνάδει με τις πεποιθήσεις μου, άρχισα να αναθεωρώ τις αντιλήψεις μου για την τύχη της αναρχίας, και μετά από μακρόχρονες

«The Bakunin Myth» (εκδ. 1925)[18]. Το υλικό της υπόθεσης δείχνει τις προσπάθειες των ανακριτών να πιέσουν τον Varshavskiy να ομολογήσει τις «αντι-σοβιετικές του δράσεις». Ισχυρίστηκε με κατηγορηματικό τρόπο ότι δεν είχε καμμία δράση μετά την καταδίκη του το 1927 και ότι δεν είχε καμμία επαφή με αναρχικούς[18]. Φαίνεται ότι ο Varshavskiy υπέστη τις συνηθισμένες και ποικίλες μεθόδους πίεσης κατά την ανάκριση. Αρκεί να πούμε ότι οι ανακρίσεις που καταγράφονται στην υπόθεσή του έλαβαν όλες χώρα κατά το βράδυ και διήρκεσαν από 1 1/2 έως 6 ώρες η καθεμία[20].

Αν και κατά την ανάκριση φάνηκε ότι «δεν βρέθηκε κάποια απόδειξη που να δείχνει ότι ο κατηγορούμενος είχε αντι-σοβιετικές δράσεις τα χρόνια που ακολούθησαν της πρώτης σύλληψής του», ο Varshavskiy, όντας ενεργός αναρχικός στο παρελθόν, χαρακτηρίσθηκε σαν «κοινωνικά επικίνδυνο άτομο». Στις 25 Φεβρουαρίου 1950 καταδικάστηκε από το Ειδικό Συμβούλιο του Υπουργείου Κρατικής Ασφάλειας της ΕΣΣΔ με τα άρθρα 7-35 του Ποινικού Κώδικα RSFSR σε δέκα χρόνια εσωτερικής εξορίας στην περιοχή Krasnoyarsk[21].

Ο Varshavskiy προσπάθησε να αναστείλει την απόφαση του OSO (Ειδικό Συμβούλιο) σαν παράνομη. Αλλά η αίτησή του στον Υπουργό Εσωτερικών Υποθέσεων Lavrentiy Beria, που κατατέθηκε στις 18 Μάη 1953 [σημ. της αγγλικής μετάφρασης: λίγες εβδομάδες μετά το θάνατο του Στάλιν. Το 1953 υπήρχαν μαζικές αμνηστίες, κυρίως μη-πολιτικών κατάδικων] απορρίφθηκε. Η αποκατάσταση έγινε το 1955 με απόφαση του δικαστικού συμβουλίου ποινικών υποθέσεων του Ανώτατου Δικαστηρίου της ΕΣΣΔ. Δεν υπάρχουν πληροφορίες για την περαιτέρω τύχη του Varshavskiy.

Η επιλογή του Varshavskiy να συμμετέχει στον ενεργό αναρχικό αγώνα φαίνεται να ήταν συνειδητή. Δραστηριοποιήθηκε όντας ενήλικας, οικογενειάρχης, και στον πιο δύσκολο καιρό για τους αναρχικούς. Βλέποντας από την προσωπική του εμπειρία μέσα σε ένα απολυταρχικό καθεστώς, τη νόμιμη δουλειά να καθίσταται ανούσια, αποδέχθηκε την αναγκαιότητα της παράνομης δράσης[22]. Η γρήγορη ήττα του αγώνα, η έλλειψη προοπτικής για το κίνημα και ενδεχομένως η ανησυχία για την οικογένειά του συνέβαλαν στην απομάκρυνσή του από τον αναρχισμό. Πιθανότατα, όμως, ο πιο σημαντικός λόγος ήταν η απογοήτευσή του από τους αναρχικούς. Οι φίλοι του φαίνονταν να ενστερνίζονται ιδέες, οι οποίες δεν ήταν πολύ μακριά από το Μπολσεβικισμό. Δεν δυσφήμησε ούτε τον εαυτό του, ούτε κανέναν άλλο το 1927 ή το 1949 που δεν ήταν

συνέχεια στη σελ. 12

συνέχεια από τη σελ. 11

εύκολοι καιροί. Μέχρι το 1949 ο Varshavskiy κρατούσε την αναρχική βιβλιογραφία του στο σπίτι, πράγμα που ήταν επικίνδυνο επειδή υπήρξε αναρχικός.

D.I. Rublyov[23]

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα 30 Oktyabrya, #66. 2006. σσ. 8-9.
http://socialist.memo.ru/books/html/varshavsky.html
Μετάφραση από την ρωσική γλώσσα: Szarapow

---

1. Βλ: Kanev S.N. Oktyabrskaya revolyutsiya i krakh anarkhizma (borba partii bolshevikov protiv anarkhizma 1917-1922 gg.). M. 1974. Yermakov V.D.Anarkhistskoye dvizheniye v Rossii: istoriya i sovremennost. SPb. 1997. ShtyrbulA.A. Anarkhistskoye dvizheniye v Sibiri v 1-y chetverti XX veka. (1900-1925). Chast 2. Omsk. 1996. And also articles by V. V. Krivenkiy in: Politicheskiye partii Rossii: istoriya i sovremennost. M. 1996. S. 32-35.

2. «Sovershenno sekretno»: Lubyanka - Stalinu o polozhenii v strane (1922-1934 gg.). Tom 2. S. 31, 49, 97, 104-105, 131, 142, 153-154, 180-181, 209-210, 240, 271, 294, 307-309, 392, 397-398. See also: Yarutskiy M. Makhno i makhnovtsy. Mariupol. 1995. S. 330-342. Razumov A. Pamyati yunosti Lidii Chukovskoi. // Zvezda. 1999. # 9. S. 117-136. Leontiyev Ya.V. Iz istorii poslednikh stranits anarkho-dvizheniya v SSSR: delo A. Barona i S. Ruvinskogo (1934 g.) // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 157-171. Glushakov Yu.E. Idei P.A. Kropotkina I ikh posledovateli v Belorussii: o sudbakh i deyatelnosti anarkhistov v 1920-30-ye gg. // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 82-83. Για τις δραστηριότητες και την τύχη των αναρχικών στη Ρωσία τη δεκαετία του 1920 βλέπε επίσης: Nikitin A.L. Mistiki, rozenkreitsery i tampliery v Sovetskoi Rossii: issledovaniya i materialy. M. 2000; Bykovskiy S. Anarkhisty - chleny Vsesoyuznogo obshchestva politkatorzhan i ssylnoposelentsev. // Vsesoyuznoye obshchestvo politkatorzhan i ssylnoposelentsev. Obrazovaniye, razvitiye, likvidatsiya. 1921-1935. M. 2004. S. 83-108; Dolzhanskaya L.A. «Ya byl i ostalsya anarkhistom». Sudba Franchesko Getstsi (po materialam sledstvennogog dela). // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 238-256.

3. Βλ.: Nikitin A.L. Op. cit.; Orden rossiyskikh tampliyerov. Tt. 1-3. M. 2003.

4. Leontiyev Ya.V. Op. cit. S. 160-162. Shubin A.V. Anarkhiya - mat poryadka. Mezhdu krasnymi i belymi. M. 2005. S. 378-380.

5. Για περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτήν την καμπάνια βλέπε: Kulyshev Yu. Sakko i Vantsetti. M. 1963. S. 38, 43, 44. Για τα κείμενα των αιτήσεων της Εκτελεστικής Επιτροπής Comintern βλέπε: Gornev

Το **κλουβί για πουλιά** ως σύμβολο και αλληγορία έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλούς πολιτισμούς. Από τότε που ο άνθρωπος ζούσε σε κοινωνίες κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, μέχρι τη στιγμή που τελικά πήγε να ζήσει στο νέο του αστικό περιβάλλον. Πρόκειται για ένα εξαιρετικά **διεισδυτικό πολιτιστικό σύμβολο** και είναι εύκολο να γίνουν πολλές διαπολιτισμικές και ιστορικές συγκρίσεις.

Το επίκεντρο αυτού του άρθρου είναι κυρίως το πώς χρησιμοποιείται το μοτίβο του κλουβιού στον σύγχρονο δυτικό πολιτισμό. Ωστόσο, προκειμένου να κατανοήσουμε το «κλουβί», θα πρέπει, επίσης, να κατανοήσουμε το ευρύτερο πλαίσιο των κλουβιών στην κοινωνία. Επί πλέον, εξετάζουμε το πώς χρησιμοποιείται σημειολογικά το κλουβί στην επικοινωνία. Από ψυχολογική άποψη ερευνούμε το κλουβί ως δοχείο, περιέκτη, γεγονός το οποίο αποτελεί μια αλληγορία για τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε.

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙ;

Αν κάνετε οποιαδήποτε εργασία με προβολές (μοντέλα) με ανθρώπους που ζουν σε πόλεις, θα βρείτε παρόμοιες **αναλογίες και αλληγορίες στα λόγια τους, όταν περιγράφουν τη διαβίωση στις πόλεις ή το πέρασμά τους μέσω αυτών**. Δεν σημαίνει πως αυτό δείχνει ότι όλα όσα σκέφτονται για τη ζωή στην πόλη είναι αρνητικά, αλλά ότι τα σύνθετα αποτελέσματα του αγώνα για να διατηρήσουν την ατομικότητα και την αίσθηση της ανεξαρτησίας μεταξύ τόσων πολλών ανθρώπων έχει ως αποτέλεσμα ορισμένες συγκλίσεις στις αστικές εμπειρίες. Όντας μία μονάδα μέσα στις μάζες, στο πλαίσιο της συμπυκνωμένης φύσης της ζωής στην πόλη, οδηγούμαστε σε άμεσες συγκρίσεις για πράγματα που εμείς βάζουμε σε κλουβιά προκειμένου να εκφράσουμε το πώς αισθανόμαστε για τη ζωή μας: **«Νιώθω σαν αρουραίος μέσα σε λαβύρινθο», «είμαστε στοιβαγμένοι σαν κότες στο κοτέτσι στην πολυκατοικία μου» ή «οι πόλεις γίνονται όλο και πιο πολυσύχναστες, είμαστε σαν σαρδέλες σε κουτί».**

«Όταν γυρίσω ανάποδα ένα καρότσι σούπερ μάρκετ, σχηματίζει ένα κλουβί που χρησιμοποιώ

ΓΙΑΤΙ ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΣΤΕ ΟΤΙ ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΚΛΟΥΒΙΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΣΜΟ;

Ο Peter Wagner, στο βιβλίο του A Sociology of Modernity: Liberty and Discipline (1994), συμπέρανε ότι υπάρχουν δύο βασικές αναλύσεις της νεωτερικότητας: η ελευθερία και η πειθαρχία. Το «σχέδιο της νεωτερικότητας» επικεντρώνεται γύρω από τις ιδέες της ελευθερίας, της πολυφωνίας και της ατομικής αυτονομίας. Δίνει γι' αυτήν την ανάλυση τον παρακάτω ορισμό:

Η σύγχρονη κατάσταση, χαρακτηρίζεται από την ελευθερία και τη δημοκρατία, και διασφαλίζεται από θεσμικά όργανα (θεσμούς) που βασίζονται στην αρχή της ελεύθερης συνάθροισης. Ο πιο σημαντικός από αυτούς τους θεσμούς είναι η δημοκρατική πολιτεία, η οικονομία της αγοράς και η αυτόνομη αναζήτηση της αλήθειας, που ονομάζεται επιστήμη. Αν και αυτή ήταν η κύρια ανάλυση της νεωτερικότητας, μια εναλλακτική, κριτική ερμηνεία γρήγορα έκανε την εμφάνισή της, αντιπαραθέτοντας την εικόνα της πειθαρχίας που θα επιβληθεί από τους σύγχρονους θεσμούς, με εκείνη της ελευθερίας.

Το κλουβί ως μεταφορικό σύμβολο αφορά την πειθάρχηση της ελευθερίας. Αυτή η παρατήρηση για την αλληγορία με το κλουβί δεν είναι καθόλου πρωτότυπη. **Τό 1930, ο κοινωνιολόγος Max Weber επινόησε τον όρο «σιδερένιο κλουβί» για να αναφερθεί στον αυξημένο εξορθολογισμό που συνεπάγεται η ανάπτυξη των δυτικών κοινωνιών καπιταλισμού:**

«Ο πουριτανισμός έχει παίξει έναν ρόλο στη δημιουργία του «σιδερένιου κλουβιού», μέσα στο οποίο ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να υπάρχει - μια όλο και πιο γραφειοκρατική τάξη από την οποία η «αυθόρμητη απόλαυση της ζωής» έχει περικοπεί ανηλεώς». «Ο πουριτανισμός», καταλήγει ο Weber, «ήθελε να εργαστεί πάνω σε ένα όραμα. Εμείς είμαστε αναγκασμένοι να το πράξουμε».

Ο George Ritzer πιστεύει ότι η σύγχρονη κοινωνία έχει πάει ένα βήμα παραπέρα. Αναλύοντας το «σιδερένιο κλουβί» του Weber, ο ίδιος πιστεύει ότι:

Μια κοινωνία που χαρακτηρίζεται από ορθολογισμό είναι εκείνη η οποία τονίζει την αποτελεσματικότητα, την προβλεψιμότητα, την υπολογισιμότητα, την αντικατάσταση της μη ανθρώπινης από ανθρώπινη τεχνολογία, και τον έλεγχο της αβεβαιότητας...

Το μοντέλο του εξορθολογισμού, τουλάχιστον στη

1. Βλ: Kanev S.N. Oktyabrskaya revolyutsiya i krakh anarkhizma (borba partii bolshevikov protiv anarkhizma 1917-1922 gg.). M. 1974. Yermakov V.D.Anarkhistskoye dvizheniye v Rossii: istoriya i sovremennost. SPb. 1997. ShtyrbulA.A. Anarkhistskoye dvizheniye v Sibiri v 1-y chetverti XX veka. (1900-1925). Chast 2. Omsk. 1996. And also articles by V. V. Krivenkiy in: Politicheskiye partii Rossii: istoriya i sovremennost. M. 1996. S. 32-35.

2. «Sovershenno sekretno»: Lubyanka - Stalinu o polozhenii v strane (1922-1934 gg.). Tom 2. S. 31, 49, 97, 104-105, 131, 142, 153-154, 180-181, 209-210, 240, 271, 294, 307-309, 392, 397-398. See also: Yarutskiy M. Makhno i makhnovtsy. Mariupol. 1995. S. 330-342. Razumov A. Pamyati yunosti Lidii Chukovskoi. // Zvezda. 1999. # 9. S. 117-136. Leontiyev Ya.V. Iz istorii poslednikh stranits anarkho-dvizheniya v SSSR: delo A. Barona i S. Ruvinskogo (1934 g.) // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 157-171. Glushakov Yu.E. Idei P.A. Kropotkina I ikh posledovateli v Belorussii: o sudbakh i deyatelnosti anarkhistov v 1920-30-ye gg. // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 82-83. Για τις δραστηριότητες και την τύχη των αναρχικών στη Ρωσία τη δεκαετία του 1920 βλέπε επίσης: Nikitin A.L. Mistiki, rozenkreitsery i tampliery v Sovetskoi Rossii: issledovaniya i materialy. M. 2000; Bykovskiy S. Anarkhisty - chleny Vsesoyuznogo obshchestva politkatorzhan i ssylnoposelentsev. // Vsesoyuznoye obshchestvo politkatorzhan i ssylnoposelentsev. Obrazovaniye, razvitiye, likvidatsiya. 1921-1935. M. 2004. S. 83-108; Dolzhanskaya L.A. «Ya byl i ostalsya anarkhistom». Sudba Franchesko Getstsi (po materialam sledstvennogog dela). // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 238-256.

3. Βλ.: Nikitin A.L. Op. cit.; Orden rossiyskikh tampliyerov. Tt. 1-3. M. 2003.

4. Leontiyev Ya.V. Op. cit. S. 160-162. Shubin A.V. Anarkhiya - mat poryadka. Mezhdu krasnymi i belymi. M. 2005. S. 378-380.

5. Για περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτήν την καμπάνια βλέπε: Kulyshev Yu. Sakko i Vantsetti. M. 1963. S. 38, 43, 44. Για τα κείμενα των αιτήσεων της Εκτελεστικής Επιτροπής Comintern βλέπε: Gornev A. Borba za Sakko i Vantsetti. M. 1927. S. 30-32.

6. GARF (Κρατικό αρχείο της Ρωσικής Ομοσπονδίας). F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 21 ob – 22.

7. Ό.π.π., L. 6 ob.

8. Σύζυγος - Anna Lvovna Nisnevich (γεννημένη το 1895).

9. Θυγατέρα - Liya Nonovna Varshavskaya (γεννημένη το 1919).

10. Pavel Petrovich Gerasimchuk, τυπογράφος, από το 1924, ένας από τους ιδρυτές του αναρχο-συνδικαλιστικού εκδοτικού οίκου «Golos truda» («Φωνή της Εργασίας»). Ο Varshavskiy τον ήξερε από το 1925, την εποχή που ο Gerasimchuk δούλευε στο αναρχικό βιβλιοπωλείο Federatsiya (Ομοσπονδία) στη Μόσχα, απ' όπου αγόραζε αναρχικά βιβλία.

11. GARF. F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 38.

12. Ό.π. L. 22.

13. Αυτό το σημείωμα και τα περιεχόμενά του αναφέρονται στα αντίγραφα του αρχείου της ανάκρισης του Varshavskiy το 1927. Αλλά ούτε το σημείωμα το ίδιο ή αντίγραφό του περιλαμβάνονται στην υπόθεση.

14. GARF. F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 43.

15. ITL (Ispravitelno-trudoviye lagerya) - «Σωφρονιστικά» στρατό-

Το επίκεντρο αυτού του άρθρου είναι κυρίως το πώς χρησιμοποιείται το μοτίβο του κλουβιού στον σύγχρονο δυτικό πολιτισμό. Ωστόσο, προκειμένου να κατανοήσουμε το «κλουβί», θα πρέπει, επίσης, να κατανοήσουμε το ευρύτερο πλαίσιο των κλουβιών στην κοινωνία. Επί πλέον, εξετάζουμε το πώς χρησιμοποιείται σημειολογικά το κλουβί στην επικοινωνία. Από ψυχολογική άποψη ερευνούμε το κλουβί ως δοχείο, περιέκτη, γεγονός το οποίο αποτελεί μια αλληγορία για τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε.

ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΣΕ ΕΝΑ ΚΛΟΥΒΙ;

Αν κάνετε οποιαδήποτε εργασία με προβολές (μοντέλα) με ανθρώπους που ζουν σε πόλεις, θα βρείτε παρόμοιες **αναλογίες και αλληγορίες στα λόγια τους, όταν περιγράφουν τη διαβίωση στις πόλεις ή το πέρασμά τους μέσω αυτών**. Δεν σημαίνει πως αυτό δείχνει ότι όλα όσα σκέφτονται για τη ζωή στην πόλη είναι αρνητικά, αλλά ότι τα σύνθετα αποτελέσματα του αγώνα για να διατηρήσουν την ατομικότητα και την αίσθηση της ανεξαρτησίας μεταξύ τόσων πολλών ανθρώπων έχει ως αποτέλεσμα ορισμένες συγκλίσεις στις αστικές εμπειρίες. Όντας μία μονάδα μέσα στις μάζες, στο πλαίσιο της συμπυκνωμένης φύσης της ζωής στην πόλη, οδηγούμαστε σε άμεσες συγκρίσεις για πράγματα που εμείς βάζουμε σε κλουβιά προκειμένου να εκφράσουμε το πώς αισθανόμαστε για τη ζωή μας: **«Νιώθω σαν αρουραίος μέσα σε λαβύρινθο», «είμαστε στοιβαγμένοι σαν κότες στο κοτέτσι στην πολυκατοικία μου» ή «οι πόλεις γίνονται όλο και πιο πολυσύχναστες, είμαστε σαν σαρδέλες σε κουτί».**

«Όταν γυρίσω ανάποδα ένα καρότσι σούπερ μάρκετ, σχηματίζει ένα κλουβί που χρησιμοποιώ για να προστατέψω τον εαυτό μου από τον καταναλωτισμό.» (Jarod Kintz)

Εάν οι εμπορικές μάρκες είναι σχεδιασμένες για να αντανακλούν τα όνειρα, τις προσδοκίες και τους φόβους μας, ίσως μια γρήγορη ματιά σε δύο εκστρατείες από κορυφαίες μάρκες μπορεί να είναι κατατοπιστική εδώ. **Και οι δύο περιστρέφονται γύρω από την ιδέα της ελευθερίας.** Πρώτον, υπάρχει η εκστρατεία της Harley Davidson: «Ζήστε έξω από το κλουβί» («Live Cage Free»). Καβαλήστε το άτι σας και δραπετεύστε. Και μετά η καμπάνια της Merrell: «Ας το σκάσουμε» («Let's Get Outside») -να 'χαν οι λογαριασμοί φτερά...

Θα διερευνήσουμε κάποιες άλλες διαφημίσεις παρακάτω. Άλλωστε, είναι εκπληκτικά εύκολο να βρείτε παραδείγματα του **«κλουβιού» ως διαφημιστική μεταφορά- αντανακλώντας το γεγονός ότι** το να μην είναι «μέσα σε ένα κλουβί» είναι τόσο

λύση των παρακάτω ορισμό:

Η σύγχρονη κατάσταση, χαρακτηρίζεται από την ελευθερία και τη δημοκρατία, και διασφαλίζεται από θεσμικά όργανα (θεσμούς) που βασίζονται στην αρχή της ελεύθερης συνάθροισης. Ο πιο σημαντικός από αυτούς τους θεσμούς είναι η δημοκρατική πολιτεία, η οικονομία της αγοράς και η αυτόνομη αναζήτηση της αλήθειας, που ονομάζεται επιστήμη. Αν και αυτή ήταν η κύρια ανάλυση της νεωτερικότητας, μια εναλλακτική, κριτική ερμηνεία γρήγορα έκανε την εμφάνισή της, αντιπαραθέτοντας την εικόνα της πειθαρχίας που θα επιβληθεί από τους σύγχρονους θεσμούς, με εκείνη της ελευθερίας.

Το κλουβί ως μεταφορικό σύμβολο αφορά την πειθάρχηση της ελευθερίας. Αυτή η παρατήρηση για την αλληγορία με το κλουβί δεν είναι καθόλου πρωτότυπη. **Το 1930, ο κοινωνιολόγος Max Weber επινόησε τον όρο «σιδερένιο κλουβί» για να αναφερθεί στον αυξημένο εξορθολογισμό που συνεπάγεται η ανάπτυξη των δυτικών κοινωνιών καπιταλισμού:**

«Ο πουριτανισμός έχει παίξει έναν ρόλο στη δημιουργία του «σιδερένιου κλουβιού», μέσα στο οποίο ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να υπάρχει - μια όλο και πιο γραφειοκρατική τάξη από την οποία η «αυθόρμητη απόλαυση της ζωής» έχει περικοπεί ανηλεώς». «Ο πουριτανισμός», καταλήγει ο Weber, «ήθελε να εργαστεί πάνω σε ένα όραμα. Εμείς είμαστε αναγκασμένοι να το πράξουμε».

Ο George Ritzer πιστεύει ότι η σύγχρονη κοινωνία έχει πάει ένα βήμα παραπέρα. Αναλύοντας το «σιδερένιο κλουβί» του Weber, ο ίδιος πιστεύει ότι:

Μια κοινωνία που χαρακτηρίζεται από ορθολογισμό είναι εκείνη η οποία τονίζει την αποτελεσματικότητα, την προβλεψιμότητα, την υπολογισιμότητα, την αντικατάσταση της μη ανθρώπινης από ανθρώπινη τεχνολογία, και τον έλεγχο της αβεβαιότητας... Το μοντέλο του εξορθολογισμού, τουλάχιστον στη σύγχρονη Αμερική, δεν είναι πλέον η γραφειοκρατία, αλλά θα μπορούσαμε να το περιγράψουμε ως ένα εστιατόριο fast-food. Ως εκ τούτου, η ανησυχία μας εδώ είναι αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί η McDonaldoποίηση της κοινωνίας.

Ενώ υπάρχουν οφέλη για την «προβλεψιμότητα» και την «εξειδίκευση» του τί είναι διαθέσιμο σε μια κοινωνία, αυτή η ομοιομορφία εναντιώνεται σε ιδέες υπέρ της ελευθερίας και της αυτο-έκφρασης. Ο ορθολογισμός οδηγεί στην αποτελεσματικότητα ως στόχο, και αυτό από μόνο του γίνεται όλο και πιο πολύ ένας στόχος που θα πρέπει να πραγματοποιήσουμε. Κατά τη διαδικασία του εξορθολογισμού αισθανόμαστε από-ανθρωποποιημένοι. Είναι αυτό που ψυχολογικά κάνουν τα κλουβιά.

Όταν σκεφτόμαστε ΜΕΣΩ κλουβιών, το «ΚΛΟΥΒΙ» είναι ένα δοχείο-αλληγορία.

Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 82-83. Για τις δραστηριότητες και την τύχη των αναρχικών στη Ρωσία τη δεκαετία του 1920 βλέπε επίσης: Nikitin A.L. Mistiki, rozenkreitsery i tampliery v Sovetskoi Rossii: issledovaniya i materialy. M. 2000; Bykovskiy S. Anarkhisty - chleny Vsesoyuznogo obshchestva politkatorzhan i ssylnoposelentsev. // Vsesoyuznoye obshchestvo politkatorzhan i ssylnoposelentsev. Obrazovaniye, razvitiye, likvidatsiya. 1921-1935. M. 2004. S. 83-108; Dolzhanskaya L.A. «Ya byl i ostalsya anarkhistom». Sudba Franchesko Getstsi (po materialam sledstvennogog dela). // Pyotr Alexeyevich Kropotkin I problemy modelirovaniya istoriko-kulturnogo razvitiya tsivilizatsii: materialy mezhdunarodnoi nauchnoi konferentsii. SPb. 2005. S. 238-256.

3. Βλ.: Nikitin A.L. Op. cit.; Orden rossiyskikh tampliyerov. Tt. 1-3. M. 2003.

4. Leontiyev Ya.V. Op. cit. S. 160-162. Shubin A.V. Anarkhiya - mat poryadka. Mezhdu krasnymi i belymi. M. 2005. S. 378-380.

5. Για περισσότερες λεπτομέρειες γι' αυτήν την καμπάνια βλέπε: Kulyshev Yu. Sakko i Vantsetti. M. 1963. S. 38, 43, 44. Για τα κείμενα των αιτήσεων της Εκτελεστικής Επιτροπής Comintern βλέπε: Gornev A. Borba za Sakko i Vantsetti. M. 1927. S. 30-32.

6. GARF (Κρατικό αρχείο της Ρωσικής Ομοσπονδίας). F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 21 ob – 22.

7. Ό.π.π., L. 6 ob.

8. Σύζυγος - Anna Lvovna Nisnevich (γεννημένη το 1895).

9. Θυγατέρα - Liya Nonovna Varshavskaya (γεννημένη το 1919).

10. Pavel Petrovich Gerasimchuk, τυπογράφος, από το 1924, ένας από τους ιδρυτές του αναρχο-συνδικαλιστικού εκδοτικού οίκου «Golos truda» («Φωνή της Εργασίας»). Ο Varshavskiy τον ήξερε από το 1925, την εποχή που ο Gerasimchuk δούλευε στο αναρχικό βιβλιοπωλείο Federatsiya (Ομοσπονδία) στη Μόσχα, απ' όπου αγόραζε αναρχικά βιβλία.

11. GARF. F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 38.

12. Ό.π. L. 22.

13. Αυτό το σημείωμα και τα περιεχόμενά του αναφέρονται στα αντίγραφα του αρχείου της ανάκρισης του Varshavskiy το 1927. Αλλά ούτε το σημείωμα το ίδιο ή αντίγραφό του περιλαμβάνονται στην υπόθεση.

14. GARF. F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 43.

15. ITL (Ispravitelno-trudoviye lagerya) - «Σωφρονιστικά» στρατόπεδα εργασίας.

16. GARF. F. 10035. Op. 1. D. P-30827. L. 26.

17. Ό.π. L. 2.

18. Ό.π. L. 18.

19. Ό.π. L. 22 ob.., 31.

20. Ό.π. L. 21, 24, 27.

21. Ό.π. L. 49, 56, 60, 62.

22. Ό.π. L. 41.

23. Dmitry Ivanovich Rublyov, μεταπτυχιακός φοιτητής στο Κρατικό Πανεπιστήμιο Ανθρωπιστικών Σπουδών (Μόσχα).

Μετάφραση-Απόδοση από την αγγλική γλώσσα:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ή το πέρασμά τους μέσω αυτών. Δεν σημαίνει πως αυτό δείχνει ότι όλα όσα σκέφτονται για τη ζωή στην πόλη είναι αρνητικά, αλλά ότι τα σύνθετα αποτελέσματα του αγώνα για να διατηρήσουν την ατομικότητα και την αίσθηση της ανεξαρτησίας μεταξύ τόσων πολλών ανθρώπων έχει ως αποτέλεσμα ορισμένες συγκλίσεις στις αστικές εμπειρίες. Όντας μία μονάδα μέσα στις μάζες, στο πλαίσιο της συμπυκνωμένης φύσης της ζωής στην πόλη, οδηγούμαστε σε άμεσες συγκρίσεις για πράγματα που εμείς βάζουμε σε κλουβιά προκειμένου να εκφράσουμε το πώς αισθανόμαστε για τη ζωή μας: **«Νιώθω σαν αρουραίος μέσα σε λαβύρινθο», «είμαστε στοιβαγμένοι σαν κότες στο κοτέτσι στην πολυκατοικία μου» ή «οι πόλεις γίνονται όλο και πιο πολυσύχναστες, είμαστε σαν σαρδέλες σε κουτί».**

«Όταν γυρίσω ανάποδα ένα καρότσι σούπερ μάρκετ, σχηματίζει ένα κλουβί που χρησιμοποιώ για να προστατέψω τον εαυτό μου από τον καταναλωτισμό.» **(Jarod Kintz)**

Εάν οι εμπορικές μάρκες είναι σχεδιασμένες για να αντανακλούν τα όνειρα, τις προσδοκίες και τους φόβους μας, ίσως μια γρήγορη ματιά σε δύο εκστρατείες από κορυφαίες μάρκες μπορεί να είναι κατατοπιστική εδώ. **Και οι δύο περιστρέφονται γύρω από την ιδέα της ελευθερίας**. Πρώτον, υπάρχει η εκστρατεία της Harley Davidson: «Ζήστε έξω από το κλουβί» («Live Cage Free»). Καβαλήστε το άτι σας και δραπετεύστε. Και μετά η καμπάνια της Merrell: «Ας το σκάσουμε» («Let's Get Outside») -να 'χαν οι λογαριασμοί φτερά...

Θα διερευνήσουμε κάποιες άλλες διαφημίσεις παρακάτω. Άλλωστε, είναι εκπληκτικά εύκολο να βρείτε παραδείγματα του **«κλουβιού» ως διαφημιστική μεταφορά- αντανακλώντας το γεγονός ότι το να μην είσαι «μέσα σε ένα κλουβί» είναι τόσο ηχηρό και σε κινητοποιεί.**

Η χρήση του κλουβιού δεν περιορίζεται στη διαφήμιση. Π.χ. είναι ενδιαφέρουσα μια πρόσφατη εγκατάσταση τέχνης στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, όπου κλουβιά πουλιών ήταν κρεμασμένα ως μέρος ενός έργου τέχνης δρόμου. Ενώ ο στόχος ήταν να «γεννηθούν καινοτόμες και συναρπαστικές ιδέες για να μετατρέψουν προσωρινά τα σοκάκια της πόλης μας με τη συμμετοχή έργων τέχνης και πρωτότυπων ιδεών», αυτή η αντιπαράθεση φαίνεται να θυμίζει το ακριβώς αντίθετο - **ζωή σε κλουβιά και απουσία ελευθερίας ή φυσικότητας στην πόλη.**

να αναφερθεί στον αυξημένο εξορθολογισμό που συνεπάγεται η ανάπτυξη των δυτικών κοινωνιών καπιταλισμού:

«Ο πουριτανισμός έχει παίξει έναν ρόλο στη δημιουργία του «σιδερένιου κλουβιού», μέσα στο οποίο ο σύγχρονος άνθρωπος πρέπει να υπάρχει - μια όλο και πιο γραφειοκρατική τάξη από την οποία η «αυθόρμητη απόλαυση της ζωής» έχει περικοπεί ανηλεώς». «Ο πουριτανισμός», καταλήγει ο Weber, «ήθελε να εργαστεί πάνω σε ένα όραμα. Εμείς είμαστε αναγκασμένοι να το πράξουμε».

Ο George Ritzer πιστεύει ότι η σύγχρονη κοινωνία έχει πάει ένα βήμα παραπέρα. Αναλύοντας το «σιδερένιο κλουβί» του Weber, ο ίδιος πιστεύει ότι:

Μια κοινωνία που χαρακτηρίζεται από ορθολογισμό είναι εκείνη η οποία τονίζει την αποτελεσματικότητα, την προβλεψιμότητα, την υπολογισιμότητα, την αντικατάσταση της μη ανθρώπινης από ανθρώπινη τεχνολογία, και τον έλεγχο της αβεβαιότητας... Το μοντέλο του εξορθολογισμού, τουλάχιστον στη σύγχρονη Αμερική, δεν είναι πλέον η γραφειοκρατία, αλλά θα μπορούσαμε να το περιγράψουμε ως ένα εστιατόριο fast-food. Ως εκ τούτου, η ανησυχία μας εδώ είναι αυτό που θα μπορούσε να ονομαστεί η McDonaldοποίηση της κοινωνίας.

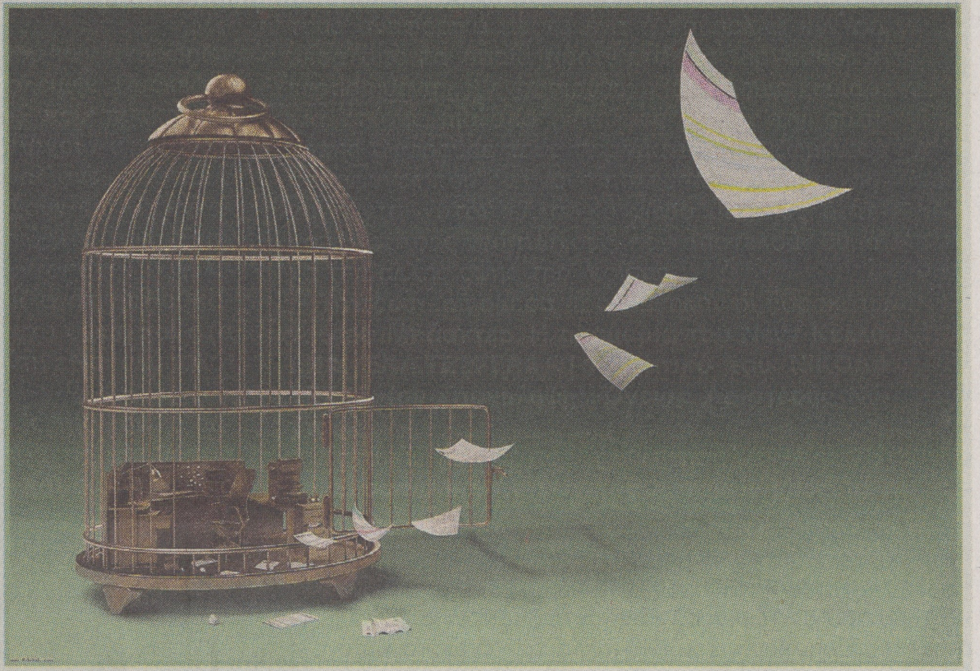
Ενώ υπάρχουν οφέλη για την «προβλεψιμότητα» και την «εξειδίκευση» του τί είναι διαθέσιμο σε μια κοινωνία, αυτή η ομοιομορφία εναντιώνεται σε ιδέες υπέρ της ελευθερίας και της αυτο-έκφρασης. Ο ορθολογισμός οδηγεί στην αποτελεσματικότητα ως στόχο, και αυτό από μόνο του γίνεται όλο και πιο πολύ ένας στόχος που θα πρέπει να πραγματοποιήσουμε. Κατά τη διαδικασία του εξορθολογισμού αισθανόμαστε από-ανθρωποποιημένοι. Είναι αυτό που ψυχολογικά κάνουν τα κλουβιά.

Όταν σκεφτόμαστε ΜΕΣΩ κλουβιών, το «ΚΛΟΥΒΙ» είναι ένα δοχείο-αλληγορία.

Έτσι, αν δεχτούμε ότι η ανθρωπότητα μπορεί να αισθάνεται ότι «εγκλωβίζεται» από την επιτυχία του σχεδίου της νεωτερικότητας, αυτό δημιουργεί ψυχολογικά ζητήματα. Είναι ενδιαφέρον από μια σημειωτική προσέγγιση για να καταλάβουμε πώς και γιατί χρησιμοποιούμε το συμβολισμό του κλουβιού, και πιο συγκεκριμένα, το κλουβί για πουλιά. Αν πάμε τη σκέψη μας ένα βήμα πίσω, όλα τα κλουβιά μπορούν να οριστούν ως δοχείο-αλληγορία (μεταφορά). Ο ρόλος της μεταφορικής σκέψης ορίζεται από τους Lakoff και Turner:

Μια «μεταφορά είναι ένα εργαλείο τόσο συνηθι-

(α' μέρος) Η Σημειωτική του Κλουβιού για τα Πουλιά

σμένο που το χρησιμοποιούμε ασυνείδητα και αυτόματα... είναι αναντικατάστατη: η αλληγορία μας επιτρέπει να κατανοήσουμε τον εαυτό μας και τον κόσμο μας με τρόπους που άλλοι τρόποι σκέψης αδυνατούν.» (Lakoff και Turner, 1989: xi).

Δεν είναι όλες οι αλληγορίες ίσες, κάποιες κολλάνε στο μυαλό μας με ένα πιο «φυσικό ταίριασμα»: ... *Ορισμένες* αλληγορίες *δεν είναι τόσο εύκολο να τροποποιηθούν ή να χειραγωγηθούν για να εξυπηρετήσουν τους ρητορικούς σκοπούς. Μέσα στο ευρύ σύμπαν των μεταφορών, κάποιες μοιάζουν πιο φυσικές από ό,τι άλλες, σχεδόν σαν να μην «επιλέγονται».*

Ένα δοχείο-αλληγορία προκαλεί την αίσθηση ενός «περιέκτη». Αυτή είναι μια από τις διάχυτες αλληγορίες που σου εντυπώνονται. Χρησιμοποιούμε αυτό το είδος της αλληγορίας σε τακτική βάση σε ένα ευρύ φάσμα της σκέψης, π.χ. όταν μιλάμε για επιχειρήματα, είναι από την άποψη της περιεκτικότητας: «Το επιχείρημά σας δεν έχει πολύ περιεχόμενο» ή «Το επιχείρημά σας είναι κενό» ή «Το επιχείρημα αυτό είναι διάτρητο» ή «Το επιχείρημα αυτό χάσκει» κ.λπ. Αν τα επιχειρήματα «ζεστό ή κρύο», ο Zoltán Kövecses μπόρεσε να προσδιορίσει ότι «τα αγγλικά, τα ιαπωνικά, τα κινέζικα, τα Ουγγρικά, η γλώσσα των Γουολόφ[1], η γλώσσα των Ζουλού, τα πολωνικά, και άλλες, έχουν την μεταφορά για το θυμωμένο άτομο ως ένα δοχείο υπό πίεση σε διάφορους βαθμούς. Έτσι, ο τρόπος με τον οποίον κατανοούμε τον κόσμο, με κάποιες πολιτισμικές διαφορές στα συμφραζόμενα, είναι ίδιος, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που χρησιμοποιείται. Αυτό δεν αφορά μόνο το πώς αντιλαμβανόμαστε τα αρνητικά συναισθήματα -πιο θετικά συναισθήματα όπως η ευτυχία ή η αγάπη, επίσης, υποδηλώνονται με τις αλληγορίες για περιέκτες -τόσο στις ανατολικές όσο και τις δυτικές κουλτούρες. **Διαπολιτισμικά**

περιορίζονται». Τα κλουβιά περιορίζουν την ελευθερία κατά τον τρόπο με τον οποίο περιορίζουν την κίνηση. **Ωστόσο, τα κλουβιά είναι διαφορετικά από άλλα είδη φυλάκισης επειδή επιτρέπουν τόσο ο φυλακισμένος όσο και ο φύλακας να βλέπουν ο ένας τον άλλον. Ο φυλακισμένος έχει μόνιμη επίγνωση του τί βρίσκεται στην άλλη πλευρά - η γοητεία της ελευθερίας.**

Ο Paul Duro, στην συζήτηση για την ρητορική των πλαισίων ως ένα εννοιολογικό όχημα στον τρόπο σκέψης μας, επιχειρηματολογεί ότι **τα «πλαίσια» δημιουργούν το νόημά τους, τόσο σε ό, τι περιέχουν, όσο και σε ό,τι κρατούν απ' έξω.** Το *προστατευτικό κλουβί* είναι κάτι που κρατά τον κίνδυνο έξω από αυτό. Ίσως η πιο εντυπωσιακή εκδοχή αυτού είναι το κλουβί για να βλέπεις υποβρυχίως καρχαρίες, έως κάτι πιο προσιτό όπως ένα φωτιστικό από σύρμα, ή ακόμα και η ανθρώπινη καρδιά που βρίσκεται μέσα σε ένα κλουβί από πλευρά. Όλα αυτά δείχνουν ότι τα κλουβιά μπορούν να οριστούν από αυτό που κρατούν απ' έξω, καθώς και από αυτό που περιορίζουν εντός τους.

Η παράνοια είναι σχετική. Εξαρτάται από το ποιος έχει κλειδώσει ποιόν και μέσα σε τι κλουβί. (Ray Bradbury)

Όταν μιλάμε για πολιτικά όρια, το κλουβί είναι μια συχνή αλληγορία. Ο Graeme Morton, όπως και άλλοι, διερευνά την περίπτωση της Σκωτίας ως ένα χρυσό κλουβί στην ανάπτυξή της. Επίσης, το κλουβί έχει συνδεθεί με τις συζητήσεις για τη βρετανική μετανάστευση. Ακόμη έχει χρησιμοποιηθεί από τον Rashid Khalidi ως αλληγορία για την ιστορία του παλαιστινιακού λαού, ή στην Αυστραλία για την αξιοπιστία των πολιτικών υποσχέσεων. Υπάρχουν πολλά ακόμη παραδείγματα από τους πολιτικούς λόγους. Εδώ μπορούμε να δούμε τόσο τις προστατευτικές

σε κλουβιά σώζεται μέχρι σήμερα σε μια σχετικά πιο παντομιμική μορφή στην επαγγελματική πάλη:

«Τα κλουβιά είναι μια από τις παλαιότερης μορφής περιβόλους που χρησιμοποιούνται στην επαγγελματική πάλη. Σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς, η πρώτη μάχη σε κλουβί οποιουδήποτε είδους πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου του 1937 στην Ατλάντα, της Τζώρτζια. Αυτός ο αγώνας έγινε μέσα σε ένα ρινγκ που περιβαλλόταν από κοτετσόσυρμα, προκειμένου να κρατήσει μέσα τους αθλητές και οποιαδήποτε πιθανή παρεμβολή έξω.

Η WWE έχει τέσσερις τύπους «αγώνα σε κλουβί», τον καθένα με τους δικούς του κανόνες, έθιμα και μύθους. Ωστόσο, είναι σαφές ότι ορισμένες από τις ρωμαϊκές παραδόσεις συνεχίζουν με παράνομους υπόγειους αγώνες να εξακολουθούν να λαμβάνουν χώρα και σήμερα, π.χ. λάτρεις της πάλης πλήρωναν $300 τη βραδιά για

δικαστικά συστήματα όπου γίνεται αναφορά **στο κλουβί του εναγόμενου**. Ο M. Cherif Bassiouni πρότεινε ότι η αιτία γι' αυτά προερχόταν από τον Μεσαίωνα. «Το αρχικό σκεπτικό για να γίνει αυτό ήταν ο φόβος ότι οι ποινικοί κατηγορούμενοι θα επιτεθούν ή θα εκφοβίσουν τους μάρτυρες ή τους δικαστές». Ή από μια άλλη σκοπιά, είναι ένας τρόπος για να πούμε *ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου.*

Ίσως η πιο σκληρή χρήση του «κλουβιού» ήταν σε μια πρακτική που είναι γνωστή ως *Gibbeting*, **όπου ο δράστης ήταν κρεμασμένος σε ένα σιδερένιο κλουβί μέχρι να πεθάνει και να αποτελεί μέσο παραδειγματισμού από το κράτος.**

Μια από τις πιο διάσημες πολιτικές χρήσεις αυτής της τιμωρίας ήταν στο Münster, της Γερμανίας, όπου τα κλουβιά βρίσκονται ακόμα κρεμασμένα στο κέντρο της πόλης.

Στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων σε

ποιες κολλάνε στο μυαλό μας με ένα πιο «φυσικό ταίριασμα»: ... *Ορισμένες αλληγορίες δεν είναι τόσο εύκολο να τροποποιηθούν ή να χειραγωγηθούν για να εξυπηρετήσουν τους ρητορικούς σκοπούς. Μέσα στο ευρύ σύμπαν των μεταφορών, κάποιες μοιάζουν πιο φυσικές από ό,τι άλλες, σχεδόν σαν να μην «επιλέγονται».*

Ένα δοχείο-αλληγορία προκαλεί την αίσθηση ενός «περιέκτη». Αυτή είναι μια από τις διάχυτες αλληγορίες που σου εντυπώνονται. Χρησιμοποιούμε αυτό το είδος της αλληγορίας σε τακτική βάση σε ένα ευρύ φάσμα της σκέψης, π.χ. όταν μιλάμε για επιχειρήματα, είναι από την άποψη της περιεκτικότητας: «Το επιχείρημά σας δεν έχει πολύ περιεχόμενο» ή «Το επιχείρημά σας είναι κενό» ή «Το επιχείρημα αυτό είναι διάτρητο» ή «Το επιχείρημα αυτό χάσκει» κ.λπ. Αν τα επιχειρήματα «ζεστό ή κρύο», ο Zoltán Kövecses μπόρεσε να προσδιορίσει ότι «τα αγγλικά, τα ιαπωνικά, τα κινέζικα, τα Ουγγρικά, η γλώσσα των Γουολόφ[1], η γλώσσα των Ζουλού, τα πολωνικά, και άλλες, έχουν την μεταφορά για το θυμωμένο άτομο ως ένα δοχείο υπό πίεση σε διάφορους βαθμούς. Έτσι, ο τρόπος με τον οποίον κατανοούμε τον κόσμο, με κάποιες πολιτισμικές διαφορές στα συμφραζόμενα, είναι ίδιος, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που χρησιμοποιείται. Αυτό δεν αφορά μόνο το πώς αντιλαμβανόμαστε τα αρνητικά συναισθήματα -πιο θετικά συναισθήματα όπως η ευτυχία ή η αγάπη, επίσης, υποδηλώνονται με τις αλληγορίες για περιέκτες -τόσο στις ανατολικές όσο και τις δυτικές κουλτούρες. **Διαπολιτισμικά φαίνεται να υπάρχει μια κοινή χρήση, από διαφορετικούς πολιτισμούς, του σώματος ως δοχείο για τα συναισθήματά μας.** Μπορούμε να μιλήσουμε για τις κοινωνίες ως περιορισμένες, π.χ. όταν σκεφτόμαστε μια ευτυχισμένη κοινωνία, είναι σε αρμονία και ήσυχη- όταν δεν είναι, βρίσκεται σε σημείο βρασμού. Αυτό καταδεικνύει ότι μέρος της ισχύος του κλουβιού ως δοχείο-αλληγορία είναι το ότι υποδηλώνει μια πολύ συναισθηματική και σπλαχνική απόκριση στη σκέψη μας.

Όταν κοιτάξουμε πιο συγκεκριμένα τα κλουβιά, σαν συγκεκριμένη παραλλαγή του δοχείου-αλληγορία, υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τύποι. Δεδομένου ότι στην παρούσα έρευνα, ενδιαφέρομαι για το κλουβί για πουλιά, θα αναφερθώ μόνο

σμένος έχει μόνιμη επίγνωση του τί βρίσκεται στην άλλη πλευρά - η γοητεία της ελευθερίας.

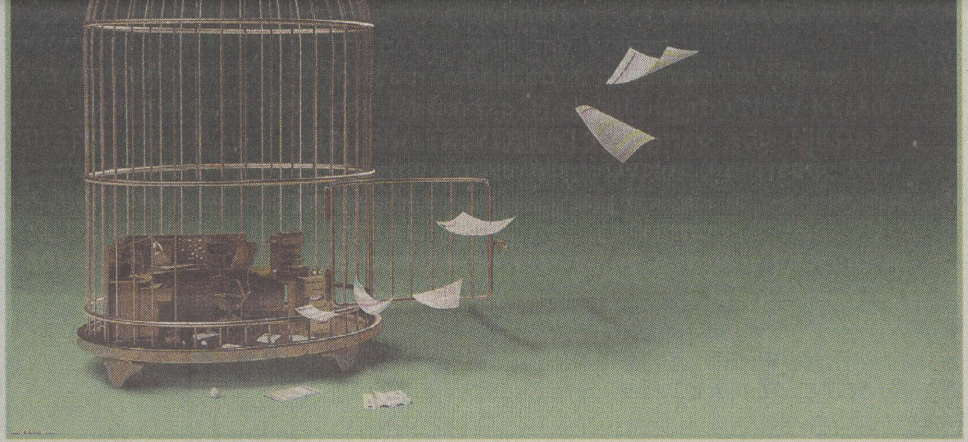
Ο Paul Duro, στην συζήτηση για την ρητορική των πλαισίων ως ένα εννοιολογικό όχημα στον τρόπο σκέψης μας, επιχειρηματολογεί ότι **τα «πλαίσια» δημιουργούν το νόημά τους, τόσο σε ό, τι περιέχουν, όσο και σε ό,τι κρατούν απ' έξω.** Το *προστατευτικό κλουβί* είναι κάτι που κρατά τον κίνδυνο έξω από αυτό. Ίσως η πιο εντυπωσιακή εκδοχή αυτού είναι το κλουβί για να βλέπεις υποβρυχίως καρχαρίες, έως κάτι πιο προσιτό όπως ένα φωτιστικό από σύρμα, ή ακόμα και η ανθρώπινη καρδιά που βρίσκεται μέσα σε ένα κλουβί από πλευρά. Όλα αυτά δείχνουν ότι τα κλουβιά μπορούν να ορίσουν από αυτό που κρατούν απ' έξω, καθώς και από αυτό που περιορίζουν εντός τους.

Η παράνοια είναι σχετική. Εξαρτάται από το ποιος έχει κλειδώσει ποιόν και μέσα σε τι κλουβί. (Ray Bradbury)

Όταν μιλάμε για πολιτικά όρια, το κλουβί είναι μια συχνή αλληγορία. Ο Graeme Morton, όπως και άλλοι, διερευνά την περίπτωση της Σκωτίας ως ένα χρυσό κλουβί στην ανάπτυξή της. Επίσης, το κλουβί έχει συνδεθεί με τις συζητήσεις για τη βρετανική μετανάστευση. Ακόμη έχει χρησιμοποιηθεί από τον Rashid Khalidi ως αλληγορία για την ιστορία του παλαιστινιακού λαού, ή στην Αυστραλία για την αξιοπιστία των πολιτικών υποσχέσεων. Υπάρχουν πολλά ακόμη παραδείγματα από τους πολιτικούς λόγους. Εδώ μπορούμε να δούμε τόσο τις προστατευτικές πτυχές όσο και τις περιοριστικές πτυχές του συμβολισμού του κλουβιού μέσα από αυτά τα παραδείγματα για το πώς μιλάμε για την κοινωνία και την πολιτική. Το πώς μιλάμε για τις κοινωνίες μας **συλλογικά μπορεί να περιέχεται μέσα στο δοχείο-αλληγορία.**

ΚΥΡΙΟΙ ΤΥΠΟΙ ΚΛΟΥΒΙΩΝ ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑΜΕ

Τα κλουβιά εξακολουθούν να υποδηλώνουν την ύπαρξη ζώων μέσα σε αυτά ως πρωταρχική σκέψη. Υπάρχουν πολλές δραστικές αιτίες που υποστηρίζουν πιο ανθρώπινη μεταχείριση των κατοικιδίων, των εμπορικών ζώων και όσων βρίσκονται σε ζωολογικούς κήπους. Η

σε κλουβιά σώζεται μέχρι σήμερα σε μια σχετικά πιο παντομιμική μορφή στην επαγγελματική πάλη:

«Τα κλουβιά είναι μια από τις παλαιότερης μορφής περιβόλους που χρησιμοποιούνται στην επαγγελματική πάλη. Σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς, η πρώτη μάχη σε κλουβί οποιουδήποτε είδους πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου του 1937 στην Ατλάντα, της Τζώρτζια. Αυτός ο αγώνας έγινε μέσα σε ένα ρινγκ που περιβαλλόταν από κοτετσόσυρμα, προκειμένου να κρατήσει μέσα τους αθλητές και οποιαδήποτε πιθανή παρεμβολή έξω.

Η WWE έχει τέσσερις τύπους «αγώνα σε κλουβί», τον καθένα με τους δικούς του κανόνες, έθιμα και μύθους. Ωστόσο, είναι σαφές ότι ορισμένες από τις ρωμαϊκές παραδόσεις συνεχίζουν με παράνομους υπόγειους αγώνες να εξακολουθούν να λαμβάνουν χώρα και σήμερα, π.χ. λάτρεις της πάλης πλήρωναν $300 τη βραδιά για να παρακολουθήσουν άνδρες σε παράνομους αγώνες σε κλουβί στη Μελβούρνη της Αυστραλίας το 2013.

ΦΥΛΑΚΙΣΗ

«Οι φυλακές είναι οι ναοί όπου οι διάβολοι μαθαίνουν να λυμαίνονται. Κάθε φορά που γυρίζουμε το κλειδί στρίβουμε το μαχαίρι της μοίρας, γιατί κάθε φορά που κλείνουμε σε ένα κλουβί έναν άνθρωπο τον κλείνουμε μέσα με μίσος». (Gregory David Roberts, Shantaram)

Η λέξη ***jail ή gaol*** (φυλακή) έχει ετυμολογική ρίζα στην λατινική ***cavea* «cage»** (κοίλο, «κλουβί»). Ωστόσο, δεν χρησιμοποιείται η λέξη κλουβί, καθώς αυτό είναι

δικαστικά συστήματα όπου γίνεται αναφορά **στο κλουβί του εναγόμενου**. Ο M. Cherif Bassiouni πρότεινε ότι η αιτία γι' αυτά προερχόταν από τον Μεσαίωνα. «Το αρχικό σκεπτικό για να γίνει αυτό ήταν ο φόβος ότι οι ποινικοί κατηγορούμενοι θα επιτεθούν ή θα εκφοβίσουν τους μάρτυρες ή τους δικαστές». Ή από μια άλλη σκοπιά, είναι ένας τρόπος για να πούμε *ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου.*

Ίσως η πιο σκληρή χρήση του «κλουβιού» ήταν σε μια πρακτική που είναι γνωστή ως *Gibbeting*, **όπου ο δράστης ήταν κρεμασμένος σε ένα σιδερένιο κλουβί μέχρι να πεθάνει και να αποτελεί μέσο παραδειγματισμού από το κράτος**.

Μια από τις πιο διάσημες πολιτικές χρήσεις αυτής της τιμωρίας ήταν στο Münster, της Γερμανίας, όπου τα κλουβιά βρίσκονται ακόμα κρεμασμένα στο κέντρο της πόλης.

Στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων σε όλη την Ευρώπη, τα κρεμάμενα κλουβιά ήταν **η θανάσιμη τιμωρία των ηγετών των Αναβαπτιστών:**

Η ηγεμονία των Αναβαπτιστών προέκυψε ως αποτέλεσμα της ριζοσπαστικοποίησης του κινήματος της Μεταρρύθμισης στο Münster. Τον Μάρτιο του 1533 το Münster είχε γίνει μια προτεσταντική πόλη, και δέχτηκε την επίθεση του καθολικού επίσκοπου, ο οποίος ήταν επίσης ο προσωρινός εγκαθιδρυμένος κυβερνήτης της πόλης. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, οι ριζοσπάστες Αναβαπτιστές κέρδιζαν όλο και μεγαλύτερη υποστήριξη. Τον Φεβρουάριο του 1534 κέρδισαν την πλειοψηφία στο δημοτικό συμβούλιο και δήλωσαν ότι το Münster θα γίνει η «Νέα Ιερουσαλήμ». Η πολιορκία γύρω από την

χείρημα αυτό χάσκει» κ.λπ. Αν τα επιχει-
ρήματα «ζεστό ή κρύο», ο Zoltán Kövecses μπόρεσε να προσδιορίσει ότι «τα αγγλικά, τα ιαπωνικά, τα κινέζικα, τα Ουγγρικά, η γλώσσα των Γουολόφ[1], η γλώσσα των Ζουλού, τα πολωνικά, και άλλες, έχουν την μεταφορά για το θυμωμένο άτομο ως ένα δοχείο υπό πίεση σε διάφορους βαθμούς. Έτσι, ο τρόπος με τον οποίον κατανοούμε τον κόσμο, με κάποιες πολιτισμικές διαφορές στα συμφραζόμενα, είναι ίδιος, ανεξάρτητα από τη γλώσσα που χρησιμοποιείται. Αυτό δεν αφορά μόνο το πώς αντιλαμβανόμαστε τα αρνητικά συναισθήματα -πιο θετικά συναισθήματα όπως η ευτυχία ή η αγάπη, επίσης, υποδηλώνονται με τις αλληγορίες για περιέκτες -τόσο στις ανατολικές όσο και τις δυτικές κουλτούρες. **Διαπολιτισμικά φαίνεται να υπάρχει μια κοινή χρήση, από διαφορετικούς πολιτισμούς, του σώματος ως δοχείο για τα συναισθήματά μας.** Μπορούμε να μιλήσουμε για τις κοινωνίες ως περιορισμένες, π.χ. όταν σκεφτόμαστε μια ευτυχισμένη κοινωνία, είναι σε αρμονία και ήσυχη- όταν δεν είναι, βρίσκεται σε σημείο βρασμού. Αυτό καταδεικνύει ότι μέρος της ισχύος του κλουβιού ως δοχείο-αλληγορία είναι το ότι υποδηλώνει μια πολύ συναισθηματική και σπλαχνική απόκριση στη σκέψη μας.

Όταν κοιτάξουμε πιο συγκεκριμένα τα κλουβιά, σαν συγκεκριμένη παραλλαγή του δοχείου-αλληγορία, υπάρχουν πολλοί διαφορετικοί τύποι. Δεδομένου ότι στην παρούσα έρευνα, ενδιαφέρομαι για το κλουβί για πουλιά, θα αναφερθώ μόνο εν συντομία σε μερικούς τρόπους που τα κλουβιά χρησιμοποιούνται σε διαφορετικά πλαίσια.

Τα κλουβιά έχουν τόσο περιοριστικές όσο και προστατευτικές λειτουργίες στον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιούνται. Η πιο συνήθης έννοια είναι περιοριστική: «Μια δομή με ράβδους ή σύρματα μέσα στην οποία τα πτηνά ή άλλα ζώα που περιορίζουν εντός τους.

Η παράνοια είναι σχετική. Εξαρτάται από το ποιος έχει κλειδώσει ποιόν και μέσα σε τι κλουβί. (Ray Bradbury)

Όταν μιλάμε για πολιτικά όρια, το κλουβί είναι μια συχνή αλληγορία. Ο Graeme Morton, όπως και άλλοι, διερευνά την περίπτωση της Σκωτίας ως ένα χρυσό κλουβί στην ανάπτυξή της. Επίσης, το κλουβί έχει συνδεθεί με τις συζητήσεις για τη βρετανική μετανάστευση. Ακόμη έχει χρησιμοποιηθεί από τον Rashid Khalidi ως αλληγορία για την ιστορία του παλαιστινιακού λαού, ή στην Αυστραλία για την αξιοπιστία των πολιτικών υποσχέσεων. Υπάρχουν πολλά ακόμη παραδείγματα από τους πολιτικούς λόγους. Εδώ μπορούμε να δούμε τόσο τις προστατευτικές πτυχές όσο και τις περιοριστικές πτυχές του συμβολισμού του κλουβιού μέσα από αυτά τα παραδείγματα για το πώς μιλάμε για την κοινωνία και την πολιτική. Το πώς μιλάμε για τις κοινωνίες μας **συλλογικά μπορεί να περιέχεται μέσα στο δοχείο-αλληγορία.**

ΚΥΡΙΟΙ ΤΥΠΟΙ ΚΛΟΥΒΙΩΝ ΠΟΥ ΣΥΝΑΝΤΑΜΕ

Τα κλουβιά εξακολουθούν να υποδηλώνουν την ύπαρξη ζώων μέσα σε αυτά ως πρωταρχική σκέψη. Υπάρχουν πολλές δραστικές αιτίες που υποστηρίζουν πιο ανθρώπινη μεταχείριση των κατοικιδίων, των εμπορικών ζώων και όσων βρίσκονται σε ζωολογικούς κήπους. Η παγκόσμια στάση απέναντι στα ζώα που βρίσκονται μέσα σε κλουβιά δεν είναι η ίδια, δεδομένου ότι έχει υπάρξει μια αυξανόμενη τάση να αντιλαμβανόμαστε τα κλουβιά ως αρνητικά στο δυτικό κόσμο.

Όταν σκεφτόμαστε ζώα σε κλουβιά, ήταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία που καθόρισε το πρότυπο για τις **μονομαχίες μέσα σε κλουβιά** για ψυχαγωγία. Τα κολοσσαία είχαν θεάματα με σκληρότητα που αφορούσαν φυλακισμένα σε κλουβιά ζώα και ανθρώπους.

Αυτή η παράδοση των αγώνων μέσα «Τα κλουβιά είναι μια από τις παλαιότερης μορφής περιβόλους που χρησιμοποιούνται στην επαγγελματική πάλη. Σύμφωνα με κάποιους ιστορικούς, η πρώτη μάχη σε κλουβί οποιουδήποτε είδους πραγματοποιήθηκε στις 25 Ιουνίου του 1937 στην Ατλάντα, της Τζώρτζια. Αυτός ο αγώνας έγινε μέσα σε ένα ρινγκ που περιβαλλόταν από κοτετσόσυρμα, προκειμένου να κρατήσει μέσα τους αθλητές και οποιαδήποτε πιθανή παρεμβολή έξω.

Η WWE έχει τέσσερις τύπους «αγώνα σε κλουβί», τον καθένα με τους δικούς του κανόνες, έθιμα και μύθους. Ωστόσο, είναι σαφές ότι ορισμένες από τις ρωμαϊκές παραδόσεις συνεχίζουν με παράνομους υπόγειους αγώνες να εξακολουθούν να λαμβάνουν χώρα και σήμερα, π.χ. λάτρεις της πάλης πλήρωναν $300 τη βραδιά για να παρακολουθήσουν άνδρες σε παράνομους αγώνες σε κλουβί στη Μελβούρνη της Αυστραλίας το 2013.

ΦΥΛΑΚΙΣΗ

«Οι φυλακές είναι οι ναοί όπου οι διάβολοι μαθαίνουν να λυμαίνονται. Κάθε φορά που γυρίζουμε το κλειδί στρίβουμε το μαχαίρι της μοίρας, γιατί κάθε φορά που κλείνουμε σε ένα κλουβί έναν άνθρωπο τον κλείνουμε μέσα με μίσος». (Gregory David Roberts, Shantaram)

Η λέξη ***jail ή gaol*** (φυλακή) έχει ετυμολογική ρίζα στην λατινική ***cavea*** **«cage»** (κοίλο, «κλουβί»). Ωστόσο, δεν χρησιμοποιείται η λέξη κλουβί, καθώς αυτό είναι παρωχημένο, σε μια πιο «συγχωρητική και προοδευτική κοινωνία», που «πιστεύει» στην αποκατάσταση του πληθυσμού των φυλακών της. Ονομάζοντας cell «κελί» το δωμάτιο της φυλακής, το συγκρίνουμε με το κελί του μοναχού, ένα μέρος για περισυλλογή και βελτίωση. Αν και η λέξη cell προέρχεται από την λατινική λέξη για το δωμάτιο -«cella», ο ρόλος των εκκλησιών στις φυλακές προτείνει αυτή τη συσχέτιση.

Υπάρχει, ακόμα, μια παράδοση στα αυτά προέρχονταν από τον Μεσαίωνα. Το αρχικό σκεπτικό για να γίνει αυτό ήταν ο φόβος ότι οι ποινικοί κατηγορούμενοι θα επιτεθούν ή θα εκφοβίσουν τους μάρτυρες ή τους δικαστές». Ή από μια άλλη σκοπιά, είναι ένας τρόπος για να πούμε *ένοχοι μέχρι αποδείξεως του εναντίου.*

Ίσως η πιο σκληρή χρήση του «κλουβιού» ήταν σε μια πρακτική που είναι γνωστή ως *Gibbeting*, **όπου ο δράστης ήταν κρεμασμένος σε ένα σιδερένιο κλουβί μέχρι να πεθάνει και να αποτελεί μέσο παραδειγματισμού από το κράτος.**

Μια από τις πιο διάσημες πολιτικές χρήσεις αυτής της τιμωρίας ήταν στο Münster, της Γερμανίας, όπου τα κλουβιά βρίσκονται ακόμα κρεμασμένα στο κέντρο της πόλης.

Στο πλαίσιο των μεταρρυθμίσεων σε όλη την Ευρώπη, τα κρεμάμενα κλουβιά ήταν **η θανάσιμη τιμωρία των ηγετών των Αναβαπτιστών:**

Η ηγεμονία των Αναβαπτιστών προέκυψε ως αποτέλεσμα της ριζοσπαστικοποίησης του κινήματος της Μεταρρύθμισης στο Münster. Τον Μάρτιο του 1533 το Münster είχε γίνει μια προτεσταντική πόλη, και δέχτηκε την επίθεση του καθολικού επίσκοπου, ο οποίος ήταν επίσης ο προσωρινός εγκαθιδρυμένος κυβερνήτης της πόλης. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, οι ριζοσπάστες Αναβαπτιστές κέρδιζαν όλο και μεγαλύτερη υποστήριξη. Τον Φεβρουάριο του 1534 κέρδισαν την πλειοψηφία στο δημοτικό συμβούλιο και δήλωσαν ότι το Münster θα γίνει η «Νέα Ιερουσαλήμ». Η πολιορκία γύρω από την πόλη γινόταν όλο και πιο ασφυκτική, και καθώς δεν υπήρξε εξωτερική στήριξη, τελικά, μέσω της προδοσίας και μετά από αρκετές αποτυχημένες προσπάθειες, ο Επίσκοπος ανακατέλαβε την πόλη στις 24 Ιουνίου του 1535.

Τρία σιδερένια «κλουβιά» κρεμάστηκαν από τον πύργο του Αγίου Lamberti με τα λείψανα των ηγετών του κινήματος των Αναβαπτιστών που εκτελέστηκαν στο Prinzipalmarkt στις 22 Γενάρη του 1536,

συνέχεια στη σελ. 14

---

1. Γλώσσα που ομιλείται στη Σενεγάλη, την Γκάμπια, την Μαυριτανία, αλλά και η γλώσσα της φυλής Γουολόφ.

Από τη στιγμή των ένοπλων επιθέσεων σε εκατοντάδες αμάχους, στο Παρίσι, τα γεγονότα σε όλο το φάσμα του σύγχρονου παγκόσμιου πολέμου επιταχύνονται.

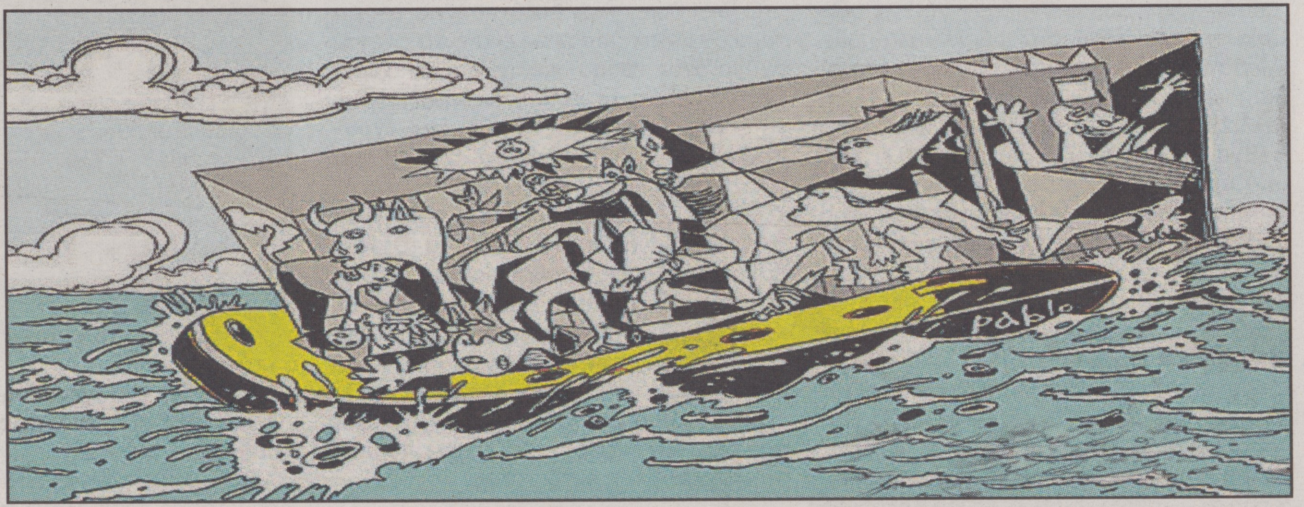
Και είναι βέβαιο πως θα επιταχύνονται διαρκώς, έτσι ώστε, σε λίγο, θα είναι αδύνατη η πλήρης κάλυψή τους, καθώς ένα πλήθος μικρών και μεγάλων αλληλοσυσχετιζόμενων γεγονότων θα δοκιμάζουν με αλλεπάλληλα σοκ το σώμα της ανθρωπότητας. Οπότε, θα επικεντρωθούμε σε ορισμένα, μόνο, σημεία του πολέμου ώστε να γίνουν ευδιάκριτες -ελπίζουμε- κάποιες βασικές στοχεύσεις του.

Κατ' αρχήν, μπορούμε να πιστέψουμε τον ισχυρισμό των ενόπλων ισλαμιστών που πραγματοποίησαν τη σφαγή στο Παρίσι; Ότι, δηλαδή, ήταν πράξη εκδίκησης -όπως ανέφεραν- για το ρόλο του Γαλλικού κράτους στη Συρία; Είναι οξύμωρο, καθώς είναι γνωστό πως η Γαλλία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στον εξοπλισμό των ισλαμιστικών ομάδων που μάχονται τον Άσσαντ και αποτελούν αυτό που οι Δυτικοί ονομάζουν «μετριοπαθή αντιπολίτευση». Όπως επίσης, είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση του διεθνούς πολιτικού κλίματος υπέρ των «μετριοπαθών» οι οποίοι ευθύνονται για πλείστες φρικαλεότητες κατά αμάχων. Εδώ, βέβαια, μπαίνει το ζήτημα του διαχωρισμού των «μετριοπαθών» από τους «σκληροπυρηνικούς» του ISIS, αλλά τα γεγονότα καταδεικνύουν πως τα όρια μεταξύ των διαφόρων ισλαμικών σχηματισμών που δρουν στη Συρία είναι πολύ θολά και συχνά υπάρχει ανταλλαγή εξοπλισμού και μαχητών μεταξύ τους, καθώς ο στόχος όλων είναι καταρχήν κοινός: Η ανατροπή του Άσσαντ και η επισημοποίηση της αλλαγής συνόρων στη Μέση Ανατολή με την ανάδυση νέων κρατικών σχηματισμών. Όπως και οι «σπόνσορες» είναι κοινοί: Σαουδική Αραβία, Κατάρ, Τουρκία υπό την υψηλή εποπτεία και συντονισμό των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Τι κάνει, λοιπόν, η Γαλλία στη Συρία που δεν συμφέρει το ISIS; Μέχρι στιγμής, τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα.

Εδώ μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός πως η Γαλλία και η Ευρώπη γενικότερα, υφίστανται τα αποτελέσματα της υποστήριξής τους στους ισλαμιστές, οι οποίοι πλέον «ξέφυγαν» και απειλούν τους «πρώην» υποστηρικτές τους. Κάτι τέτοιο ισχυρίστηκαν και οι Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες -κατά τα λεγόμενά τους- προειδοποιούσαν για ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Μπορούμε, όμως, να διατηρούμε σοβαρές αμφιβολίες για την απώλεια ελέγχου σε γεγονότα τέτοιας κλίμακας, σε έναν πόλεμο όπου ακόμα και οι ισχυρότεροι εξουσιαστές παίζουν το μέλλον τους. Κάτι που φυσικά δεν μπορεί να αποδειχθεί ακράδαντα, αλλά μόνο με έμμεσο τρόπο, παρατηρώντας

γεια στο Παρίσι να ενισχύσει τις τάσεις αποκλεισμού των μεταναστευτικών ροών; Σε τι θα συνέφερε τους ισλαμιστές η ενίσχυση της καχυποψίας ή του μίσους από την πλευρά των Ευρωπαϊκών λαών κατά των αλλόφυλων και αλλόθρησκων -και άρα επιβεβαίωση των εθνιστών της Ευρώπης- την ώρα που η ελίτ, που κρατά αυτή τη στιγμή τα ηνία στην Ευρώπη, τους «κλείνει το μάτι» επιδιώκοντας για τους δικούς της λόγους την πληθυσμιακή ανάμειξη και αλλοίωση σε όλη την Ευρωπαϊκή αυτοκρατορία;

Τα ερωτήματα αυτά δεν συνάδουν με την ευφυΐα ανθρώπων που ειπώθηκε πως ήταν σε θέση να πιάσουν

στον ύπνο το σύνολο των Ευρωπαϊκών μηχανισμών ασφαλείας. Όχι πως είναι εντελώς απίθανο, το θέμα όμως είναι πως έκαναν ακριβώς αυτό που ήθελαν οι αυτοκράτορες της Δύσης. Η εξήγηση αφορά δύο επίπεδα: το ένα είναι το μέτωπο του πολέμου στη Συρία και το άλλο το εσωτερικό μέτωπο της διαμορφούμενης Ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Δύο συνθήκες που διόλου τυχαία εξελίσσονται ταυτόχρονα και παράλληλα μεταξύ τους.

Α) Μέση Ανατολή

Η σφαγή στο Παρίσι σχετίζεται κατ' αρχήν με τη Ρωσική επέμβαση στη Συρία τους τελευταίους τρεις μήνες, η οποία αποδείχθηκε μέχρι στιγμής εξαιρετικά επιτυχημένη σε ό,τι αφορά τους διακηρυγμένους στόχους της. Όχι μόνο στο στρατιωτικό πεδίο αλλά και στο πολιτι-

χρόνο κατά του ISIS. Παράλληλα, Ρώσοι με το στρατιωτικό «κλείδωμα» και αεροπορικό έλεγχο της περιοχής κάνουν δύσκολη την οποιαδήποτε «προηγμένη» στρατιωτική Δυτική παρουσία στην περιοχή χωρίς τη δική τους συγκατάθεση.

Οι Ρώσοι, βέβαια, δεν πήγαν εκεί για να σώσουν τον κόσμο. Εάν αρνούνταν να πολεμήσουν τους ισλαμιστές στη Συρία, όχι μόνο θα έχαναν κάθε πρόσβαση στη μελλοντικά διαμορφούμενη Μέση Ανατολή, αλλά σύντομα θα ήταν αναγκασμένοι να πολεμούν τους ισλαμιστές στον Καύκασο ή και στην ίδια τη Ρωσία. Ο Πούτιν μιλά την «παραδοσιακή» κυνική γλώσσα των ρεαλιστών εξουσιαστών που δεν καθοδηγούνται από ιδεοληψίες όπως οι Δυτικοί συνάδελφοί τους. «Σεβόμαστε τα συμφέροντά σας, σεβαστείτε κι εσείς τα δικά μας, συνδιαμορφώνουμε τον κόσμο κι όλα καλά». Οι Ρώσοι έχουν αποδείξει πως δεν είναι «μοναχοφάηδες» και πως σέβονται τις «σφαίρες επιρροής» του καθενός. Απομένει και στους Δυτικούς να το αποδείξουν έστω και εξ ανάγκης...

Εκεί λοιπόν, που η Δυτική συμμαχία είχε «στριμωχθεί» σχεδόν παρακολουθώντας απλώς τους Ρώσους να κάνουν παιχνίδι, βομβαρδίζοντας όχι τόσο τον ISIS όσο τους «μετριοπαθείς» που με κόπο έστησε η CIA στην περιοχή, έρχεται η σφαγή στο Παρίσι η οποία αναζωπυρώνει τα «ηθικά» επιχειρήματα των δυτικών για ενεργότερη επιθετική παρουσία στην περιοχή. Οι Γάλλοι και οι Αμερικανοί στέλνουν από ένα αεροπλανοφόρο... Εμείς λέτε πως υποστηρίζουμε τον ISIS; Αν είναι έτσι τότε

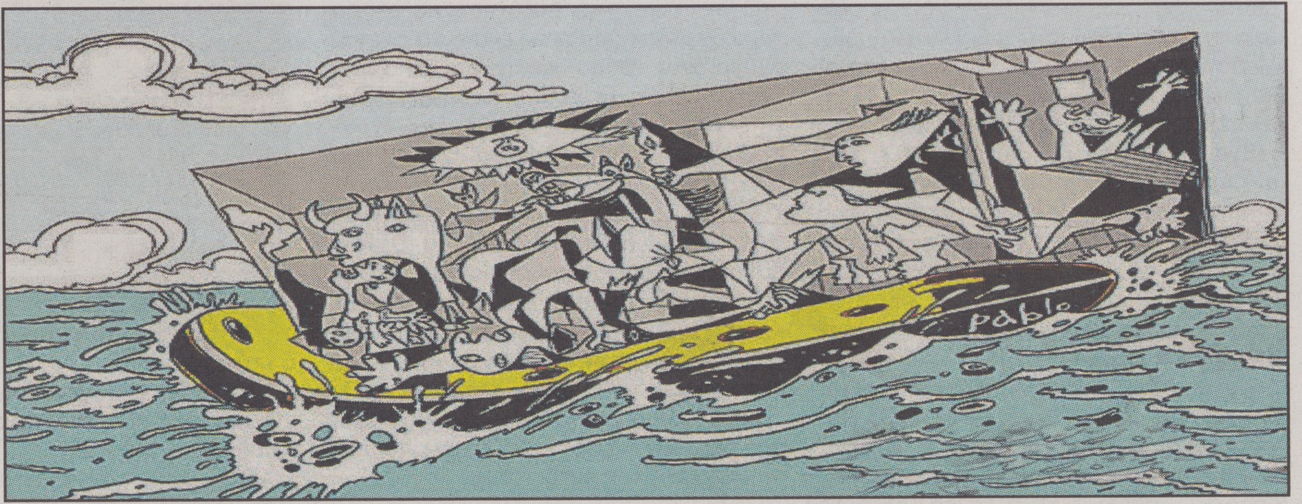
του.

Κατ' αρχήν, μπορούμε να πιστέψουμε τον ισχυρισμό των ενόπλων ισλαμιστών που πραγματοποίησαν τη σφαγή στο Παρίσι; Ότι, δηλαδή, ήταν πράξη εκδίκησης -όπως ανέφεραν- για το ρόλο του Γαλλικού κράτους στη Συρία; Είναι οξύμωρο, καθώς είναι γνωστό πως η Γαλλία έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στον εξοπλισμό των ισλαμιστικών ομάδων που μάχονται τον Άσσαντ και αποτελούν αυτό που οι Δυτικοί ονομάζουν «μετριοπαθή αντιπολίτευση». Όπως επίσης, είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαμόρφωση του διεθνούς πολιτικού κλίματος υπέρ των «μετριοπαθών» οι οποίοι ευθύνονται για πλείστες φρικαλεότητες κατά αμάχων. Εδώ, βέβαια, μπαίνει το ζήτημα του διαχωρισμού των «μετριοπαθών» από τους «σκληροπυρηνικούς» του ISIS, αλλά τα γεγονότα καταδεικνύουν πως τα όρια μεταξύ των διαφόρων ισλαμικών σχηματισμών που δρουν στη Συρία είναι πολύ θολά και συχνά υπάρχει ανταλλαγή εξοπλισμού και μαχητών μεταξύ τους, καθώς ο στόχος όλων είναι καταρχήν κοινός: Η ανατροπή του Άσσαντ και η επισημοποίηση της αλλαγής συνόρων στη Μέση Ανατολή με την ανάδυση νέων κρατικών σχηματισμών. Όπως και οι «σπόνσορες» είναι κοινοί: Σαουδική Αραβία, Κατάρ, Τουρκία υπό την υψηλή εποπτεία και συντονισμό των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Τι κάνει, λοιπόν, η Γαλλία στη Συρία που δεν συμφέρει το ISIS; Μέχρι στιγμής, τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα.

Εδώ μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός πως η Γαλλία και η Ευρώπη γενικότερα, υφίστανται τα αποτελέσματα της υποστήριξής τους στους ισλαμιστές, οι οποίοι πλέον «ξέφυγαν» και απειλούν τους «πρώην» υποστηρικτές τους. Κάτι τέτοιο ισχυρίστηκαν και οι Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες -κατά τα λεγόμενά τους- προειδοποιούσαν για ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Μπορούμε, όμως, να διατηρούμε σοβαρές αμφιβολίες για την απώλεια ελέγχου σε γεγονότα τέτοιας κλίμακας, σε έναν πόλεμο όπου ακόμα και οι ισχυρότεροι εξουσιαστές παίζουν το μέλλον τους. Κάτι που φυσικά δεν μπορεί να αποδειχθεί ακράδαντα, αλλά μόνο με έμμεσο τρόπο, παρατηρώντας τις συνολικές στοχεύσεις των κυρίαρχων σε τοπική και πλανητική κλίμακα.

Κατά δεύτερον, δεδομένου πως βρίσκεται σε εξέλιξη ένα από τα μεγαλύτερα κύματα μετανάστευσης στην Ιστορία με κατεύθυνση την Ευρωπαϊκή ήπειρο, ως αποτέλεσμα είτε των πολέμων είτε της ανέχειας στον λεγόμενο «αναπτυσσόμενο» κόσμο (Αφρική-Ασία), γιατί το ISIS να θέσει σε κίνδυνο την ομαλή ροή της θάλασσας των μεταναστών μέσω της οποίας διασφαλίζει τη διακίνηση των μαχητών του στην Ευρώπη; Ήδη παρατηρούμε την αυξανόμενη ένταση, τόσο, στον πολιτικό όσο και στον κοινωνικό χώρο όλων των Ευρωπαϊκών κρατών, όπου άλλοι θέλουν τις πόρτες ανοιχτές και άλλοι χτίζουν φράχτες. Δεν ήταν αναμενόμενο μια τέτοια ενέρ-

θρώπων που ειπώθηκε πως ήταν σε θέση να πιάσουν

στον ύπνο το σύνολο των Ευρωπαϊκών μηχανισμών ασφαλείας. Όχι πως είναι εντελώς απίθανο, το θέμα όμως είναι πως έκαναν ακριβώς αυτό που ήθελαν οι αυτοκράτορες της Δύσης. Η εξήγηση αφορά δύο επίπεδα: το ένα είναι το μέτωπο του πολέμου στη Συρία και το άλλο το εσωτερικό μέτωπο της διαμορφούμενης Ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Δύο συνθήκες που διόλου τυχαία εξελίσσονται ταυτόχρονα και παράλληλα μεταξύ τους.

Α) Μέση Ανατολή

Η σφαγή στο Παρίσι σχετίζεται κατ' αρχήν με τη Ρωσική επέμβαση στη Συρία τους τελευταίους τρεις μήνες, η οποία αποδείχθηκε μέχρι στιγμής εξαιρετικά επιτυχημένη σε ό,τι αφορά τους διακηρυγμένους στόχους της. Όχι μόνο στο στρατιωτικό πεδίο αλλά και στο πολιτικό-επικοινωνιακό. Οι Ρώσοι δεν δυσκολεύτηκαν ιδιαίτερα να αποδομήσουν τα «ηθικά» επιχειρήματα της Δυτικής συμμαχίας. Ανέδειξαν την υποστήριξη των δυτικών κρατών στους ισλαμιστές μέσω του οικονομικού και στρατιωτικού εξοπλισμού τους. Ανέδειξαν τις πωλήσεις πετρελαίου από τον ISIS στα δυτικά κράτη μέσω Τουρκίας. Ανέδειξαν το ρόλο των ισλαμιστών στη διακίνηση προσφύγων. Και τελικά οι στρατιωτικές τους επιτυχίες σε μικρό χρονικό διάστημα έκαναν και τον πλέον αδαή να αναρωτιέται για το τί ακριβώς έκαναν οι Αμερικανοί που επί ενάμισι χρόνο υποτίθεται πως βομβάρδιζαν τους ισλαμιστές. Τριάντα χιλιάδες αεροπορικές επιδρομές είχαν πραγματοποιήσει σε επτά μήνες στη Λιβύη για να ρίξουν τον Καντάφι... Και μόλις 250 σε ενάμισι

την «παραδοσιακή» κυνική γλώσσα των ρεαλιστών εξουσιαστών που δεν καθοδηγούνται από ιδεοληψίες όπως οι Δυτικοί συνάδελφοί τους. «Σεβόμαστε τα συμφέροντά σας, σεβαστείτε κι εσείς τα δικά μας, συνδιαμορφώνουμε τον κόσμο κι όλα καλά». Οι Ρώσοι έχουν αποδείξει πως δεν είναι «μοναχοφάηδες» και πως σέβονται τις «σφαίρες επιρροής» του καθενός. Απομένει και στους Δυτικούς να το αποδείξουν έστω και εξ ανάγκης...

Εκεί λοιπόν, που η Δυτική συμμαχία είχε «στριμωχθεί» σχεδόν παρακολουθώντας απλώς τους Ρώσους να κάνουν παιχνίδι, βομβαρδίζοντας όχι τόσο τον ISIS όσο τους «μετριοπαθείς» που με κόπο έστησε η CIA στην περιοχή, έρχεται η σφαγή στο Παρίσι η οποία αναζωπυρώνει τα «ηθικά» επιχειρήματα των δυτικών για ενεργότερη επιθετική παρουσία στην περιοχή. Οι Γάλλοι και οι Αμερικανοί στέλνουν από ένα αεροπλανοφόρο... Εμείς λέτε πως υποστηρίζουμε τον ISIS; Αν είναι έτσι τότε γιατί ο ISIS πραγματοποιεί και απειλεί με επιθέσεις όλη τη Δύση;

Τα θύματα του Παρισιού ήταν επιτρεπτή θυσία στην απόπειρα «αλλαγής παιχνιδιού» από πλευράς της Δυτικής συμμαχίας, μετά τις εξελίξεις που δρομολόγησε η Ρώσικη εκδοχή «αλλαγής παιχνιδιού» στην περιοχή. Αλλιώς δεν μπορούν να εξηγηθούν πράγματα που παραβιάζουν την κοινή λογική. Ο θρήνος δεν είχε κοπάσει ακόμα στο Παρίσι και μόλις λίγες μέρες μετά ο αρχηγός της ΜΙΤ (δηλαδή το ίδιο το Τουρκικό κράτος, ένα ΝΑΤΟϊκο συμμαχικό κράτος) υποστηρίζει ανοιχτά τον ISIS δηλώνοντας πως «δεν μπορεί να αγνοηθεί μια τόσο δημοφιλής δύναμη στην περιοχή» και κανείς -ούτε καν οι Γάλλοι- δεν διαμαρτύρεται στο ελάχιστο. Ποιός τελικά

Συνέχεια από τη σελ. 13

βράδυ της 31ης κλάπηκε και εξαφανίστη-

Νέα Υόρκη μετέτρεψε το στούντιο-διαμέ-

φαίνεται να γεμίζουν γρήγορα». Ο καλλι-

Η ανατροπή του Άσαντ και η επισημοποίηση της αλλαγής συνόρων στη Μέση Ανατολή με την ανάδυση νέων κρατικών σχηματισμών. Όπως και οι «σπόνσορες» είναι κοινοί: Σαουδική Αραβία, Κατάρ, Τουρκία υπό την υψηλή εποπτεία και συντονισμό των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Τι κάνει, λοιπόν, η Γαλλία στη Συρία που δεν συμφέρει το ISIS; Μέχρι στιγμής, τίποτα. Το αντίθετο μάλιστα.

Εδώ μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός πως η Γαλλία και η Ευρώπη γενικότερα, υφίστανται τα αποτελέσματα της υποστήριξής τους στους ισλαμιστές, οι οποίοι πλέον «ξέφυγαν» και απειλούν τους «πρώην» υποστηρικτές τους. Κάτι τέτοιο ισχυρίστηκαν και οι Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες, οι οποίες -κατά τα λεγόμενά τους- προειδοποιούσαν για ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Μπορούμε, όμως, να διατηρούμε σοβαρές αμφιβολίες για την απώλεια ελέγχου σε γεγονότα τέτοιας κλίμακας, σε έναν πόλεμο όπου ακόμα και οι ισχυρότεροι εξουσιαστές παίζουν το μέλλον τους. Κάτι που φυσικά δεν μπορεί να αποδειχθεί ακράδαντα, αλλά μόνο με έμμεσο τρόπο, παρατηρώντας τις συνολικές στοχεύσεις των κυρίαρχων σε τοπική και πλανητική κλίμακα.

Κατά δεύτερον, δεδομένου πως βρίσκεται σε εξέλιξη ένα από τα μεγαλύτερα κύματα μετανάστευσης στην Ιστορία με κατεύθυνση την Ευρωπαϊκή ήπειρο, ως αποτέλεσμα είτε των πολέμων είτε της ανέχειας στον λεγόμενο «αναπτυσσόμενο» κόσμο (Αφρική-Ασία), γιατί το ISIS να θέσει σε κίνδυνο την ομαλή ροή της θάλασσας των μεταναστών μέσω της οποίας διασφαλίζει τη διακίνηση των μαχητών του στην Ευρώπη; Ήδη παρατηρούμε την αυξανόμενη ένταση, τόσο, στον πολιτικό όσο και στον κοινωνικό χώρο όλων των Ευρωπαϊκών κρατών, όπου άλλοι θέλουν τις πόρτες ανοιχτές και άλλοι χτίζουν φράχτες. Δεν ήταν αναμενόμενο μια τέτοια ενέργεια να βάλει στον ύπνο το σύνολο των Ευρωπαϊκών μηχανισμών ασφαλείας. Όχι πως είναι εντελώς απίθανο, το θέμα όμως είναι πως έκαναν ακριβώς αυτό που ήθελαν οι αυτοκράτορες της Δύσης. Η εξήγηση αφορά δύο επίπεδα: το ένα είναι το μέτωπο του πολέμου στη Συρία και το άλλο το εσωτερικό μέτωπο της διαμορφούμενης Ευρωπαϊκής αυτοκρατορίας. Δύο συνθήκες που διόλου τυχαία εξελίσσονται ταυτόχρονα και παράλληλα μεταξύ τους.

Α) Μέση Ανατολή

Η σφαγή στο Παρίσι σχετίζεται κατ' αρχήν με τη Ρωσική επέμβαση στη Συρία τους τελευταίους τρεις μήνες, η οποία αποδείχθηκε μέχρι στιγμής εξαιρετικά επιτυχημένη σε ό,τι αφορά τους διακηρυγμένους στόχους της. Όχι μόνο στο στρατιωτικό πεδίο αλλά και στο πολιτικό-επικοινωνιακό. Οι Ρώσοι δεν δυσκολεύτηκαν ιδιαίτερα να αποδομήσουν τα «ηθικά» επιχειρήματα της Δυτικής συμμαχίας. Ανέδειξαν την υποστήριξη των δυτικών κρατών στους ισλαμιστές μέσω του οικονομικού και στρατιωτικού εξοπλισμού τους. Ανέδειξαν τις πωλήσεις πετρελαίου από τον ISIS στα δυτικά κράτη μέσω Τουρκίας. Ανέδειξαν το ρόλο των ισλαμιστών στη διακίνηση προσφύγων. Και τελικά οι στρατιωτικές τους επιτυχίες σε μικρό χρονικό διάστημα έκαναν και τον πλέον αδαή να αναρωτιέται για το τί ακριβώς έκαναν οι Αμερικανοί που επί ενάμισι χρόνο υποτίθεται πως βομβάρδιζαν τους ισλαμιστές. Τριάντα χιλιάδες αεροπορικές επιδρομές είχαν πραγματοποιήσει σε επτά μήνες στη Λιβύη για να ρίξουν τον Καντάφι... Και μόλις 250 σε ενάμισι χρόνο στη Συρία κατά των ισλαμιστών που δεν καθοδηγούνται από ιδεοληψίες όπως οι Δυτικοί συνάδελφοί τους. «Σεβόμαστε τα συμφέροντά σας, σεβαστείτε κι εσείς τα δικά μας, συνδιαμορφώνουμε τον κόσμο κι όλα καλά». Οι Ρώσοι έχουν αποδείξει πως δεν είναι «μοναχοφάηδες» και πως σέβονται τις «σφαίρες επιρροής» του καθενός. Απομένει και στους Δυτικούς να το αποδείξουν έστω και εξ ανάγκης...

Εκεί λοιπόν, που η Δυτική συμμαχία είχε «στριμωχθεί» σχεδόν παρακολουθώντας απλώς τους Ρώσους να κάνουν παιχνίδι, βομβαρδίζοντας όχι τόσο τον ISIS όσο τους «μετριοπαθείς» που με κόπο έστησε η CIA στην περιοχή, έρχεται η σφαγή στο Παρίσι η οποία αναζωπυρώνει τα «ηθικά» επιχειρήματα των δυτικών για ενεργότερη επιθετική παρουσία στην περιοχή. Οι Γάλλοι και οι Αμερικανοί στέλνουν από ένα αεροπλανοφόρο... Εμείς λέτε πως υποστηρίζουμε τον ISIS; Αν είναι έτσι τότε γιατί ο ISIS πραγματοποιεί και απειλεί με επιθέσεις όλη τη Δύση;

Τα θύματα του Παρισιού ήταν επιτρεπτή θυσία στην απόπειρα «αλλαγής παιχνιδιού» από πλευράς της Δυτικής συμμαχίας, μετά τις εξελίξεις που δρομολόγησε η Ρώσικη εκδοχή «αλλαγής παιχνιδιού» στην περιοχή. Αλλοιώς δεν μπορούν να εξηγηθούν πράγματα που παραβιάζουν την κοινή λογική. Ο θρήνος δεν είχε κοπάσει ακόμα στο Παρίσι και μόλις λίγες μέρες μετά ο αρχηγός της ΜΙΤ (δηλαδή το ίδιο το Τουρκικό κράτος, ένα ΝΑΤΟϊκο συμμαχικό κράτος) υποστηρίζει ανοιχτά τον ISIS δηλώνοντας πως «δεν μπορεί να αγνοηθεί μια τόσο δημοφιλής δύναμη στην περιοχή» και κανείς -ούτε καν οι Γάλλοι- δεν διαμαρτύρεται στο ελάχιστο. Ποιός τελικά

Συνέχεια από τη σελ. 13

αφού υποβλήθηκαν σε παρατεταμένα βασανιστήρια.

Η ομάδα συγγραφής Luther Blisset/Wu Ming λέει μία ιστορία για αυτό το γεγονός στο συνεργατικό ιστορικό μυθιστόρημα με τίτλο **Q**.

Η τελευταία αγγλική χρήση αυτού του κλουβιού ήταν το 1832:

Στις 3 Αυγούστου κρεμάστηκε μέσα σε κλουβί ο William Jobling, για τη δολοφονία του Nicholas Fairless. Κρεμάστηκε στο Jarrow Slake στις 6 Αυγούστου, και το βράδυ της 31ης κλάπηκε και εξαφανίστηκε από αγνώστους.

Σήμερα η φυλάκιση των ανθρώπων έχει γίνει μια μεγάλη επιχείρηση, σχεδόν βιομηχανία, σε ορισμένες χώρες. *Οι ΗΠΑ έχουν περισσότερα από 2,2 εκατομμύρια ανθρώπους πίσω από τα κάγκελα και αυτός ο αριθμός αυξάνεται συνεχώς. Στο τέλος του 2012, «υπήρχαν 4.575 φυλακές σε λειτουργία στις ΗΠΑ, τέσσερις φορές περισσότερες από τη δεύτερη θέση που κατέχει η Ρωσία με 1.029».*

Φέτος (2014), ένας **καλλιτέχνης** *από τη Νέα Υόρκη μετέτρεψε το στούντιο-διαμέρισμά του στον τελευταίο όροφο πολυκατοικίας σε κελί, προσφέροντας στους «τροφίμους» μια* **εμπειρία φυλάκισης προς 1 δολάριο** *τη βραδιά, κάτι μεταξύ ποινικού-τουρισμού και μιας μοναδική Airbnbs[2] εμπειρίας.*

Ο καλλιτέχνης δήλωσε ότι: «Οι περισσότερες νύχτες του Αυγούστου έχουν ήδη κλείσει και τα κενά του Σεπτεμβρίου φαίνεται να γεμίζουν γρήγορα». Ο καλλιτέχνης λέει ότι το τελευταίο έργο του, το οποίο έχει ως στόχο να ειδωθεί και ως ψυχολογική εμπειρία, αντιπροσωπεύει το πώς ένιωσε όταν έφτασε στις **«ΗΠΑ ως μετανάστης, γιατί στο μυαλό του, ο καθένας ζει σε ένα κλουβί».**

Μετάφραση-απόδοση Κ.

(Η συνέχεια στο επόμενο φύλλο της Διαδρομής)

2. Σάιτ που διαφημίζεις το σπίτι σου για να το νοικιάζεις τα διαστήματα που λείπεις.

«επιτίθεται» στη Γαλλία; Οι Τούρκοι; Το Ισραήλ; Οι Σαουδάραβες; Οι ίδιοι οι Γάλλοι; Οι σύμμαχοι;...

Και γιατί αυτή η εμμονή με τη Γαλλία; Λίγους μήνες μετά τα γεγονότα του Σαρλύ; Δεν έχει ισλαμιστές η Αγγλία, όπου ο ανώτατος μουφτής του Λονδίνου δηλώνει ευθαρσώς πως σε 50 χρόνια η Αγγλία θα ανήκει στους μουσουλμάνους; Δεν έχει ισλαμιστές η Ολλανδία, όπου δηλώνουν ευθαρσώς πως σε 30 χρόνια οι γυναίκες της βασιλικής οικογένειας θα φοράνε μπούργκα; Δεν έχει ισλαμιστές η Γερμανία, πολύ περισσότερους μάλιστα; Αξίζει να παρατηρηθεί πως στις χώρες αυτές αρκέσθηκαν στην επιβολή ενός καθεστώτος μιας αόριστης,

Πατήρ Πάντων Πόλεμος

αλλά κάπως πειστικής απειλής, χωρίς επιθέσεις, πανομοιότυπα σχεδόν όπως είχε γίνει και με τις επιθέσεις στο Σαρλί. Η Γαλλία σίγουρα κατέχει τη θέση συμβόλου στη σύγχρονη Ευρωπαϊκή ιστορία. Επί πλέον, η καθολική Γαλλία μπορεί και να ματώνει. Ο σκληρός πυρήνας των προτεσταντών, όχι.

Βούτυρο όλα αυτά στο ψωμί των Ρώσων που φυσικά αισθάνονται δικαιωμένοι... Σύγκλιση και συνεννόηση Πούτιν-Ολάντ... «Ελάτε στη συμμαχία που ηγούμαστε εμείς», λένε οι Ρώσοι. Και κάπου εκεί καταρρίπτεται το Ρώσικο μαχητικό αεροσκάφος, όχι βέβαια από τους Τούρκους οι οποίοι δεν θα αποτολμούσαν κάτι τέτοιο χωρίς να ποντάρουν στο ΝΑΤΟ... Τα θύματα του Παρισιού δεν θα τα εκμεταλλευτούν οι Ρώσοι για να επιβάλλουν τη δική τους εκδοχή δράσης. Η δυτική συμμαχία είναι που πρέπει να ηγηθεί και οι Ρώσοι να ακολουθήσουν... Η κατάρφος, αλλά θα κινηθεί για να ενσωματώσει και τις περιοχές της βόρειας Αφρικής και πιθανά και της Μέσης Ανατολής.

Δεδομένου πως βρίσκεται σε εξέλιξη το σχέδιο δημιουργίας των Ηνωμένων Πολιτειών της Ευρώπης και δεδομένου πως δανείζεται τεχνογνωσία από τις ΗΠΑ, όπου το αντίστοιχο εγχείρημα έχει πραγματοποιηθεί, μπορούμε να αναρωτηθούμε ποιες είναι οι ομοιότητες και οι διαφορές της μιας περίπτωσης από την άλλη. Οι ομοιότητες είναι προφανείς: Οι ελίτ που πραγματοποίησαν το εγχείρημα στις ΗΠΑ είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις Ευρωπαϊκές, συχνά δε είναι ένα και το αυτό. Μια θεμελιώδης διαφορά είναι πως οι ΗΠΑ ήταν ένα κράτος μεταναστών απ' όλον τον κόσμο. Ασύνδετων ανθρώπων δηλαδή μεταξύ τους, χωρίς κοινή ιστορία και παραδόσεις, οι οποίοι αναζητούσαν τη δική τους «Γη της Επαγγελίας». Και οι οποίοι για να τη βρουν εξολόθρευσαν σε λίγους αιώνες τους ιθαγενείς πληθυσμούς της Αμερικής. Πάνω σ' αυτήν την ετερόκλητη και ανομοιογενή μάζα μεταναστών με μοναδικό συνδετικό κρίκο το χρήμα και την επιβίωση, επιβλήθηκαν κάποιες ολιγάριθμες αλλά συμπαγείς και αποφασισμένες ευρωπαϊκές εξουσιαστικές ομάδες που διέθεταν τόσο το χρήμα όσο και την τεχνογνωσία διαχείρισης τόσο της οικονομίας όσο και των ανθρώπων και φυσικά του πολέμου.

Υπάρχει, δηλαδή, τεχνογνωσία στο πως ομογενοποιούνται τεράστιες μάζες ανθρώπων, με δεδομένο πως αυτές είναι ασύνδετες, κατακερματισμένες και χωρίς κοινή ιστορία. Κάτι που δεν συμβαίνει στον Ευρωπαϊκό χώρο. Η Ευρώπη έχει ακόμα τους «ιθαγενείς» της. Αιώνες ιστορίας και αιματηρών πολέμων έχουν παγιώσει ένα σύνολο από κατά τόπους ισχυρές παραδόσεις και ταυτότητες. Ομογενοποίηση σημαίνει πως αυτές θα πρέπει να διαλυθούν μέσα στο αμάλγαμα του Ευρωπαίου πολίτη.

Ο τρόπος, λοιπόν, που σκέφθηκαν οι Ευρωπαϊκές ελίτ (ακριβέστερα οι παγκοσμιοποιημένες ελίτ) ήταν «να γίνουμε όλοι μετανάστες». Είτε εσωτερικοί μετανάστες εντός της Ευρώπης από τους δυστυχείς που υφίστανται τον πόλεμο της «οικονομικής κρίσης», είτε εξωτερικοί μετανάστες, από τους δυστυχείς των πραγματικών πολέμων και της ανέχειας από άλλες περιοχές του κόσμου. Η βίαιη συγκέντρωση διαφοροποιημένων πληθυσμών στον ίδιο χώρο δημιουργεί δύο δυνατότητες. Από τη μια την αποδόμηση των παλαιών εθνικών διαφοροποιήσεων εντός του Ευρωπαϊκού χώρου. Από την άλλη εγγυάται την συγκρουσιακή δυναμική ανάμεσα σε ετερόκλητους πληθυσμούς που αναγκάζονται να συνυπάρξουν. Μπροτούς ξεπερνά. Την ώρα, μάλιστα, που αποτελούν και οι ίδιοι στόχο των κοσμοκρατόρων με όλο αυτό το ρεύμα μεταναστών στην περιοχή τους.

Τα θύματα του Παρισιού, λοιπόν, ήταν επιτρεπτή θυσία για την αποδοχή του ακόμη σκληρότερου ελέγχου των ευρωπαϊκών συμμοριών πάνω στον πληθυσμό της ηπείρου.

Θα τελειώσουμε επισημαίνοντας έναν ακόμη σημαντικό λόγο για τον οποίο μέρος της παγκοσμιοποιημένης ελίτ δείχνει εύνοια προς το Ισλάμ. Και για να μιλάμε συγκεκριμένα, στην ακραία εκδοχή του Ισλάμ. Την εκδοχή αυτή η οποία τρεις δεκαετίες πριν ήταν περιθωριοποιημένη εντός του μεγαλύτερου μέρους των ίδιων των μουσουλμανικών κοινωνιών, αλλά έγινε κράτος εν κράτει σταδιακά με την αμέριστη συμπαράσταση των Δυτικών υπηρεσιών μετά την εισβολή των πάλαι ποτέ Σοβιετικών στο Αφγανιστάν.

Η εύνοια αυτή δεν έχει, βέβαια, κάποιο θρησκευτικό χαρακτήρα. Οφείλεται στον άτεγκτο χαρακτήρα του καθεστώτος της Σαρία. Στον ισοπεδωτικό χαρακτήρα που διακρίνει το «Νόμο του Θεού». Στην ικανότητά του να «σκεπάζει» με τη βία ολόκληρες διαφοροποιημένες κοινωνίες και να τις φέρνει σε έναν κοινό παρονομαστή.

Μια ικανότητα που την είχε και ο Χριστιανισμός τους πρώτες αιώνες της επικράτησής του. Ο «Νόμος του Θεού» σκέπασε την τότε Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και αποτέλεσε τη βάση της διοίκησης και μακροημέρευσής της. Οι Ρωμαίοι έγιναν χριστιανοί, ακριβώς επειδή οι αυτοκράτορές τους ζήλεψαν τον έλεγχο που μπορούσε να διατηρεί το ιερατείο στους πιστούς του. Η σημερινή Δυτική αυτοκρατορία είναι ο διάδοχος της τότε Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μιας αυτοκρατορίας που στο πέρασμα των αιώνων άλλαξε χέρια.

Σήμερα, η μόνη θρησκεία που ακόμη διατηρεί τέτοια χαρακτηριστικά είναι το Ισλάμ, και κυρίως στην αιρετική -για τους Μουσουλμάνους- εκδοχή του των Ουαχαμπιστών της Σαουδικής Αραβίας που είναι και βασικοί χρηματοδότες του ISIS. Ο χριστιανισμός δεν μπορεί να παίζει πλέον τέτοιον ρόλο. Οι χριστιανικές κοινωνίες έχουν γίνει πολύ περισσότερο περίπλοκες. Δεν είναι παράξενο, για παράδειγμα, για κάποιον να θεωρεί εαυτόν χριστιανό και το βράδυ να διαβάζει Νίτσε και να μη βρίσκει καμία αντίφαση σ' αυτό, απλά να το θεωρεί ως διαφορετική φιλοσοφική θεώρηση στο δρόμο ανάπτυξης του πνεύματος. Τέτοια «πολυπλοκότητα» δεν υφίσταται στους χώρους όπου επιβάλλεται η συγκεκριμένη εκδοχή του Ισλάμ.

Επί πλέον, μόνο τυφλοί δεν βλέπουν, πλέον, πως ο

ισλαμιστές η Γερμανία, πολύ περισσότερους μάλιστα; Αξίζει να παρατηρηθεί πως στις χώρες αυτές αρκέσθηκαν στην επιβολή ενός καθεστώτος μιας αόριστης,

Πατήρ Πάντων Πόλεμος

αλλά κάπως πειστικής απειλής, χωρίς επιθέσεις, πανομοιότυπα σχεδόν όπως είχε γίνει και με τις επιθέσεις στο Σαρλί. Η Γαλλία σίγουρα κατέχει τη θέση συμβόλου στη σύγχρονη Ευρωπαϊκή ιστορία. Επί πλέον, η καθολική Γαλλία μπορεί και να ματώνει. Ο σκληρός πυρήνας των προτεσταντών, όχι.

Βούτυρο όλα αυτά στο ψωμί των Ρώσων που φυσικά αισθάνονται δικαιωμένοι... Σύγκλιση και συνεννόηση Πούτιν-Ολάντ... «Ελάτε στη συμμαχία που ηγούμαστε εμείς», λένε οι Ρώσοι. Και κάπου εκεί καταρρίπτεται το Ρώσικο μαχητικό αεροσκάφος, όχι βέβαια από τους Τούρκους οι οποίοι δεν θα αποτολμούσαν κάτι τέτοιο χωρίς να ποντάρουν στο ΝΑΤΟ... Τα θύματα του Παρισιού δεν θα τα εκμεταλλευτούν οι Ρώσοι για να επιβάλλουν τη δική τους εκδοχή δράσης. Η δυτική συμμαχία είναι που πρέπει να ηγηθεί και οι Ρώσοι να ακολουθήσουν... Η κατάρριψη του αεροσκάφους κατέστρεψε την επιδίωξη των Ρώσων για ισχυρότερη σύγκλιση των Δυτικών στη δική τους γραμμή, την ώρα που ήταν φανερό πως κέρδιζαν την ανοχή, αν όχι τη συγκατάθεση σημαντικών Δυτικών κύκλων. Παρ' όλα αυτά εξακολουθούν να είναι πρόθυμοι για συνεργασία αρκεί... το γεγονός να μην επαναληφθεί -και θα φροντίσουν να μην επαναληφθεί. Μόνοι «μουτζούρηδες» οι Τούρκοι, τους οποίους, αφού κόπασε η αρχική κινητοποίηση, σχεδόν «άδειασε» το μισό ΝΑΤΟ...

Η Μέση Ανατολή δεν είναι μόνο χώρος σκληρής αντιπαράθεσης συμφερόντων. Είναι και χώρος συνθέσεων. Για παράδειγμα, οι Κούρδοι αυτή τη στιγμή υποστηρίζονται και από τους Δυτικούς και από τους Ρώσους. Πόσα νέα κράτη θα προκύψουν στη «Νέα» Μέση Ανατολή; Ποιους θα «μουτζουρώσει» η Ιστορία και ποίων τα εγκλήματα θα «απαλείψει»;

ομοιότητες είναι προφανείς. Οι ελίτ που πραγματοποίησαν το εγχείρημα στις ΗΠΑ είναι άμεσα συνδεδεμένες με τις Ευρωπαϊκές, συχνά δε είναι ένα και το αυτό. Μια θεμελιώδης διαφορά είναι πως οι ΗΠΑ ήταν ένα κράτος μεταναστών απ' όλον τον κόσμο. Ασύνδετων ανθρώπων δηλαδή μεταξύ τους, χωρίς κοινή ιστορία και παραδόσεις, οι οποίοι αναζητούσαν τη δική τους «Γη της Επαγγελίας». Και οι οποίοι για να τη βρουν εξολόθρευσαν σε λίγους αιώνες τους ιθαγενείς πληθυσμούς της Αμερικής. Πάνω σ' αυτήν την ετερόκλητη και ανομοιογενή μάζα μεταναστών με μοναδικό συνδετικό κρίκο το χρήμα και την επιβίωση, επιβλήθηκαν κάποιες ολιγάριθμες αλλά συμπαγείς και αποφασισμένες ευρωπαϊκές εξουσιαστικές ομάδες που διέθεταν τόσο το χρήμα όσο και την τεχνογνωσία διαχείρισης τόσο της οικονομίας όσο και των ανθρώπων και φυσικά του πολέμου.

Υπάρχει, δηλαδή, τεχνογνωσία στο πως ομογενοποιούνται τεράστιες μάζες ανθρώπων, με δεδομένο πως αυτές είναι ασύνδετες, κατακερματισμένες και χωρίς κοινή ιστορία. Κάτι που δεν συμβαίνει στον Ευρωπαϊκό χώρο. Η Ευρώπη έχει ακόμα τους «ιθαγενείς» της. Αιώνες ιστορίας και αιματηρών πολέμων έχουν παγιώσει ένα σύνολο από κατά τόπους ισχυρές παραδόσεις και ταυτότητες. Ομογενοποίηση σημαίνει πως αυτές θα πρέπει να διαλυθούν μέσα στο αμάλγαμα του Ευρωπαίου πολίτη.

Ο τρόπος, λοιπόν, που σκέφθηκαν οι Ευρωπαϊκές ελίτ (ακριβέστερα οι παγκοσμιοποιημένες ελίτ) ήταν «να γίνουμε όλοι μετανάστες». Είτε εσωτερικοί μετανάστες εντός της Ευρώπης από τους δυστυχείς που υφίστανται τον πόλεμο της «οικονομικής κρίσης», είτε εξωτερικοί μετανάστες, από τους δυστυχείς των πραγματικών πολέμων και της ανέχειας από άλλες περιοχές του κόσμου. Η βίαιη συγκέντρωση διαφοροποιημένων πληθυσμών στον ίδιο χώρο δημιουργεί δύο δυνατότητες. Από τη μια την αποδόμηση των παλαιών εθνικών διαφοροποιήσεων εντός του Ευρωπαϊκού χώρου. Από την άλλη εγγυάται την συγκρουσιακή δυναμική ανάμεσα σε ετερόκλητους πληθυσμούς που αναγκάζονται να συνυπάρξουν. Μπροστά στην προοπτική του χάους, ποια θα είναι η δύναμη που θα εγγυάται την ασφάλεια και τη σταθερότητα; Όλοι εναντίον όλων και οι κοσμοκράτορες κυρίαρχοι των πάντων. Αλλά η «ασφάλεια» και η «σταθερότητα» έχουν ένα τίμημα... Πλήρης αποδοχή του ελέγχου. Ηλεκτρονικό χρήμα και τσιπαρισμένα κορμιά. Υποταγή ή χάος. Διαχρονικά στέρεο επιχείρημα.

Ας αναρωτηθεί κάποιος: θα είχε την ίδια επιτυχία ο οικονομικός πόλεμος εναντίον των κοινωνιών της Ευρώπης χωρίς τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή; Για παράδειγμα, ο Έλληνας ή ο Ιταλός ή ο Ισπανός, παρ' ότι μπορεί να υφίστανται τις συνέπειες, κοιτάζουν την ανελέητη σφαγή στη Συρία και αισθάνονται «τυχεροί». Μπροστά στην προοπτική να αντιδράσουν -ίσως- βλέπουν τους πρόσφυγες που θαλασσοπνίγονται και ανακαλύπτουν πως περιβάλλονται από «λύκους». Βρίσκονται ενώπιον γεγονότων που νοιώθουν πως ξεπερνούν τις δυνάμεις

νης ελίτ δείχνει εύνοια προς το Ισλάμ. Και για να μιλάμε συγκεκριμένα, στην ακραία εκδοχή του Ισλάμ. Την εκδοχή αυτή η οποία τρεις δεκαετίες πριν ήταν περιθωριοποιημένη εντός του μεγαλύτερου μέρους των ίδιων των μουσουλμανικών κοινωνιών, αλλά έγινε κράτος εν κράτει σταδιακά με την αμέριστη συμπαράσταση των Δυτικών υπηρεσιών μετά την εισβολή των πάλαι ποτέ Σοβιετικών στο Αφγανιστάν.

Η εύνοια αυτή δεν έχει, βέβαια, κάποιο θρησκευτικό χαρακτήρα. Οφείλεται στον άτεγκτο χαρακτήρα του καθεστώτος της Σαρία. Στον ισοπεδωτικό χαρακτήρα που διακρίνει το «Νόμο του Θεού». Στην ικανότητά του να «σκεπάζει» με τη βία ολόκληρες διαφοροποιημένες κοινωνίες και να τις φέρνει σε έναν κοινό παρονομαστή.

Μια ικανότητα που την είχε και ο Χριστιανισμός τους πρώτες αιώνες της επικράτησής του. Ο «Νόμος του Θεού» σκέπασε την τότε Ρωμαϊκή αυτοκρατορία και αποτέλεσε τη βάση της διοίκησης και μακροημέρευσής της. Οι Ρωμαίοι έγιναν χριστιανοί, ακριβώς επειδή οι αυτοκράτορές τους ζήλεψαν τον έλεγχο που μπορούσε να διατηρεί το ιερατείο στους πιστούς του. Η σημερινή Δυτική αυτοκρατορία είναι ο διάδοχος της τότε Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μιας αυτοκρατορίας που στο πέρασμα των αιώνων άλλαξε χέρια.

Σήμερα, η μόνη θρησκεία που ακόμη διατηρεί τέτοια χαρακτηριστικά είναι το Ισλάμ, και κυρίως στην αιρετική -για τους Μουσουλμάνους- εκδοχή του των Ουαχαμπιστών της Σαουδικής Αραβίας που είναι και βασικοί χρηματοδότες του ISIS. Ο χριστιανισμός δεν μπορεί να παίζει πλέον τέτοιον ρόλο. Οι χριστιανικές κοινωνίες έχουν γίνει πολύ περισσότερο περίπλοκες. Δεν είναι παράξενο, για παράδειγμα, για κάποιον να θεωρεί εαυτόν χριστιανό και το βράδυ να διαβάζει Νίτσε και να μη βρίσκει καμία αντίφαση σ' αυτό, απλά να το θεωρεί ως διαφορετική φιλοσοφική θεώρηση στο δρόμο ανάπτυξης του πνεύματος. Τέτοια «πολυπλοκότητα» δεν υφίσταται στους χώρους όπου επιβάλλεται η συγκεκριμένη εκδοχή του Ισλάμ.

Επί πλέον, μόνο τυφλοί δεν βλέπουν, πλέον, πως ο Χριστιανισμός βρίσκεται, άτυπα και ακήρυκτα, υπό διωγμόν στις Δυτικές κοινωνίες, και ειδικότερα οι λιγότερο «κοσμικές» εκδοχές του που διατηρούν ισχυρά στοιχεία εσωτερικής πνευματικότητας. Τα πράγματα έχουν αντιστραφεί. Οπότε, η παρουσία του Ισλάμ στην Ευρώπη χρησιμοποιείται για τον περαιτέρω περιορισμό του με απώτερο στόχο την ακύρωση και των δύο και την ανάδειξη νέας θρησκείας που θα είναι περισσότερο συμβατή με τη σύγχρονη πολιτιστική - τεχνολογική εξέλιξη.

Μέχρι τότε, όμως, «πατήρ πάντων πόλεμος». Ένας πόλεμος, όμως, που όλοι καταλαβαίνουν πως έχει όλες τις προδιαγραφές να χαρακτηριστεί παγκόσμιος, γενόμενος σταδιακά περισσότερο θερμός. Είναι ήδη παγκόσμιος, εφ' όσον σε ένα μικρό κομμάτι γης του πλανήτη, στη Μέση Ανατολή, έχουν συγκεντρωθεί όλοι οι μεγαλύτεροι «λύκοι» που έχει γεννήσει και τα τελευταία 5 έτη το μόνο που βλέπουμε είναι μια σταθερή κλιμάκωση.

αλλά κάπως πειστικής απειλής, χωρίς επιθέσεις, πανομοιότυπα σχεδόν όπως είχε γίνει και με τις επιθέσεις στο Σαρλί. Η Γαλλία σίγουρα κατέχει τη θέση συμβόλου στη σύγχρονη Ευρωπαϊκή ιστορία. Επί πλέον, η καθολική Γαλλία μπορεί και να ματώνει. Ο σκληρός πυρήνας των προτεσταντών, όχι.

Βούτυρο όλα αυτά στο ψωμί των Ρώσων που φυσικά αισθάνονται δικαιωμένοι... Σύγκλιση και συνεννόηση Πούτιν-Ολάντ... «Ελάτε στη συμμαχία που ηγούμαστε εμείς», λένε οι Ρώσοι. Και κάπου εκεί καταρρίπτεται το Ρώσικο μαχητικό αεροσκάφος, όχι βέβαια από τους Τούρκους οι οποίοι δεν θα αποτολμούσαν κάτι τέτοιο χωρίς να ποντάρουν στο ΝΑΤΟ... Τα θύματα του Παρισιού δεν θα τα εκμεταλλευτούν οι Ρώσοι για να επιβάλλουν τη δική τους εκδοχή δράσης. Η δυτική συμμαχία είναι που πρέπει να ηγηθεί και οι Ρώσοι να ακολουθήσουν... Η κατάρριψη του αεροσκάφους κατέστρεψε την επιδίωξη των Ρώσων για ισχυρότερη σύγκλιση των Δυτικών στη δική τους γραμμή, την ώρα που ήταν φανερό πως κέρδιζαν την ανοχή, αν όχι τη συγκατάθεση σημαντικών Δυτικών κύκλων. Παρ' όλα αυτά εξακολουθούν να είναι πρόθυμοι για συνεργασία αρκεί... το γεγονός να μην επαναληφθεί -και θα φροντίσουν να μην επαναληφθεί. Μόνοι «μουτζούρηδες» οι Τούρκοι, τους οποίους, αφού κόπασε η αρχική κινητοποίηση, σχεδόν «άδειασε» το μισό ΝΑΤΟ...

Η Μέση Ανατολή δεν είναι μόνο χώρος σκληρής αντιπαράθεσης συμφερόντων. Είναι και χώρος συνθέσεων. Για παράδειγμα, οι Κούρδοι αυτή τη στιγμή υποστηρίζονται και από τους Δυτικούς και από τους Ρώσους. Πόσα νέα κράτη θα προκύψουν στη «Νέα» Μέση Ανατολή; Ποιους θα «μουτζουρώσει» η Ιστορία και ποίων τα εγκλήματα θα «απαλείψει»;

Β) Ευρώπη

Όποιος παρατηρεί τις ενέργειες και τις τακτικές της περιβόητης Νέας Τάξης Πραγμάτων, θα διαπιστώσει πως κάθε κίνηση εξυπηρετεί πολλούς και διαφορετικούς στόχους.

Η σφαγή στο Παρίσι εμπέδωσε ένα πολεμικό κλίμα στην Ευρώπη, στον απόηχο, μάλιστα, των εντάσεων -που είναι μόνον η αρχή- σε σχέση με την υποδοχή ή όχι προσφύγων και μεταναστών, ένα κεντρικό ζήτημα για την Ευρωπαϊκή ελίτ για τη διαμόρφωση του Ευρωπαϊκού χώρου του μέλλοντος. Ενός «Ευρωπαϊκού» χώρου ο οποίος μελλοντικά -αν τα πράγματα πάνε «καλά»- δεν θα περιοριστεί σε αυτό καθεαυτό το Ευρωπαϊκό έδα-

κό χώρο. Η Ευρώπη έχει ακόμα τους «ιθαγενείς» της. Αιώνες ιστορίας και αιματηρών πολέμων έχουν παγιώσει ένα σύνολο από κατά τόπους ισχυρές παραδόσεις και ταυτότητες. Ομογενοποίηση σημαίνει πως αυτές θα πρέπει να διαλυθούν μέσα στο αμάλγαμα του Ευρωπαίου πολίτη.

Ο τρόπος, λοιπόν, που σκέφθηκαν οι Ευρωπαϊκές ελίτ (ακριβέστερα οι παγκοσμιοποιημένες ελίτ) ήταν «να γίνουμε όλοι μετανάστες». Είτε εσωτερικοί μετανάστες εντός της Ευρώπης από τους δυστυχείς που υφίστανται τον πόλεμο της «οικονομικής κρίσης», είτε εξωτερικοί μετανάστες, από τους δυστυχείς των πραγματικών πολέμων και της ανέχειας από άλλες περιοχές του κόσμου. Η βίαιη συγκέντρωση διαφοροποιημένων πληθυσμών στον ίδιο χώρο δημιουργεί δύο δυνατότητες. Από τη μια την αποδόμηση των παλαιών εθνικών διαφοροποιήσεων εντός του Ευρωπαϊκού χώρου. Από την άλλη εγγυάται την συγκρουσιακή δυναμική ανάμεσα σε ετερόκλητους πληθυσμούς που αναγκάζονται να συνυπάρξουν. Μπροστά στην προοπτική του χάους, ποια θα είναι η δύναμη που θα εγγυάται την ασφάλεια και τη σταθερότητα; Όλοι εναντίον όλων και οι κοσμοκράτορες κυρίαρχοι των πάντων. Αλλά η «ασφάλεια» και η «σταθερότητα» έχουν ένα τίμημα... Πλήρης αποδοχή του ελέγχου. Ηλεκτρονικό χρήμα και τσιπαρισμένα κορμιά. Υποταγή ή χάος. Διαχρονικά στέρεο επιχείρημα.

Ας αναρωτηθεί κάποιος: θα είχε την ίδια επιτυχία ο οικονομικός πόλεμος εναντίον των κοινωνιών της Ευρώπης χωρίς τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή; Για παράδειγμα, ο Έλληνας ή ο Ιταλός ή ο Ισπανός, παρ' ότι μπορεί να υφίστανται τις συνέπειες, κοιτάζουν την ανελέητη σφαγή στη Συρία και αισθάνονται «τυχεροί». Μπροστά στην προοπτική να αντιδράσουν -ίσως- βλέπουν τους πρόσφυγες που θαλασσοπνίγονται και ανακαλύπτουν πως περιβάλλονται από «λύκους». Βρίσκονται ενώπιον γεγονότων που νοιώθουν πως ξεπερνούν τις δυνάμεις τους. Οικονομική κρίση, πόλεμος και προσφυγικό είναι κομμάτια του ίδιου ακριβώς σχεδιασμού.

Το «χαλιφάτο» δεν έχει κανένα άγχος για το να σταματήσουν οι προσφυγικές ροές. Γνωρίζει πως οι Ευρωπαϊκές ελίτ τις θέλουν. Όταν ένα κτήνος σαν τον Σόιμπλε λέει πως «δεν μπορούμε να μιλάμε για χρήματα όταν έχουμε να κάνουμε με ανθρώπινες ζωές», εννοώντας τον πνιγμό μεταναστών στο Αιγαίο, καλύτερα να μην ποντάρουμε στις «ανθρωπιστικές» του προθέσεις. Την ανθρωπιά την έδειξαν πολλοί κάτοικοι του Ελλαδικού χώρου, είτε στα νησιά είτε στην Ειδομένη και αλλού, οι οποίοι ανώνυμα, χωρίς θόρυβο και τυμπανοκρουσίες, οργανώθηκαν και συνέδραμαν με τρόφιμα και ρουχισμό τους πρόσφυγες, γνωρίζοντας πως αυτό που συμβαίνει

διατηρεί το ιερατείο στους πιστούς του. Η σημερινή Δυτική αυτοκρατορία είναι ο διάδοχος της τότε Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, μιας αυτοκρατορίας που στο πέρασμα των αιώνων άλλαξε χέρια.

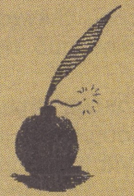
Σήμερα, η μόνη θρησκεία που ακόμη διατηρεί τέτοια χαρακτηριστικά είναι το Ισλάμ, και κυρίως στην αιρετική -για τους Μουσουλμάνους- εκδοχή του των Ουαχαμπιστών της Σαουδικής Αραβίας που είναι και βασικοί χρηματοδότες του ISIS. Ο χριστιανισμός δεν μπορεί να παίζει πλέον τέτοιον ρόλο. Οι χριστιανικές κοινωνίες έχουν γίνει πολύ περισσότερο περίπλοκες. Δεν είναι παράξενο, για παράδειγμα, για κάποιον να θεωρεί εαυτόν χριστιανό και το βράδυ να διαβάζει Νίτσε και να μη βρίσκει καμία αντίφαση σ' αυτό, απλά να το θεωρεί ως διαφορετική φιλοσοφική θεώρηση στο δρόμο ανάπτυξης του πνεύματος. Τέτοια «πολυπλοκότητα» δεν υφίσταται στους χώρους όπου επιβάλλεται η συγκεκριμένη εκδοχή του Ισλάμ.

Επί πλέον, μόνο τυφλοί δεν βλέπουν, πλέον, πως ο Χριστιανισμός βρίσκεται, άτυπα και ακήρυκτα, υπό διωγμόν στις Δυτικές κοινωνίες, και ειδικότερα οι λιγότερο «κοσμικές» εκδοχές του που διατηρούν ισχυρά στοιχεία εσωτερικής πνευματικότητας. Τα πράγματα έχουν αντιστραφεί. Οπότε, η παρουσία του Ισλάμ στην Ευρώπη χρησιμοποιείται για τον περαιτέρω περιορισμό του με απώτερο στόχο την ακύρωση και των δύο και την ανάδειξη νέας θρησκείας που θα είναι περισσότερο συμβατή με τη σύγχρονη πολιτιστική - τεχνολογική εξέλιξη.

Μέχρι τότε, όμως, «πατήρ πάντων πόλεμος». Ένας πόλεμος, όμως, που όλοι καταλαβαίνουν πως έχει όλες τις προδιαγραφές να χαρακτηριστεί παγκόσμιος, γενόμενος σταδιακά περισσότερο θερμός. Είναι ήδη παγκόσμιος, εφ' όσον σε ένα μικρό κομμάτι γης του πλανήτη, στη Μέση Ανατολή, έχουν συγκεντρωθεί όλοι οι μεγαλύτεροι «λύκοι» που έχει γεννήσει και τα τελευταία 5 έτη το μόνο που βλέπουμε είναι μια σταθερή κλιμάκωση. Οι επιθέσεις στο Παρίσι μπορούν να θεωρηθούν ακριβώς ως προετοιμασία για το μεγαλύτερο που έρχεται. Εθίζεται ο κόσμος, μέσα στο χάος που ζει, στην ιδέα του «μεγαλύτερου που έρχεται». Προετοιμάζεται ψυχικά για αυτό. Εθίζεται στο «αναπόδραστο». Είναι εύκολο για κάποιον να αναρωτιέται, γιατί άραγε οι άνθρωποι δεν έκαναν τίποτα για να αποτρέψουν τις προηγούμενες παγκόσμιες ανθρωποσφαγές; Σήμερα μπορούν να δώσουν την απάντηση, παρατηρώντας μόνο τον σταδιακό αλλά σταθερό εθισμό στο «αναπόδραστο». Το οποίο, όμως, δεν είναι απόρροια της Μοίρας, αλλά απίστευτα μεθοδικά σχεδιασμένων πράξεων.

Θ.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Επειδή έχει ζητηθεί από νέους συντρόφους και συντρόφισσες κατάλογος των εκδόσεών μας τις παραθέτουμε για να διευκολυνθούν όλοι όσοι επιθυμούν να γνωρίζουν ή να προμηθευθούν κάποια από τις εκδόσεις μας. Στο άμεσο μέλλον θα βελτιώσουμε την παρουσίαση των εκδόσεών μας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ
2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

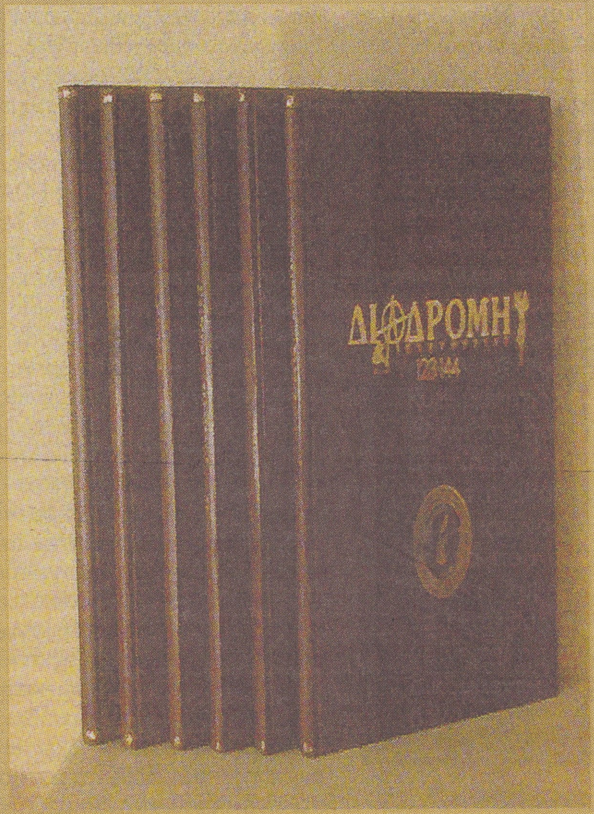
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984)

Από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ συνεχίζεται η διάθεση της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ δεμένης σε τόμους.

Μετά
τον 1ο τόμο (φύλλα 1-25),
τον 2ο (φύλλα 26-50),
τον 3ο (φύλλα 51-75),
τον 4ο (φύλλα 76-100)
τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

1. Η αναρχική εφημερίδα ΕΞΕΓΕΡΣΗ, (41 τεύχη) τιμή τεύχους 1 ευρώ

2. Η μηνιαία πανελλαδική αναρχική εφημερίδα Διαδρομή Ελευθερίας, τεύχη 1-135 (συνεχίζεται) τιμή φύλλου 1 ευρώ

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ διατίθεται και σε δερματόδετους τόμους ανά 25 φύλλα, στην τιμή των 35 ευρώ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

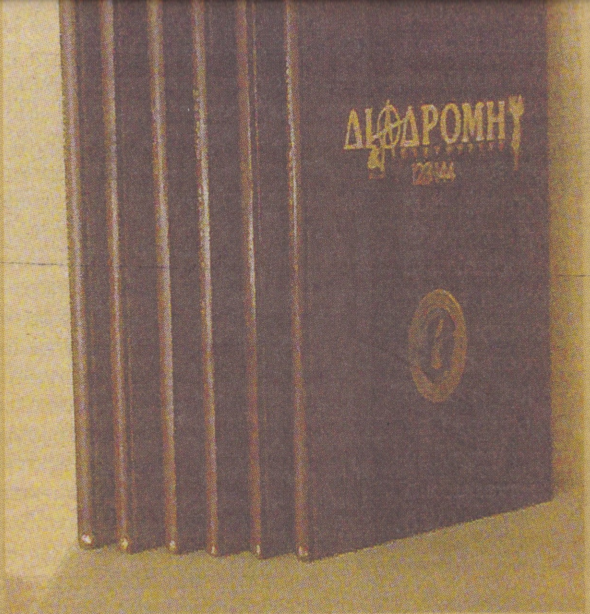
3. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 1, (Εξαντλημένο)
4. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 2-3, τιμ. 2 ευρώ
5. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 4, τιμή 2 ευρώ
6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

τον 4ο (φύλλα 76-100)
τον 5ο (φύλλα 101-122)
είναι έτοιμος και
ο ΕΚΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
(φύλλα 123-144)

***

Η τιμή εκάστου τόμου
είναι 35 ευρώ
Όσοι επιθυμούν
να αποκτήσουν κάποιον
από αυτούς τους τόμους
μπορούν
να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ

6. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 5, τιμή 2 ευρώ
7. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 6, τιμή 2 ευρώ
8. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 7, τιμή 2 ευρώ
9. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 8-9, τιμή 2 ευρώ
10. Περιοδικό ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ, τεύχος 10, τιμή 2 ευρώ

ΒΙΒΛΙΑ

11. ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΣΤΟΝ «ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΧΩΡΟ», Α΄ τόμος, τιμή 10 ευρώ
12. ΜΑΘΗΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ 1990 -1999 10 ΧΡΟΝΙΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ, Μέρος Α΄, (Εξαντλημένο)
13. ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ, Φοιτητικές Κινητοποιήσεις 2006-2007, τιμή 7 ευρώ
14. ΟΡΓΙΣΜΕΝΗ ΤΑΞΙΑΡΧΙΑ, ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΚΟ (1967-1984), β΄ έκδοσις 2008, τιμή 5 ευρώ
15. ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ (Άλμπουμ), τιμή 15 ευρώ
16. Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ, Πολυτεχνείο 1995, τιμή 10 ευρώ
17. ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (μια περιπέτεια του αναρχικού ΤΕΝ-ΤΕΝ, β΄ έκδοσις 2000, (Εξαντλημένο)
18. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση, τιμή 10 ευρώ.

ΜΠΡΟΣΟΥΡΕΣ

19. Η ιστορία των συγκροτημάτων PUNK, HARD CORE και άλλων σχημάτων από το 1980 έως το 2000 στον ελλαδικό χώρο, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
20. Αυτές οι νύχτες είναι του Μιχάλη, β΄ έκδοσις 2008, (Εξαντλημένο)
21. Θεσσαλονίκη, Ιούνιος 2003 (Εξαντλημένο)

Σημείωση:
Οι τιμές ισχύουν για την περίπτωση που θα προμηθευτείτε τις εκδόσεις από τα γραφεία μας, στην Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας ή στην Αναρχική Αρχειοθήκη Θεσσαλονίκης. Στα βιβλιοπωλεία οι τιμές είναι αυξημένες.
Τα χρήματα που συγκεντρώνονται από την διάθεση των εντύπων μας είναι πάγια πρακτική μας να χρησιμοποιούνται για επανεκδόσεις ή για την έκδοση βιβλίων αναρχικού περιεχομένου.

να τηλεφωνήσουν στο
69 73 799 207

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη